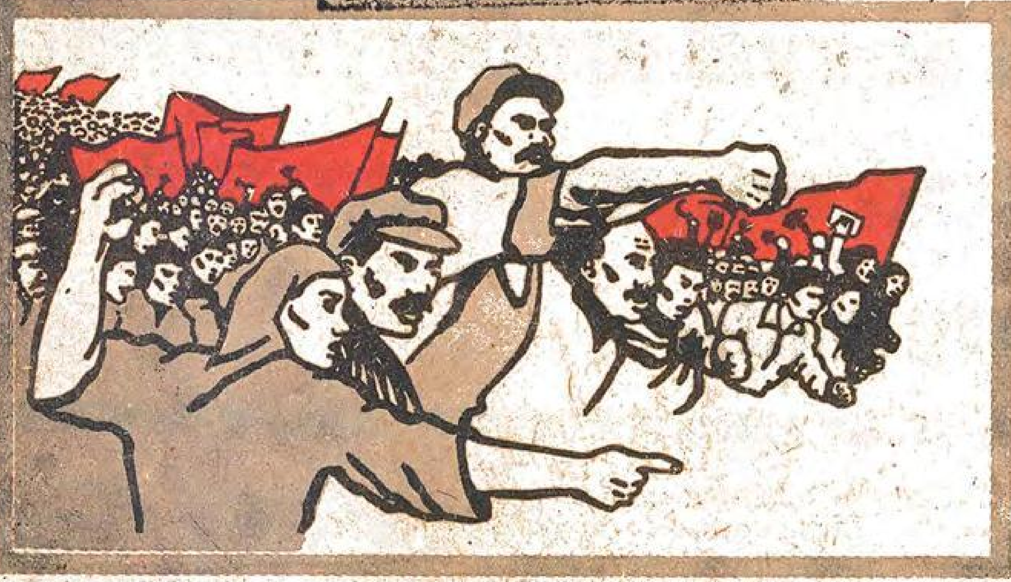

HALKIN KURTULUŞU

16 MAYIS 1977
250 KURUŞ
56

İŞÇİLERİN KÖYLÜLERİN BAĞIMSIZ ve DEMOKRATİK TÜRKİYESİ İÇİN İLERİ!

İstanbul'daki 1 Mayıs kutlamalarına "DİSK görevlisi" olarak katılan bir grup işçinin açıklaması:

1 Mayıs katliamında faşist tertip ve sosyal-faşist ihanet ortaya çıkıyor

İŞTE SULAR İDARESİNİN DAMINDA.FAŞİST DİKTATÖRLÜĞÜN HALKA KARŞI SALDIRDIĞI KATİLLER!

Devrimciler Saraçhane başından taksime yürürken.

Biz 1 Mayıs İşçi Bayramına DİSK görevlisi olarak katılan bir grup devrimci işçiyiz. Mitingi başından sonuna kadar izledik. Tertibin düzenlendiği yerdeydik ve olayların nasıl geliştiğini gördük. Bildiklerimizi size aktarmayı ve bu yolla halkımıza duyurmayı devrimci bir görev biliyoruz. Olayları anlatmaya geçmeden önce sizden önemli ve muhakkak yapılması gereken bir isteğimiz olacak. O da şu: Bu konuyu araştırın. Çünkü bu çok önemli bir olaydır ve eğer olayların gerçek yüzü açığa çıkmazsa polisin yeni tertipler düzenlemesi için şartlar hep hazır olacaktır. Dolayısıyla Türkiye devrimci hareketi ağır darbeler yiyecektir.

Olayın aydınlanması için görevli işçilerle röportaj yapın, mitinge katılanların size mektup yazmalarını, gördüklerini anlatmalarını isteyin. Gerekirse biz bizzat gelerek sizinle görüşebiliriz. İsimlerimiz ve resimlerimiz gizli tutulmak şartıyla, hangi fabrikalarda çalıştığımızı ve mitingde DİSK görevlisi olduğumuzu ispatlayacak şeylerle geliriz. Kimliklerimizin gizlenmesi iki meseleden dolayı gereklidir.. Birincisi, patron bizi devrimci diye işten atabilir, ikincisi sendika bizi ihraç edebilir, fabrikadan attırabilir.

1 Mayıs günü cereyan eden olaylar öncesi ve sonrası ile şöyledir:

Miting öncesi yapılan hazırlıklar:

27 Nisan Çarşamba günü 14. Bölge temsilciliğine gittik. Burada yalnız görevliler toplanmıştı. Mehmet Ertürk görevlerimizi anlattı. Saraçhane'den Unkapanı köprüsüne kadar olan bölgeye kimlerin nasıl yerleşeceğini söyledi. Plana göre çeşitli fabrikalardan seçilmiş bin kişilik en militan görevliler ekibi sabah en geç saat 10.00'da gelip Unkapanı köprüsünü ka

De.sa.7.sü.1'de

AÇIKLIYORUZ

Faşist diktatörlüğün kanlı 1 Mayıs tertibini açığa çıkarmak, faşist ve sosyal-faşist yalanları yerlebir etmek için yaptığımız çağrı cevapsız kalmadı. Birçok görgü tanığı, 1 Mayıs olayının şu veya bu yönünü bilen birçok kişi gördüklerini ve bildiklerini gazetemize iletmektedir. Gazetemiz, faşistlerin tertiplediği ve sosyal-faşistlerin bu tertibe zemin hazırladığı 1 Mayıs katliamının açığa çıkartılması için her türlü bilgiyi derlemekte birleşmekte ve doğruluğundan emin olduğumuz bilgileri yayınlamaktadır. Yanda Maden-İş sendikası 14. Bölgesinden devrimci işçilerin 1 Mayıs katliamına zemin hazırlayan provakasyon ortamının nasıl yaratıldığı ve 1 Mayıs günü ortaya çıkan olaylarla ilgili açıklamasını yayınlıyoruz. Aşağıda ise 1 Mayıs öncesi ve sırasında polisin tutumunu ortaya koyan bazı gerçekleri açıklamaktayız.

Tertibin ortaya çıkartılmasında en küçük bir bilginin bile büyük değeri olacaktır. Bu nedenle bütün devrimcilerin ve yurtseverlerin yaşadığı, gördüğü olayları gazetemize iletmelerini bir kere daha tekrarlıyoruz.

- I MAYIS'TAN 15 GÜN ÖNCE EMNİYET MÜDÜRLÜĞÜNE UZUN NAMLULU, HAVA SOĞUTMALI SİLAHLAR GELDİ. BAZI ÖZEL TİMLERE ALELACELE BU SİLAHLARLA EĞİTİM YAPTIRILDI.
- ÜST ÇATISI BEYAZ, KAPILARI SÜRMELİ VE YAYLI AÇILIP KAPANAN MAVİ, VOLKSWAGEN TİPİ BİR MİNİBÜSE I MAYIS GÜNÜ İRAN PLAKASI TAKILDI. BU MİNİBÜS İÇİNDE YENİ SİLAHLARLA TAKSİM ALANINA GÖNDERİLDİ.
- I MAYIS GÜNÜ İNTERCONTİNENTAL OTELİNİN EMNİYET GÖREVİ 6 NUMARALI TİM'İNDİ, BU TİM'İN BAŞINDA EMNİYET MÜDÜR MUAVİNİ SALİH BOPA VARDI.
- SİLAHLARIN PATLAMASINDAN ÇOK ÖNCE 20 NUMARALI TİM 132'YE TELSİZLE SULAR İDARESİNİN ÜZERİNDEKİ SİLAHLI ADAMLARINI ALMALARINI İSTEDİ. 132 CEVABINDA "BEN ALAMAM" DEDİ.
- ÇATIŞMA BAŞLADIKTAN SONRA PANZERLER TELSİZLE SÜREKLİ ANONS VEREREK "CEPHANEMİZ BİTTİ, ACELE CEPHANE YOLLAYIN" DEDİLER.
- OLAYLAR SÜRERKEN EMNİYET MÜDÜRLÜĞÜNDEN YAPILAN TELSİZ YAYINLARINDA POLİSLERİ KIŞKIRTMAK İÇİN DEVAMLI OLARAK "MAO'CULAR ÜÇ POLİSİ KESMİŞ, MAO'CULAR BEŞ POLİSİ REHİN ALMIŞ" DİYE SAYIALAR YAYDI.

Carter-Demirel görüşmesi kanlı bir pazarlıktır

Seçimlerin yaklaşması Amerikan işbirlikçilerini tedirgin etmektedir.

Emekçi halkın yükselen mücadeleleri, en çok Amerikan işbirlikçilerine zarar vermektedir.

Dünyadaki mevcut durum yani bir yandan ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelelerinin her gün yeni başarılar kazanmaları, öte taraftan özellikle Amerikan emperyalizmi ile sosyal-emperyalizm arasında gittikçe derinleşen rekabet, ülkemizi de etkilemektedir.

Emekçi halkın mücadeleleri ve yaygın muhalefeti Amerikancı MC hükümetini darmadağın etmiş, siyasi buhranı derinleştirerek hakim sınıfları "erken seçim" manevrasına zorlamıştır.

Amerikan işbirlikçileri zor günler geçirmektedir.

Demirel'in bu günlerde Amerikalı efendisi Carter'ın eteğine sarılması, ondan medet umması, bu yüz

De.sa.7.sü.7'de

HALKIN KURTULUŞU

Karşı devrim cephesi

Kanlı 1 Mayıs'ın üzerinden iki hafta geçti. Türkiye işçi sınıfına ve halkımıza yönelen bu vahşi tertibin ardından ortaya çıkan sonuçların değerlendirilmesi özel bir önem taşıyor.

1 Mayıs'ın ertesinde hemen herkesin gözüne batan en önemli noktalardan biri hiç şüphesiz "kahrolsun mao'culuk" sloganı ile birlikte açıktan açığa yürütülen komünizm düşmanlığıdır. Bütün gericilerin proleter devrimcilere, yurtsever ve demokratlara karşı açtıkları "cihat" güç kazanıyor. Bugünkü durum 12 Mart'ın karanlık günlerinde sürdürülen, bütün devrimcileri ve yurtseverleri hedef alan "anarşist avlarına" benzemektedir. Şu anda süren bu gerici, karşı-devrimci kampanyanın farkı "kahrolsun anarşistler" sloganının artık "kahrolsun mao'culuk" haykırışlarına yerini bırakmasıdır. Ülkenin bütün karanlık güçleri artık her olayın ardında "mao'cuları" arıyor; bütün devrimci ve yurtseverlere aynı etiketi takmaya çalışıyorlar.

Babıali'nin büyük basını, revizyonistlerin yayın organları, mülteci ihanet şebekesi T"K"P'nin radyosu, Yeni Çarların Moskova'dan yükselen sesi hep aynı hedefi gösteriyor: "Mao'culuk"

Hürriyet gazetesi 5 Mayıs tarihli sayısında polisle, DİSK'in sosyal-faşist yönetiminin aynı değerlendirmede birleştiklerini söylüyor. Bütün faşist ve sosyal-faşist elebaşılar ağızlarından salya akıtarak işçi sınıfına, halka ve onun öncü güçlerine saldırıyor.

Hürriyet gazetesi ile Kitle dergisini; Mehmet Ertürk'le, Ahmet Kabaklı'yı, Moskova radyosu ile Günaydın ve Tercüman gazetelerini birleştiren bu "yüce amaç" nedir? Bu zıt kutuplar gibi gözüken mihrakları birleşmeye götüren işçi düşmanlığı, halk düşmanlığı, komünizm düşmanlığıdır. Bu birliğin altında yatan gerçek faşist ve sosyal-faşistlerin halkın ve gelişen proleter devrimci hareketin karşısında doğal olarak ve kendiliğinden meydana getirdikleri tek bir karşı-devrimci cephedir.

"Kahrolsun Mao'culuk" nidaları devrimi boğmak,

De.sa.7.sü.8'de

Kahrolsun saldırgan NATO

10 Mayıs'ta yapılan NATO ilkbahar zirvesinden sonra 17.18 Mayıs tarihleri arasında, Brüksel'de NATO üyesi ülkelerin savunma bakanları toplanacaktır.

NATO genel Sekreteri Joseph Luns, Brüksel'de bakanların, Carter'ın önerilerini ele alacaklarını belirtmiştir.

Carter yönetimi, NATO'nun kısa süre içinde yeniden düzenlenip güçlendirilmesinden; özellikle konvansiyonel savaş gücünün ve ortak hareket kabiliyetinin arttırılmasından; dolayısıyla askeri araç ve gereç standartlaşması ve sıkı askeri işbirliğinden yanadır.

Carter yönetimi, bu önerilerini oyalayıcı ve vakit alıcı şeyler olarak da düşünmemektedir. Nitekim SALT (Stratejik Silahların Sınırlandırılması) görüşmeleri çıkmaza girer girmez, Carter yönetimi askeri bütçede yeni ayarlamalar yapmış ve silahlanma konusunda sert bir tutum takınacağını göstermiştir.

Amerikan emperyalizmi, NATO'nun güçlendirilmesinden yanadır. Çünkü sosyal-emperyalizmle aralarındaki mücadele her gün daha yüksek boyutlar kazanmaktadır. Öte yandan dünya halklarının ulusal ve sosyal kurtuluş mücadele

De.sa.7.sü.6'da

Sosyal-faşist T"K"P yeni katliamlar için hedef gösteriyor

Sahte T"K"P 1 Mayıs katliamının ardından devrimcilere ve yurtseverlere karşı yönelttiği saldırıları arttırdı. Sosyal-faşist T"K"P 1 Mayıs katliamındaki sorumluluğunu örtmek amacıyla devrimcileri karalamaya, onları suçlamaya, polise ve beslemelerine hedef göstermeye hız vermiştir.

Sahte T"K"P'nin yurtdışındaki borazanı "Bizim Radyo" son günlerde özellikle üç devrimcinin ismini sık sık tekrarlamakta ve çetelerine işaret vermektedir. Bizim radyonun isimlerini vererek ajan vb. yalanlarla karalamaya çalıştığı devrimciler Nihat Behram, Kartal İşçi Derneği başkanı Hüseyin Özlütaş ve İstanbul Yurtsever Devrimci Gençlik Derneği başkanı Ali Rıza Öğit'tür.

Bilindiği gibi kısa bir süre önce de sahte T"K"P nin radyosu Zeki Erginbay'ın da içinde bulunduğu bir grup devrimciyi bir ay süreyle ajan diye karalamaya çalışmış ve bu devrimcilerin isim ve adreslerini yayınlamıştı. Bu olayın üzerinden çok kısa bir zaman sonra da Zeki Erginbay işkence edilerek öldürülmüştü.

Sahte T"K"P bu kere de aynı taktiği izlemekte ve 1 Mayıs katliamından bu yana sık sık üç devrimcinin adını radyosundan yayınlamaktadır. Zeki Erginbay'ın, Sadık Canarslan'ın, İdris Türkoğlu'nun kanları daha kurumadan T"K"P yeni hedefler göstermektedir. Ama sosyal-faşistler proleter devrimcilerin yeni katliamlara izin vermiyeceğini bilmelidir. Her sosyal-faşist saldırı Türkiye halkından gereken cevabı alacaktır.

Ecevit devrimcilere saldırıyor

1 Mayıs olayları farklı sınıf ve tabakaların temsilcileri tarafından farklı şekillerde değerlendirildi. Sosyal-faşistler devrimci hareketin hızla artan prestijini kırmak, onun halk kitleleriyle ve işçi sınıfı hareketiyle birleşmesini ve önderlik etmesini önlemek amacıyla 1 Mayıs katliamını basamak olarak kullandılar. Ortada olan gerçekleri ters yüz ederek, "mitinge maocuların makinalı tüfeklerle saldırdığını" iddia ettiler. Bu iddiaların özellikle DİSK tabanında olumsuz karşılanması üzerine ilk günlerdeki saldırılarından geri adım atmışlarsa da, hala bu doğrultuda yoğun bir propaganda yürütmektedirler.

1 Mayıs katliamından hemen sonra CHP Genel Başkanı Ecevit de İzmir'de bir konuşma yaparak olaylar hakkındaki düşüncelerini açıklamıştır. Hakim sınıflara hizmette kusur etmeyen Ecevit 1 Mayıs olaylarını değerlendirirken gene bu siyasetini sürdürmüş ve faşistlerin ve sosyal-faşistlerin söyledikler inden dışarı çıkmamıştır. Ecevit, 1 Mayıs katliamı ile ilgili olarak şöyle demektedir:

"...Demokratik hukuk devletinin dışında kalan bazı örgütlerin, bu olaylarda başlıca etken olduğu ve hükümetin iki kanadının da gereken önlemleri alacak yerde bu örgütlerden istifade ettikleri kanısındayım", "... 1 Mayıs kırımının ilk provası bir süre önce Ankara'da Tandoğan alanında bazı meslek kuruluşlarının yasal toplantısına karşı yapılmıştı" (İzmir Mitingi konuşmasından).

Kendi sözlerinden de açıkça anlaşılacağı gibi Ecevit katliamın sorumluluğunu devrimcilere yüklemektedir. Ecevit, bir sü

De.sa.7.sü.9'da

3. Ekonomik Zirve Toplantısı sosyal emperyalizmle azgınca rekabet eden Amerikan emperyalizminin dünya halklarına yeni bir saldırısıdır

Amerikan emperyalizmi, başlattığı toparlama ve hegemonyasını pekiştirme çabalarını sürdürmektedir.

Son zamanlarda özellikle Afrika iki süper devlet arasındaki rekabetin keskinleştiği bir alan olmuştur. Ve burada sos - yal-emperyalistlerin peş-peşe kazandıkları siyasi başarılar, Amerikan emperyalistlerinin toparlanma çabalarını iyice kamçılamıştır.

Revizyonist-kapitalist dünyada bir çok burjuva yorumcu Carter yönetiminin "soğuk savaş" yılları nı geri getirmeyi amaçladığını belirtmektedirler.

Carter yönetimi işbaşı ettiğinden bu yana bu tesbiti doğrular nitelikte bir çok girişimde bulunmuştur.

3. Ekonomik Zirve, ve NATO ilkbahar Zirvesi öncesi duruma bakarak ABD'nin Sovyetler karşısındaki tutumunu kavramak,daha sonra gelişen olayları anlamak açısından yararlı olacaktır.

Carter yönetimi altında Amerikan emperyalistlerinin ilk saldırı salvosu "insan hakları" konusundaki teşhir kampanyasıydı. Sosyal-emperyalistlerin sosyal-faşist zulümlerini tek taraflı olarak teşhir dayanan bu kampanyanın uzun süre dereten Amerika böylece ilişkileri iyice gerginleştirmiştir.

Washington, SALT (II) (Stratejik Silahların sınırlandırılması) görüşmelerinde de devam etti. Sovyetlerin kabul edemeyecekleri bir indirim (silahların azaltılması) programı öneren Amerikan emperyalistleri, böylelikle kendilerinin daha coşkun bir "silahsızlanma" taraftarı olduklarını dünyaya yutturmaya çalışıyor ve Sovyet emperyalistlerini silahlanmanın tek kaynağı olarak gösteriyorlardı.

Bundan kısa bir süre sonra, Amerika'ya bir sendika örgütünün davetlisi olarak çağrılan üç Sovyet sendikacısına Sovyet "Komünist" Parti üyeleri oldukları gerekçesiyle Amerikaya giriş izni verilmedi.

Daha bu olayın çalkantıları sürerken Amerikan emperyalistleri, bu kez deniz sınırlarını (200 mil) ihlal ettikleri 2 Sovyet balıkçı teknesine elkoydu ve Rusya'ya "eğer ilişkilerin gerginleşmesini istemiyorsa Amerika'nın deniz haklarına saygılı olmasını" bildirdi.

Bu türden "kamuoyu üluşturma" çabaları başkan Carter'in "insanlık sevgisi" ve "özgürlük aşkı" dolu konuşmalarıyla da destekleniyordu.

Amerikan emperyalistleri bu tür bir "saldırı"nın içindeyken sosyal-emperyalistler Podgorni ve 120 kişilik bir heyetle Afrika'yı geziyor ve Mozambik'le "dostluk anlaşması" imzalıyordu. Tam o sıralarda Zaire, Sovyet emperyalistleri tarafından desteklenen "Katanga jandarmaları" tarafından işgal edilmeye başlandı. Bundan bir süre sonra Etyopya'da Sovyet yapısı askeri araçlar ve bunların kullanılmasını öğretmek üzere 200 Küba'lı uzman görüldü, Etyopya çok yakın bir tarihte Sovyetler Birliği ile "dostluk anlaşması" imzaladı.

Sovyet emperyalistleri Afrika'da mevziler kazanıyorlardı.

Zaire'deki Mobutu gibi gerici ve Amerikancıların başını çektiği diktatörlükler, ırkçı rejimler, CIA'nın oyunları, Fransız ve İngiliz Amerikancılarının entrikaları,Amerika'nın Sovyet rekabeti karşısında dayanması için yeterli olmamaktaydı.

Amerika, Afrika'da mevzilerini yitiriyordu.

Gerici ve Amerikancı Fas kralı Amerikan emperyalizmini suçluyor, Afrika'nın Amerikan etkinliğinden çıkarak Sovyet etkinliği altına girdiğini belirtiyordu. Buna sebep olarak da Amerika'nın Afrika'ya gereken önemi vermemesini gösteriyordu.

CIA'nın önemli yetkililerinden biri "Avrupa'da başarısızlığa uğrayan Sovyetlerin Afrika'da yayılmaya" çalıştıklarını belirtiyordu.

Sovyet emperyalistleri ile Amerikan emperyalistleri arasındaki mücadele ve rekabet durmaksızın şiddetlenmekteydi.

İşte 3. Ekonomik Zirve toplantısı bu koşullarda gerçekleşti.

Ve yine bu koşullara uygun olarak 3. Ekonomik Zirve toplantısına damgasını vuran özellik, Amerikan emperyalizminin Sovyet emperyalizmi ve dünya halklarının devrimci mücadeleleri karşısında hegemonyasını pekiştirme çabalarını yoğunlaştırmış olmasıydı.

NATO İlkbahar Zirvesinden iki gün önceye rastlayan Ekonomik Zirve, Amerikan emperyalizmi ile onun hegemonyası altındaki emperyalist devletler arasındaki ilişkileri yeniden düzenlemek ve düzeltmek, Amerika'nın "önder" rolünü Avrupalı ve Japon emperyalistlere yeniden güçlü bir biçimde kabul ettirmek amaçlarına hizmet etmiştir.

Ekonomik Zirve, Batılı emperyalistler tarafından "büyük bir başarı" olarak nitelendirilmeye çalışılmaktadır. Bu aslında kof bir yalandır.

Dünyamız artık ne İkinci Dünya Savaşı ne de daha öncesinindünyası değildir. "Devrim ve kurtuluş mücadelelerinin; emperyalizmin sürekli yozlaşmasının ve aşılmaz iç çelişmelerinin bir sonucu olarak dünya emperyalizmi bir çok mevzi kaybetmiştir.Sömürgeci sistemin dağılmasına, birçok ülkenin bağımsızlık kazanmasına değinmek yeterlidir."

Amerikan emperyalizmi ve Sosyal-emperyalizm dünya halklarına her gün daha azgınca saldırıyorlar. 3. Ekonomik Zırva de bu saldırıların bir parçasıdır. Amerikan emperyalizminin bu çabası da dünya halklarının mücadelesi karşısında mutlaka boşa çıkacaktır.

3. Ekonomik Zirve Konferansı aradaki anlaşmazlıkları çözebilecek mi?

Bu günün koşullarında İngiltere, Fransa ve İtalya'nın ekonomileri, diğerleri içinde daha da kötü durumdadır.

Bu ülkeler, durmaksızın ticarette açık vermektedirler. Enflasyon kontrol edilememekte, işsizlik artarken ekonomik büyüme gittikçe yavaşlamaktadır.

Bu ülkeler,kapitalist revizyonist dünya pazarlarında Amerika'nın "himayesi" sayesinde tutunabildikleri yerlere bile, Alman ve Japon "ortak"larının rekabetine dayanamadıkları için ihracat yapamamaktadırlar. Bu ülkelerin temel endüstrileri ağır darbeler yemektedir . Birçok fabrika üretim kapasitesinin çok altında çalışırken, birçok fabrika da kapatılmıştır.

1975 yılındaki büyük ekonomik çöküntü sırasında ağır kayıplara uğrayan Alman ve Japon emperyalistleri ise şimdi bu durumdan kurtulmuş görünmektedirler.

Daha iyi durumda olmalarına rağmen, bu ülkelerin de ekonomileri önemli ve çözümsüz sorunlarla karşı karşıyadır. Örneğin Japonya'da ayda 1500 firma iflas etmektedir. Bunlar arasında 125 milyon dolar sermayeli bir şirket de bulunmaktadır. Almanya ve Japonya'da da enflasyon ve işsizlik tedavi edilemeyen hastalıklar olarak varlıklarını sürdürmektedirler.

Japonya ve Almanya'nın "iyi durumda" olmaları diğerlerinin aleyhine olmakta ve bunalımı daha da derinleştirmektedir.

Bu güne kadar Almanya ve Japonya'ya Amerika, İngiltere, Fransa ve İtalya tarafından yapılan baskılar, onların sermaye ihracını azaltmalarını, ihracatı kısmalarını, kendi anavatanlarına diğer ülkelerin ihracat yapmalarına imkan vermelerini sağlamamıştır.

Tersine, özellikle nükleer reaktör satışı konusunda Alman emperyalistleri, hegemonyası altında bulundukları Amerikan emperyalistlerine kafa tutmuş ve Brezilya'ya satış yapmakta kararlı olduklarını belirtmişlerdir.

Almanya ve Japonya'nın bu tutumları başta Amerikan emperyalistleri olmak üzere diğerlerini kızdırmakta ve özellikle İngiliz, Fransız ve İtalyan ekonomilerinin çıkmazını derinleştirmektedir.

3. Ekonomik Zirve Konferansından az önce dünya ekonomik durumunda belirli bir düzelme tesbit eden Amerikan emperyalistleri de şimdi, daha fazla sermaye ihracı, daha fazla ihracat siyasetini benimsemiş görünmektedirler. Bu da İngiltere, Fransa ve İtalya'nın durumlarını kötüleştirecektir.

Alman, Japon ve Amerikan menşeli emperyalist grupların, ihracat ve ithalat, gümrük, sınırlandırma ve koruyucu tedbirler konusunda anlaşamayacakları da meydandadır.

Amerika şimdi, nükleer reaktör satışı konusunda Almanya ve Fransa ile Concorde uçağına iniş izni verilmesi konusunda Fransa ve İngiltere ile, krom çeliği ve tekstil ihracatı (Japon malları Amerika'ya bırakılmıyor) konusunda Japonya ile anlaşmazlık içindedir.

Ayrıca Carter'in enerji politikasının bir sonucu da az benzin tüketen otomobiller konusunda Avrupalı ve Japon üreticilerin kayba uğraması olmuştur. Çünkü, Amerikan otomobillerine tanınan vergi indirimi kolaylıkları diğerlerine tanınmamıştır.

Bunlar ve bunlara benzer diğer anlaşmazlıkların halledilmesi konusunda Ekonomik Zirve'de çok az şey yapılabilmiştir.

Bu bölüme sonuç olarak şunu söyleyebiliriz : Ekonomik Zirve, ekonomik (acil çözüm bekleyen) sorunları çözememiştir. Bu sorunların daha da önem kazanacağı bir döneme girilirken bunları sessizce "araştırma komitelerine" devretmekle Ekonomik Zirve emperyalizmin çaresizliğini ortaya koymuştur.

Petrol satıcısı ülkelerde toplanan milyarlarca doları yeniden ele geçirmek için ABD emperyalistleri neler planlıyor?

Petrol satıcısı ülkeler (OPEC) petrol fiyatlarını ortak bir tutum içinde ayarlamaları süper devlet Amerika ve onun hegemonyası altında bulunan emperyalistlerin sömürü ve talan mekanizmalarında büyük tahribat yapmıştır.

Petrol satıcısı ülkeler denetimleri gerçekleşmeden önce, emperyalistler, diğerinin çok çok altında olan petrol fiyatı bu önemli hammaddeyi sömürü bir şekilde kârlarını kat kat arttırmak için kullanıyordu.

Ancak 1974 yılında petrol satıcısı ülkelerin petrol fiyatlarını birlikte saptamaları bu oyunu sona erdirdi.

Fakat emperyalist sömürücüler, bir çoğunda işbirlikçi rejimleri bulunan ülkelerin iktidarı bulunan bu ülkelerde biriken milyarlarca doları sızdırmanın çeşitli yollarını bulmakta gecikmediler.

Bunun önemli bir yöntemini örnek vererek gösterelim:

Amerikan veya başka menşeli bir emperyalist banka, petrol üreticisi ülkeden borç para almakta, bunu örneğin Almanya'dan mal alma koşuluyla Brezilya'ya yüksek faizle yeniden borç vermektedir. Bu şekilde emperyalist talan da katmerli bir biçimde gerçekleşmekte, sermaye birikimi ve denetimi emperyalist tekellerin elinde tutulmaktadır.

3. Ekonomik Zirve'de emperyalist Carter'ın çok gürültülü bir şekilde ilan ettiği "yoksul ülkelere yardım" programı, bu yukarıdaki talancılığın geliştirilmiş bir biçiminden başka bir şey değildir.

Bu plana göre yapılması düşünülen şey yoksul sömürge ve yarı - sömürge ülkelerdeki işbirlikçilere "borç" vererek onları şimdiye kadar aldıkları ve toplam 180 milyar doları bulan borçların faizlerini ödeyebilir duruma tutmak ve OPEC ülkelerinin elindeki doların da "dünyanın yoksul ülkelerine yardım" yaftası altında emperyalist sömürge ve yarı-sömürge ülkelerin halklarına ödeterek, emperyalist ceplere indirmektir.

Carter, emperyalistlerin "petro-dolar" dedikleri milyarlara yeniden kavuşabilmek amacıyla, "yoksul ülkelere" "yardım" eli uzatıyor! Emperyalizmin nasıl sinsi ve korkunç bir talancı olduğunun yeni bir örneği!

Emperyalist tuzakları parçalayan
Zimbabve halkı "Owen" önerilerini de reddedecektir

Zimbabwe yurtseverlerinin önderlerinden birisi geçtiğimiz günlerde yaptığı bir açıklamada Londra yetkilisi Dr Owen'in bozguncu Afrika gezisini şiddetle mahkum etmiştir.

Yetkili, Zimbabwe halkına uyanık durma, halkı bölmeyi, mücadelesini sabote etmeyi amaçlayan ırkçıların şeytanca planlarına aldanmamak çağrısında bulunmuştur.

Konuşmacı, Rodezya (Zimbabwe) sorununun silahlı mücadele yoluyla çözülebileceğini söylemiş ve Zimbabwe halkının ırkçı Rodezya'ya karşı mücadeleyi sürdürmede kararlı olduklarını belirtmiştir.

Bilindiği gibi kısa bir süre önce Amerikalı emperyalistlerin insiyatifinde başlatılan ve İngiliz emperyalistleri tarafından yürütülen Cenevre Konferansı girişimi de başarısızlıkla sonuçlanmıştı.

Rodezya'daki ırkçı rejimi destekleyerek oradaki çıkarlarını koruyan Amerikan emperyalistleri ve İngiliz emperyalistleri, bu başarısızlık karşısında, daha sinsi ve aldatıcı "çözüm" önerileri hazırlamışlardır.

"1978'de yönetimin çoğunluğa devredilmesi" için görüşmelere Amerikanın, doğrudan katılmasını öneren emperyalistler, bu şekilde çıkarlarını daha iyi korumak niyetindedirler.

Dr. Owen İngiltere'nin "Rodezya üzerinde ambargo uygulayamayacağını" da açıklayarak önerdiği "çözüm"ün şimdiki ırkçı emperyalist işbirlikçilerin çıkarlarını ne ölçüde savunduğunu ortaya koymuştur.

Yıllardır silahlı mücadeleye dayanarak ilerleyen Zimbabwe halkı, bu emperyalist tuzağı da parçalayacaktır.

Zimbabwe yurtsever kurtuluş örgütleri adına konuşan yetkili Zimbabwe halkının kararlılığını dile getirmektedir.

"Barışçı bir çözüm" önerisiyle görüşmeler düzenleyen Amerikan ve İngiliz emperyalistleri, aslında sadece kendi çıkarlarını koruma telaşı içindedir. Onların çıkarı Zimbabwe halkının köleliğinin sürmesindedir.

Resimde emperyalist işbirlikçisi Ian Smith ırkçı rejiminin ırkçı baskıları karşısında Mozambiğe sığınan Zimbabweli emekçiler görülüyor.

Zimbabwe halkı yoksulluğu, sefaleti, zulmü ve sömürüyü emperyalistlerin önereceği "çözüm"lerle değil, silahlı mücadeleyle yokedeceğini kendi acı ve zulüm dolu hayatından unutulmaz bir ders olarak çıkarmıştır.

Devrimci Proletarya yığınları "Devrimci işçi-köylü iktidarı" temel siyasi hedefi doğrultusunda eğitmelidir

Sınıf mücadelesinin hangi dönemi olursa olsun, devrimci proletaryanın her zaman öne çıkarması gereken belirli sloganlar vardır. Şüphesiz ki, bu sloganlar, yığınların siyasi mücadelesini temel alan, her türlü mücadeleyi siyasi iktidar temel hedefine tabi kılan, mevzi başarıları değil, proletaryanın nihai kurtuluşunu esas alan sloganlar olmalıdır.

Başka bir ifadeyle, her dönemde olduğu gibi günümüzde de, devrimci proletarya her türlü eyleminde, hedef olarak siyasi iktidarı, mücadele biçimi olarak da yığınların aktif siyasi mücadelesini, silahlı mücadeleyi vurgulamalıdır, yığınları bu temelde eğitmelidir.

Türkiye'nin bugünkü siyasi şartları, ve devrimci proletarya hareketinin bugünkü yapısı, siyasi iktidarı hedefleyen ve silahlı mücadeleyi temel alan sloganların öne çıkarılmasını daha da gerekli hale getirmiştir.

Nedir bu şartlar?

Birinci olarak, içinde bulunduğumuz dönem yığınların gelişen siyasi eyleminin henüz egemen sınıfların ekonomik ve siyasi iktidarını tehdit edecek boyutlara ulaşmadığı, devrimle karşı-devrim arasındaki ilişkinin devrim durumuna yolaçmadığı bir dönemdir. Böyle bir dönemde, şüphesiz ki, yığınlar arasında reformist hayallerin yayılmasının, yığınların mevzi başarılarla yetinmesinin maddi şartları vardır.

İkinci olarak, içinde bulunduğumuz dönemin aynı zamanda seçimler dönemi de olması, reformist hayalleri daha da yaygınlaştırmakta, ve buna birde parlamenter hayaller eklemektedir. Yığınların örgütlenmesinin yetersiz olması, geniş emekçi yığınlarıyla kaynaşmış bir proletarya partisinin henüz oluşturulamamış olması, CHP reformizminin yığınlar üzerindeki etkisi vb. bütün bunlar, yığınların kendiliğindenci eyleminin ağır basmasına, yığınlar arasında refor - mist ve parlamenterist hayallerin-ve umutlarındaha da kökleşmesine sebep olmaktadır.

Üçüncü olarak yığın mücadelesinin eriştiği boyutları ve yığınların kendiliğindenci mücadelesinin hala ağır bastığını göz önüne alırsak, bunun objektif olarak, devrimci proletarya hareketi saflarında reformist rüzgârların esmesine sebep olacağını söyleyebiliriz. Yani devrimci proletarya hareketi içerisinde, bugün, "sol" sapmanın değil, "sağ" sapmanın maddi zemini daha kuvvetlidir. Ayrıca, devrimci proletarya hareketinin, 1971 siyasi hareketinin eleştirisinde "sağ" hatalar yapması, küçük-burjuvazinin şiddet politikası ve silahlı mücadele anlayışını eleştirirken, proletaryanın şiddet politikası ve silahlı mücadele perspektifini tam olarak ve bütün hatlarıyla ele alamamış olması, günümüz şartlarında, devrimle reform, ve silahlı mücadele ile diğer mücadele biçimleri arasındaki ilişkinin kavranmasında "sağ" hataların ortaya çıkmasının şartlarını olgunlaştırmıştır.

İşte bütün bu sebeplerden dolayı, devrimci proletarya, proletaryanın ve ezilen halk yığınlarının siyasi iktidar hedefini, devrimci işçi-köylü iktidarı hedefini, büyük burjuvazinin ve feodal toprak ağalarının faşist diktatörlüğünü, yığınların aktif siyasi mücadelesiyle, silahlı mücadeleye yıkılabileceğini vurgulayan slogan - ları, bugün, her zamankine göre daha da öne çıkarmalı, bu temel sloganların yığınlar arasında maddi bir güce dönüşmesi için doğru bir taktik siyasi çizgi izlemelidir.

Elbetteki böyle bir taktik, siyasi çizgı, yığınlardaki devrimci atılımın boyutları dikkate alınarak saptanır. Fakat devrimci proletarya hareketinin hiçbir siyasi taktiği yığınların kendiliğindenci hareketine hizmet etmemeli, onların geri bilincine tabi olmamalıdır. Tersine her siyasi taktik, yığınları siyasi bakımdan eğitmeye, yığınlarla öncü arasındaki organik ilişkileri geliştirmeye hizmet etmeli, yığınların her türlü eylemini devrimci işçi-köylü iktidarının gerçekleştirilmesi doğrultusunda kanalize etmelidir.

Böyle bir perspektif, proletaryanın ve diğer ezilen halk yığınlarının acil ekonomik, demok - ratik ve siyasi taleplerinin gerçekleştirilmesi uğruna mücadeleyi ihmal etmek veya inkâr etmek demek değildir. Devrimci proletarya, sınıf mücadelesinin bir yan ürünü olarak ortaya çıkan her türlü reformu ., ekonomik-demokratik ve siyasi bakımdan elde edilebilecek her türlü mevziyi, her yeni ileri atılış için bir basamak olarak kullanmalıdır. Oportünizm olan reformlar uğruna mücadele etmek değil, sınıf mücadelesini reformlar uğruna mücadele düzeyine indirgemektir, reformlar uğruna mücadeleyi esas haline getirmektir. Devrimci proletarya açısından re - formlar, başlı başına bir amaç değil, devrimci işçi-köylü iktidarının gerçekleştirilmesi temel siyasi hedefine hizmet etmesi gereken birer araçtır.

"Devrimci için, esas olan reform değil, devrimci çalışmadır; onun için reform, devrimin ikincil ürününden başka bir şey değildir. Onun için devrimci taktik ile reform, burjuva iktidarı şartları içinde doğal olarak bu iktidarı baltalayan bir araç, devrimi pekiştiren bir araç, devrimci çalışmanın daha da gelişmesi için bir dayanak haline gelir.

Devrimci, reformu, legal eylem ile illegal eylemi bağdaştırmaya yarayan bir dayanak ve burjuvaziyi devrime amacıyla kitlelerin devrimci hazırlığını amaç edinen illegal çalışmayı pekiştirmeye yarayan bir barınak olarak kabul eder." (Stalin-Leninizmin ilkeleri)

Bugün devrimci proletarya, yığınların acil ekonomik, demokratik ve siyasi taleplerini gerçekleştirmek için verdikleri mücadeleye öncülük etmeli, bu somut talepler etrafında yığınları örgütlemeli, ve her türlü siyasi taktiği Ulusal Demokratik Halk Devriminin zaferine, devrimci işçi-köylü iktidarının gerçekleştirilmesine hizmet edecek bir biçimde kullanmalıdır.

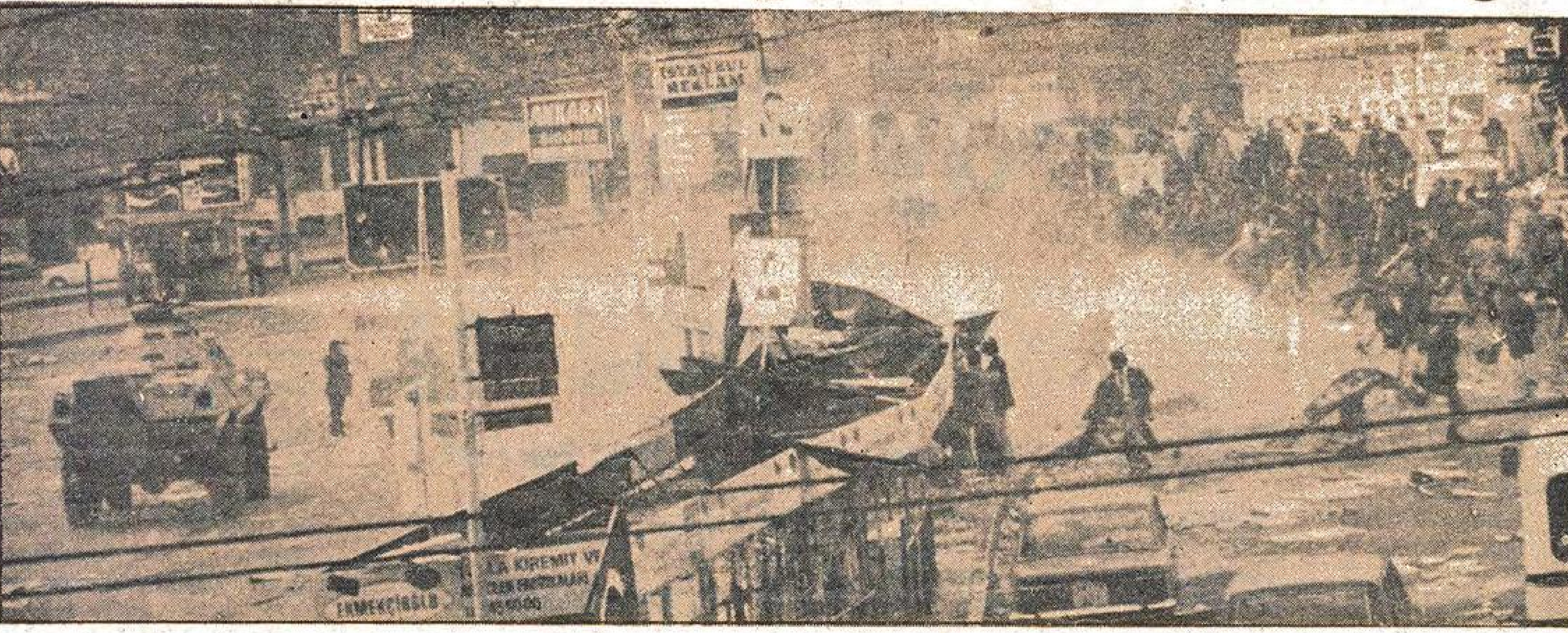
Ülkemizin bugünkü şartlarında, devrimci proletarya hareketi açısından, yığınların gelişen mücadelesinin devrim doğrultusunda seferber edilememesinin önündeki en büyük engellerden biri, şüphesiz ki, devrimci proletarya partisinin henüz inşa edilememiş olmasıdır.

Devrimin temel sloganlarının yığınlar arasında maddi bir güce dönüşmesinin yolu, büyük ölçüde, devrimci işçi-köylü yığınlarıyla kaynaşmış, doğru bir siyasi çizgiye ve sınıf mücadelesi içerisinde denenmiş siyasi taktikler bütünlüğüne sahip proletarya partisinin oluşturulmasından geçer.

Günümüzde devrimci proletarya hareketinin önündeki merkezi siyasi görev budur.

1977'nin 1-Mayıs ve 6-Mayıs'ı, bu merkezi siyasi görevin başarılması için yeni bir dönemin başlangıcı, "yaşasın devrimci işçi-köylü iktidarı" sloganının kulaktan kulağa yayıldığı ileri bir adım olmalıdır.

1 Mayıs'a bakış mihenk taşı oldu

Faşistler ve sosyal-faşistler tek bir karşı-devrimci cephedir

1 Mayıs olayları, faşist ve sosyal-faşist işbirliğini en açık biçimde sergilemiştir. Faşistler ve sosyal-faşistler şimdi hep bir ağızdan azgınca devrimci harekete saldırmaktadırlar.

Faşistler, 1 Mayıs' ta Taksim alanını kana bulayarak devrimci hareketin gittikçe artan prestijini kırmayı, faşist terörü daha da azgınlaştırmayı, hatta DİSK'i ve CHP'yi bile içine alabilecek bir terör ortamı yaratmayı planlıyordu. Sosyal-faşistler, devrimci hareketin işçi sınıfıyla daha da kaynaşmasını ve kurdukları barikatları aşmasını kaygısıyla mitingden çok önce başlattıkları "maocular 1 Mayıs'a saldıracak" yaygaralarıyla tertibe hazır bir ortam yarattılar.

Taksim alanına dört bir yandan ateş açılacak, 34 kişi katledilecek, yüzlerce kanı yaralanacak ve sonra "maocular bayrama saldırdı" denecekti. Nitekim daha 2 Mayıs tarihli gazetelerin; Hürriyet, Günaydın, Milliyet, Politika, Cumhuriyet, Tercüman, Son Havadis, v.b. hemen hepsinin manşetleri aynıydı: "maocular işçilere saldırdı: 34 ölü var."

1 Mayıs kanlı tertibinden sonra faşist basın tertipte amaçlanan hedef doğrultusunda yayınını sürdürdü. "İşte gördünüz komünizm budur" gibi safsatalar günlerce gazete sütunlarından eksilmedi.

1 Mayıs katliamının sorumluluğunu paylaşan sosyal-faşistler ise her türlü yolla devrimcilere saldırmaktadırlar. Halk hareketlerinin gelişmesinden ve devrimci hareketle birleşmesinden, halkın gerçek kurtuluş yolunu görmesinden korkan ve halk hareketini kendi emellerine alet etmek isteyen sosyal-faşistler, devrimcileri "eli kanlı katiller" olarak göstermek için ellerinden geleni yapmaktadırlar.

Faşistler ve sosyal-faşistler 1 Mayıs olaylarını değerlendirmede ortak bir ağız kullanmaktadırlar.

sosyal-faşistler

* "...DİSK bir tek kişinin bile burnunun kanamaması için 20.000 üyesine güvenlik görevi vermiş ve Emniyet kuvvetlerine de gerekli önlemleri almaları için çağrıda bulunmuştu.

Bütün bu önlemlere rağmen özellikle CIA'nın ve büyük sermayenin beslediği ve aralarına katil ajan yerleştirdikleri faşist ve Maocu caniler tam bir işbirliği halinde, tam bir disiplin içinde bitmek üzere olan gösteriye katılan halkımıza otomatik silahlarla saldırdılar."

"... silahsız olarak hazırlanan bir güvenlik elbette silaha karşı koyamaz. Silahlı katillerin saldırısını önlemek ve buna karşı yasal güvenliği almak ise sayın Demirel' in ve onun hükümetinin sorumluluğu ve görevidir."

(Kemal Türkler'in açıklaması-3 Mayıs 1977)

* "... yeni provokasyon zincirine, 1 Mayıs günü Taksim'de yeni bir halka eklendi. Maocular ve ajan provokatörler elele vererek yüzbinlerin üzerine silahla saldırdılar, büyük bir terör estirdiler. 34 kişinin ölümüne yol açan kanlı karşı-devrim olaylarının düzenleyicisi oldular."

"... Fakat tek suçluyu CIA olarak görmek ve suçluları bu güçlerle onların hizmetindeki yerli Maocu katiller şeklinde sınırlamak yanlıştır. Taksim olaylarını etkileyen ikinci bir faktöre de parmak basmalıyız. Bugün Maoculuk diye bir olgu yaratan ve Maocu Gurkaları emperyalizmin, CIA'nın ve yerli gizli servislerin emrine veren politikanın kaynağı Pekin'dedir."

"Savaş kundakçısı, barış, bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm düşmanı Pekin yöneticileri, bu gerici politikaları ile kapitalist ülkelerde ve Türkiye'de bir takım Maocu Gurka taburlarının türemesine yol açmışlar, neticede CIA ve benzeri gerici servisler de, kendi emirlerindeki faşist komando sürülerine ve resmi karşı-devrimci güçlere ek olarak, bir de Maocu komando sürüleri elde etmiş, onları halkın üzerine salmışlardır. Durum budur."

(8 Mayıs 1977 tarihli KİTLE dergisi "Maocu Gurkalar, Ülkücü komandolar ile CIA uşaklığında yarışıyor" başlıklı yazıdan.)

* "...Evet, Maocular Türkiye'de Maocu komandolar var. 1 Mayıs gösterilerinde de Maocu komandolar vardı. 1 Mayıs olaylarında Maocu komandoların taşıdığı büyük sorumluluk biliniyor. Yarın, Maoculuk yine olacak. Provokasyon ve bozgunculuk tohumlarını başka yerlere, başka eylemlere de taşımaya çalışacak."

(10 Mayıs 1977 tarihli YÜRÜYÜŞ Dergisi'nden.)

"Kamuoyunun önemle dikkatini çekmek istediğimiz birinci nokta, 1 Mayıs'ta katliama dönüşen olaylarda Maocu grupların oynadıkları büyük ve alçakça rolün, gerçek yüzünü bir kere daha açığa çıkarmış olmasıdır... Taksim'deki olaylar her ne biçimde başlamış ve gelişmiş olursa olsun, kamuoyumuz şunu iyi bilmelidir ki, Maocu ve her çeşit maceracı grup ve eğilimler, her ne ad taşırlarsa taşısınlar, bugün ne görüşü temsil ederlerse etsinler işçi sınıfının dışındadırlar ve bunların işçi sınıfının politik hareketiyle uzaktan yakından hiç bir ilişkileri, bağlantıları yoktur. İşçi sınıfı, maceraperestliğin, goşizmin her çeşidinden uzaktır."

(Behice Boran-10 Mayıs tarihli YÜRÜYÜŞ)

Faşistler

* "1 Mayıs Bahar Bayramını, Kızıl bayram yapmak isteyen komünist zihniyet önceki gün Taksim meydanı'nı vahşice ve haince cinayetlerle kana bulamıştır.

Akıtılan kardeş kanı, şehit edilen polis memurumuzun acısı yüreklerimizde yaradır.

Komünistlerin ülkemizi Maocu, Leninci diye bölüşebilmek için aralarında vuruşmaları Cumhuriyet Türkiyesi'nde son derece hazin ve ibret verici bir tablodur.

Bu acı manzara komünizmi hala tehlike saymayan, serbest olmasını isteyen gafilleri uyarmalıdır."

(Nahit Menteşe 3 Mayıs 1977 MİLLET)

* "Maocular DİSK'in İstanbul'da yaptığı mitingi bastılar. 34 ölü var"

"Kızıllar Kudurdu.... Maocuların baskını"

(2 Mayıs tarihli Tercüman ve Son Havadis'in manşetleri)

* "...Yürüyüşe geçenler Taksim alanında toplanmıştır. Saat 19.00'a kadar sakin geçen miting meydana Maocu grubun gelmesi ile karışmıştır..

Bu sırada patlayan tabanca sonucu Maocu ve Leninci komünistler birbirlerini gerilla tipi silahlarla kurşun yağmuruna tutmuştur."

(3 Mayıs 1977 MİLLET'ten)

Devrimciler, yurtseverler ve demokratlar tertibe karşı çıkıyor

Proleter devrimciler, faşistler ve sosyal-faşistlerin elebaşılık yaptığı karşı devrimci cephenin demagojilerini, sahte karlıklarını açığa çıkarmak, 1 Mayıs'ta düzenlenen kanlı tertibi bütün yönleriyle kitlelere sergilemek ve halka saldırıları püskürtmek için yoğun bir çalışma yürütmektedirler.

1 Mayıs olaylarından sonra tüm devrimci, yurtsever ve demokrat olayların faşist MC'nin, MİT ve CIA'nın bir tertibi olduğunu açıklamışlardır.

Faşistler ve sosyal-faşistlerin sorumluluğunu görmeyen bir kısım demokratlar, o tertibi bütün yönleriyle değerlendirememekte, ama olayların faşist MC, MİT ve CİA'nın bir tertibi olduğunu söylemektedirler. Aşağıda bir devrimci yazarın ve bazı demokratik kuruluşların olayla ilgili açıklamalarını yayınlıyoruz.

EMİL GALİP SANDALCI

"... Bir yerde kişilerin, örgütlerin, kuruluşların, kurumların, toplumların gerçek kimlikleri ve nitelikleri dar boğazlarda belli olur.... 1 Mayıs Taksim kıyımının ardından herkes olayı bir ucundan tutmakta ve tuttuğu açıdan kendine göre bir "öykü olay" yaratmaktadır."

"... Sular idaresi üzerinde ateş açan çelik yelekli, makinalı tüfekli adamlardan-ki bunların sonradan polise teslim oldukları söylenmektedir. İntercontinental'dan ateş edenlerden, alanı tarıyarak geçen beyaz bir ara-badan, hatta makinalı tüfekli bir kadından, ateş başlayınca tablasını devirip silahını çeken simitçilerden vb.. söz edilmektedir.

Bir iki eksiği ya da fazlası için bir ihtiyat payı ayırsak olayın kaba çizgileri böyledir.

Ve çeşitli çevrelerin, değişik hesaplarla olayın "nedeni" olarak ağızlarına sakız ettiği "maocu öyküsü" Taksim alanında kurulan ölüm tuzağı ve orada düzenlenen ateş çemberini açıklamaya yetmemektedir.

Sanırız, Bu durumda politik eğilimler, varsayımlar, ön yargılarla öykü düzmek yerine gerçeği dikkat ve dürüstlükle aramak herkesin ve hepimizin görevidir.

(VATAN gazetesi 6 Mayıs 1977)

*** DEVRİMCİ GENÇLİK DERNEKLERİ FEDERASYONU:**

"1 Mayıs, işçi sınıfının uluslararası mücadele ve dayanışma gününde Taksim alanında DİSK tarafından düzenlenen mitingde çıkan olaylar oligarşinin halkımız üzerindeki provokasyonlarının bir devamıdır.

Olaylar kitleler arasına sızmış ajan provatörlerin sıktığı silah sesleriyle başlamış ve daha önce alanın çeşitli yerlerindeki binalara mevzilenmiş ajan provakatörlerin sıktığı uzun menzilli silahlar halkın üzerine kan kusmuştur"

*** SDP**

"Bizce Taksim alanını ateş ede ede bir baştan bir başa geçme başarısını gösteren beyaz Renault marka otomobil, dünkü kanlı olayların esas suçlularını taşımaktaydı. Taksim olayları CİA' nın bir provokasyonudur. Maocu diye adlandırılan gençlerin kolayca suçlanabilecekleri bir ortamda CİA faşist bir müdahaleye yeşil ışık yakmak istemek dedir.

1 Mayıs katliamını faşistler ve sosyal faşistler hazırladı

1 Mayıs katliamı hakim sınıflar tarafından hazırlanmıştır. Onu hazırlayanlar faşistler ve sosyal-faşistlerdir.

Sosyal faşistler bu katliamın gerçekleşmesinde çok yönlü bir sorumluluk taşımaktadırlar. En önemlisi de bu vatan ve sınıf hainlerinin, bu hakim sınıf temsilcilerinin halkı mücadele azminden, doğru önderlikten yoksun bırakmak, halk sınıflarını ve işçi yığınlarını bölerek birbirine kışkırtmak için her şeyi yapmış olmalarıdır. Sosyal-faşistler MC faşistleriyle elele halka karşı saldırmaktadırlar.

Sosyal-faşistlerin de faşistlerin de yayın organları bu tertipçiliğe ve suç ortaklığına tanıklık etmektedir.

TERCÜMAN GAZETESİ YAZARI FALCI MI, YOKSA HABERLİ Mİ?

"Yarın 1 Mayıs... DİSK, TİP ve CHP militanları yarın Istanbul, Ankara ve bütün yurdu kana bulaması mümkün kışkırtma hareketlerine girişebileceklerdir! Yarın, Komünist bayramı 1 Mayıs'ı Türkiye'de de bayram ilan etmek için ortalığı velveleye verecekler, kalabalıklar toplayıp yürütecek ve bağırtacaklardır. Polisle vuruşmalar muhtemeldir, cinayetler işlenebilir, mallara, canlara kıyabilirler.

"Taktik icabı kendi aralarında dövüşebilirler, saf vatandaşlar bu arada ölebilir. Hiç şüphe yok Maocular, Leninci dedikleri DİSK'lilere, TİP'lilere ve CHP aşırılarına....Veya Leninciler "sosyal-Faşist" dedikleri Maoculara saldıracaklar ve Ecevit'in taktiği ile; bunun da suçunu MHP'li, MSP'li, AP'li milliyetçilere yüklemeye kalkacaklardır. Bu yalanı bahane ederek halka da saldıracaklardır."

....

"'Perşembe'nin gelişi' dedim. Çarşamba'dan belli olmuştur. Bütün hafta, Niksar, Şiran ve Erzincan'da silahlı, sopalı, taşlı kavgalar yapmak, İzmir'de afiş asanları, Istanbul'da masum öğrenci kızları öldürmek suretiyle DİSK'li, Leninci, CHP'li aşırı solcular ile Maocu'lar durmadan hadise çıkarmışlardır."

Yarın 1 Mayıs... DİSK'li militan veya aldatılmış zümreler, THKO ve türlü sosyalist partililer, yarın büyük şehirlerin meydanlarında kanlı olaylar çıkartmaya bakacaklardır.

Polislerimizin şehit ve yaralı vermemek için, en iyi tarzda teçhiz olunmasını.... olayları çıkaracak Maocularla Lenincilerin anında yakalanması için her türlü tedbirin alınmasını...

"Bilhassa ve bilhassa MHP'li, AP'li, MSP'li gençler ve partilerden hiçbirinin, yarın onlara yaklaşmayarak suç meydanını, tamamen suçlulara bırakmalarını dilerim. Yarın, kızıl bir gündür."

(30 Nisan 1977 tarihli TERCÜMAN)

"MAOCULAR AFİS ASAN İSÇİLERE SİLAHLA SALDIRDI"

"İzmir'de 1 Mayıs afişlerini asmakta olan işçilere ve gençlere karşı silahlı bir saldırı düzenleyen Maocular, bu eylemleriyle CIA'nın son bir hafta içinde Türkiye'de yoğunlaştırdığı karşı-devrimci saldırıların bir piyonu olduklarını göstermişlerdir.

1 Mayıs İşçi Bayramı için yapılan hazırlıklara geçen yılki gibi Ülkü Ocaklı komandolar saldırırken, CIA'nın ve MİT'in bu konuda Maoculara da görev verdiği anlaşılmaktadır.

Gerçekte CHP genel başkanı Bülent Ecevit'e ve CHP seçim konvoyuna Niksar'da, Şiranda, Erzincan'da saldıran faşistlerin eylemleri ile İzmir'de DİSK'in afişlerini yapıştıran işçilere ve gençlere saldıran Maocular bunların hepsi, aynı CIA patentli ve CIA kaynaklı yeni mizansenin birer parçalarıdırlar.

Gene aynı Maocular, Istanbul'da yaptıkları bir afişlemede bir polise ateş ederek, aynı provakasyon zincirine yeni bir halka eklemişlerdir. (Çünkü günümüzden çok önce Çarlık Rusyası'nda Zubatov'un provakatörlerinin ve Okhrana şeflerinin de aynı oyunları düzenleyerek provakasyon yaptıklarını dünya devrim tarihi çok iyi bilmektedir.)

Fakat Maoculuk Türkiye'de iyice deşifre olmuş ve tecrit edilmiştir. Bu durumu bilen Maocular, artık faşistlerin yaptıkları eylemleri yaparak yüz bin kişilik demokratik mitinglere, ya da afiş asan işçilere, sosyalistlere, ilericilere silahla saldırarak icrayı sanat etmektedirler. Ve bu karşı-devrim batağı içinde yerli Maocu şefler, ömürlerini biraz daha uzatabilmek için tıpkı Pekin'deki uluslararası şeflerinin yolunda gitmekte, bir yandan karşı-devrimci eylemlerini hızlandırırken öte yandan her türlü çareye başvurmaktadırlar."

(2 Mayıs 1977 KİTLE Dergisi)

SOSYAL-FAŞİST TEHDİT: SAFLAR TUTULSUN!

"Ama dost da, düşman da biliyor ki, meydan boş değil. Savaş 1977 Türkiyesi'nde de kıyasıya sürüyor. Türkiye işçi sınıfı, onun öncü politik örgütü hem baş düşmana, hem de her soydan ve boydan sapık akımlara vura vura bu savaşı yürütüyor. Kabasından, incesinden, dolaylısından, dolaysızından her türlü anti-komünizm ve anti-Sovyetizme karşı savaş durmayacak, daha da hızlanacak. Ona göre saflar tutula, ona göre bir an önce ayaklar denk alına!"

(Ürün Dergisi, Nisan 1977)

Görüldüğü gibi faşistler ve sosyal-faşistler de üç aşağı beş yukarı aynı şeyleri söylemişlerdir. 1 Mayıs olaylarının ertesinde bu "falcı"ların ne kadar "çok şey bildiği" daha da açıklığa kavuşmuştur.

Onlar , kışkırtma ortamını ortaklaşa hazırladılar.

Onlar "Maocu"lara ortaklaşa saldırdılar. Onlar, devrimci, demokrat ve yurtsever bir çok siyasi hareketin polis tarafından tasfiye edilmesi için de ağız birliği etmişlerdir.

Faşistler ve sosyal faşistler arasındaki açık ve gizli, doğrudan ve dolaylı işbirliği her gün daha çok açıklığa kavuşacaktır.

DEVRİMCİ YURTSEVER BASINA ÖZGÜRLÜK

Bulancaklı devrimciler

Halkın Kurtuluşu, Halkın Yolu ve Halkın Birliği'nin başlattığı "Faşist ve Sosyal-Faşist Baskılara Son, Devrimci Yurtsever Basına Özgürlük" kampanyasını var gücümüzle destekliyor ve bu kampanyanın proleter devrimcilerin birliği yolunda araçlardan biri haline gelmesini, proleter devrimcilerin eylem birliğinin sağlanmasını diliyoruz. Kampanyaya 77 imza ile katılıyoruz.

YAŞASIN PROLETER DEVRİMCİLERİN BİRLİĞİ!
DEVRİMCİ YURTSEVER BASINA ÖZGÜRLÜK!

BULANCAKLI PROLETER
DEVRİMCİLER.

Lastik işçilerinin sesi

Faşist diktatörlük, iki süper devlet ve işbirlikçilerine karşı yiğitçe mücadele eden halkımıza saldırıyor. Bu mücadelenin bir parçası olan yurtsever-devrimci basın susturulmak isteniyor. Yazı işleri müdürleri kanuna aykırı olarak yargılanıp, tutuklanıyor. Yurtsever-devrimci basına yapılan tüm faşist baskıları kınıyoruz.

Bu amaçla HALKIN YOLU-HALKIN BİRLİĞİ-HALKIN KURTULUŞU gazetelerinin açmış olduğu "Yurtsever-devrimci basına özgürlük" kampanyasını destekliyoruz.

saygılarımızla.

YURTSEVER-DEVRİMCİ BASINA ÖZGÜRLÜK!

LASTİK İŞÇİLERİNİN SESİ
DEVRİMCİ MUHALEFET GAZETESİ

ZİNDANLAR BOŞALSIN

GENEL AF

Mersin Cezaevi'nden devrimci hükümlüler anlatıyor:

"Mersin Cezaevi bir işkencehanedir"

Mersin Cezaevi eski bir han olup, iki katlıdır. Alt katlardaki koğuşlarda genellikle yoksul ve kimsesiz mahkumlar kalmaktadır. Üst koğuşlar ise zengin, idare ile ilişkileri iyi olanlar içindir. Her koğuş 10-12 kişilik olduğu halde alt katlardaki koğuşlarda altlı üstlü en az 20 kişi kalmaktadır.

Cezaevinde 240 kişi yatmaktadır. Kadınlar koğuşu küçük bir odadır ve gayri sıhhidir. Çocuk koğuşu ise bütün cezaevlerinde olduğu gibi sağlık açısından çok elverişsizdir. Cezaevinde çoğunluğu Kürt olan işçiler, köylüler teşkil etmektedir. İkinci sırayı Araplar almaktadır. Genellikle cezalar yaralama, gasp ve bunlara benzer suçlardandır.

İdarenin durumu

Cezaevi müdürü MSP'li olup, özellikle cuma günleri mahkumlara vaaz vermek için dışarıdan hoca getirmektedir. Gardiyanların ise çoğunluğu AP'lidir. İçlerinde sosyal- demokrat ilerici olanlar da vardır. Ama bu gardiyanlar idarede etkin değildirler. Bunların çoğunluğu yeni gardiyanlığa girmiş olanlardır.

Gardiyanların büyük bir kısmı, görüş günleri kadın görüşçülere eziyet etmekte, onlara sarkıntılık yapmaktadırlar. Örnek olarak gardiyanlardan biri bir mahkum arkadaşımızın kızkardeşine sarkıntılık etti. Ama daha sonra tüm mahkum arkadaşların ortak mücadelesi sonucunda Mersin Cezaevi'nden sürüldü.

Kürt mahkum arkadaşlara, Kürt olduklarından dolayı cezaevi idaresi tarafından baskı yapılmaktadır. Kürtlerin yoğun olarak bulunduğu koğuştan bir mahkumu gardiyanlar, gardiyan odasına götürerek dövmüşlerdir. Daha sonra başgardiyan Tarsus AP ilçe başkanıyla konuşup, dövülen mahkumun ilçe başkanının tanıdığı olduğunu öğrenince, bu mahkumu çağırarak "biz senin Kürt olduğunu sanıyorduk.Türk olduğunu bilseydik dövmezdik" demiş ve azgın şöven tutumlarını ortaya koymuştur.

Cezaevi idaresi mahkumlar üzerinde yoğun bir siyasi baskı uygulamaktadır. Cezaevi müdürü Halkın Kurtuluşu'nu ve Cumhuriyet gazetesini okuyan bir arkadaşımızı şemsiye ile dövmüş ve şemsiyesini arkadaşın başında kırmıştır. Halkın Kurtuluşu gazeteleri gardiyanlar tarafından alınıp yırtılmıştır.

Cezaevinde rüşvet ve arsız talan

Cezaevinde rüşvet almış yürümüş ve gelenek haline gelmiştir. Eskiden alt koğuşlardan üst koğuşlara çıkabilmek için 500 lira verilmesi gerekli idi. Gelen sigaraların büyük bir kısmı gardiyanlar tarafından paylaşılmaktaydı. Ancak 5 ay evvel idareye karşı başlatılan direniş önemli ölçüde başarıya ulaşmış, eski cezaevi müdürü ve 6 gardiyan sürülmüştür. Bu direnişin bir sonucu olarak şimdi alt koğuşlardan üst koğuşlara çıkmak paralı değildir. Sigaralarda karaborsa vardır. Filitreli sigaralar 10 liraya, Amerikan sigaraları 15 liraya, Bafra 3 liraya, Kibrit ise 1 liraya satılmaktadır. Kantinde bütün bu sigaralar normal fiatta bulunduğu halde, kantinci kendi adamlarına ve paralı olanlara vermekte, diğer mahkumlar sigaralarını karaborsadan almak zorunda kalmaktadırlar.

Çayhanenin durumu

Mahkumlara çay, oralet, tarçın, gibi sıcak içecekleri yapmak yasaktır. Bunlar zorunlu olarak çayhaneden alınır. Çayın cezaevindeki resmi fiatı 30 kuruş olduğu halde, müdürün de açık açık söylediği gibi 1 liraya satılmaktadır. Gene müdürün söylediğine göre bu, ayda 17.000 lira net kar bırakıyormuş. Üst koğuşlarda çay demlemek için gerekli araçlar bulunmaktadır. Cezaevi idaresi bu koğuşlara 1 paket çayı ve 1 kilo şekeri 50 liradan sağlamaktadır.

Sağlık ve beslenme koşulları

Cezaevinde sağlık koşulları çok elverişsizdir. Koğuşlar ve koridorlar pislik ve çöp yığınları içindedir. Cezaevi adeta bir fare yuvasıdır. Fareler o kadar cesur dolaşmaktadırlar ki bir gün bir mahkum arkadaşın ayağını ısırmışlar, bu arkadaş 15 gün kuduz aşısı yaptırmak zorunda kalmıştır. Gece olunca fareler koğuşta cirit atmakta, mahkumlar heran hastalığa yakalanma tehlikesiyle karşı karşıya kalmaktadırlar. Cezaevi müdürü bu durumu gayet iyi bildiği halde bir toplantıda gülerek bunu temizlemek için elinden hiç bir şey gelmeyeceğini söylemiştir. Mahkumların hastalanması, ölmesi idarenin umurunda bile değildir.

Yemek için cezaevine günde 20-25 kilo et gelmektedir. Ancak bu 20-25 kilo etin 5 kilo kadarı 240 kişinin yemeklerine katılmakta ve dağıtılmakta geri kalan 15-20 kilo et ise gardiyanlar ve cezaevi ağaları tarafından evlerine gönderilmektedir. Yemekler hergün aynıdır. Kuru fasulye, nohut ve pilav.

Çocuk koğuşunun durumu

Bütün cezaevlerinde olduğu gibi Mersin cezaevinde de çocuk mahkumlar, cezaevinin bütün angarya işlerini zorla yapmaktadırlar. Çöplerin dökülmesi, koridorların temizlenmesi, bulaşıkların yıkanması, tuvaletlerin temizlenmesi hep onların üzerindedir. Sık sık dövülmekte horlanmaktadırlar. Yattıkları yerler çok gayri sıhhidir. Eğitim ve islahın ise sadece adı vardır. Onlar günde 20 saat her işe koşturulmaktadırlar

ZİNDANLAR BOŞALSIN GENEL AF!
AZADİYA MELETA!
YEK BUNA XELKA!
125,141,142,146. GİBİ FAŞİST MADDELER KALDIRILSIN!
YAŞASIN ULUSAL DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ!

MERSİN CEZAEVİNDEN
DEVRİMCİ TUTUKLU VE HÜKÜMLÜLER

Sağlık işçilerinin mücadelesi faşist ve sosyal faşist engelleri yıkarak yükseliyor

Bizler sağlık kesiminde çalışan, günden güne açlığa sefalete ve yoksulluğa itilen sağlık personeliyiz. Bizleri bu duruma sokan hakim sınıflara karşı durmanın örgütlü mücadeleyle olacağını yıllar önce görmüş ve birbuçuk yıl önce de TÜS-DER'e üye olmuştuk.

15 gün içinde yüzlerce üye kaydettik. TÜS-DER yöneticileri bizlere karşı ilk zamanlar oldukça iyi davranıyorlardı. Hele ay-başlarında üyelerin aidatlarını götürdüğümüzde keyiflerine diyecek yoktu. Tabii bu aidatların yanı sıra işyerimizdeki sorunları da götürüyorduk. Fakat bu sorunlar aidatlar gibi hoşlarına gitmiyordu.

Buna karşılık hemen her gün derneğe gidiyor, işyerlerindeki baskıların olduğunu, sürülen, kıyıma uğrayanların durumuna çözüm için öneriler götürüyorduk. Cevap "Henüz örgütlenmedik hele üye sayımız 50 bini bulsun" oluyordu. "Devrimci yayın organlarının tümü alınsın" önerimize karşılık olarak Genel Başkan Hasan Fehmi Mavi "Dernekler siyasetle uğraşamaz, sonra kapatılırız" diyordu.

Biz bütün bu olumsuzluklara karşı nitel gelişmenin aktif kitle mücadelesi ile olacağını, demokratik-merkeziyetçiliğin işlemesini istiyorduk. Bununla beraber sorunlarımıza eğilmeyişlerini yöneticilerin kişisel yetersizliklerine yorumluyorduk. Ama meselenin özü hiç de düşündüğümüz gibi değildi. Bu özünün revizyonist ideolojilerinden kaynaklandığını anlamamız uzun sürmedi.

O günlerde revizyonizmin bir dünya görüşü, son tahlilde bir burjuva ideolojisi olduğunu bilmiyorduk. Rusya'yı emperyalist olarak göremediğimizden, Rusya'nın ülkemiz üzerindeki yayılmacılığını görmemezlikten geliyor, TÜS-DER yöneticikliğinin Sovyet sosyal-emperyalizminin işbirlikçisi sosyal-faşist olduklarını bilmiyorduk. Anti-demokratik uygulamalarına karşılık demokrat çıkışlarla yetiniyorduk.

Bu böyle sürerken, giderek yükselen devrimci muhalefetin ihraç edilmesiyle işe başladılar. Sosyal-faşist etkinliklerini sağlamak için bunu yeterli görmüşlerdi. Bu durum bizi içinde bulunduğumuz durumu tahlil etmeye, daha etkin mücadeleye iten en önemli etken oldu.

Daha sonraki günlerde götürdüğümüz üyeler kabul olmuyor, zaman zaman saldırılara hedef oluyorduk. Bu durumu bildirilerle hastahanelerdeki TÜS-DER üyelerine açıklıyor, dernek yönetimini gaspetmiş sosyal-faşistlere karşı mücadelemizde bize omuz vermelerini, derneğe sahip çıkmalarını istiyorduk. Bu ortam içinde 11 Eylül 1976 da TÜS-DER Ankara Şubesi Kongresi yapıldı. Bir çok üye arkadaş içeri alınmadı, 600 üyesi olan ve devrimci muhalefete oy kullanacağı yönetim tarafından bilinen A.Ü. Tıp Fakültesi hastahanesindeki üyelerin çoğunun isimleri kongre günü listelerde bulunamıyordu, (yazılmamıştı) içeri alınmayan TÜS-DER üyeleri kongrenin yapıldığı binanın önünde birikmişti. Oradaki devrimcileri polise ihbar eden TÜS-DER yöneticileri sosyal-faşist yüzlerini sağlık işçilerine en canlı örnekle gösteriyorlardı.

Kongrede İGD'li beslemelerine oy kullandırmalarına ve her türlü burjuva hilelerine baş vurmalarına rağmen dokuz oy farkla şube kongresini aldılar.

Daha sonraki günlerde azılı bir sosyal-faşist olan genel başkan Hasan Fehmi Mavi, demokratik kitle örgütleri toplantılarında da örgütündeki "Maocuları" ihraç ettiğini söyleyerek, onlara da aynı şeyi yapmalarını öğütlüyordu. Daha da ileri giderek DİSK'de, 30 bin üyeli örgütünün bütün şubeleriyle "homojen" bir yapıya sahip olduğu gafını yapıyordu. (Eğer öyleyse 6 TÜS-DER şubesini neden kapattı?)

TÜS-DER'in bugünkü durumu nedir? TÜS-DER'in demokratik kitle örgütü niteliğini ortadan kaldırarak bir tabela örgütü haline sokmuşlar, İGD'li sosyal-faşistlerin toplantı salonu haline getirmişlerdir. Ayrıca bugün üye sayısı dondurulmuş olup, üye kaydı yapılmamaktadır. Rize'ye, Sinop'a, Kızılcahamam'a, Mersin'e sürülen, dövülen üyelerine sahip bile çıkamıyorlar. Biz bu mücadelemiz içinde Halkın Sesi oportünistlerini de tanıdık. Kongre sonrası derneğe gitmeme önerileri getiriyorlardı. Çünkü derneğe gitmek kuyrukçulukmuş. Devrim diye bir meseleleri olmayan bu iflah olmaz oportünistlerin önerilerini reddediyor ve ilke olarak yığın örgütlerinde çalışmayı ve hiç bir alanı, mevziyi faşistlere, sosyal faşistlere terkedemiyeceğimizi getiriyorduk.

Biz sağlık işçileri olarak sağlık personelinin devrimci atılımı ve mücadelesi önünde revizyonist, sosyal-faşist barikatın aşılması yönünde kararlıyız.

Biz bugün ülkemizde giderek saldırganlaşan, yurtsevenleri, devrimcileri işkence tezgahlarında öldüren faşist diktatörlük Türkiye'sinde mücadelemizin emperyalizme, sosyal-emperyalizme, faşizme, sosyal-faşizme ve oportünizme karşı olduğunu, tüm halkımız gibi sağlık işçilerinin kurtuluşunun da Ulusal Demokratik Halk Devrimi ile gerçekleşeceğine inanıyoruz.

TÜS-DER'İ SOSYAL-FAŞİSTLERE TERKETMEYECEĞİZ.
YAŞASIN SAĞLIK PERSONELİNİN GREVLİ TOPLU SÖZLEŞMELİ SENDİKAL MÜCADELESİ.
YAŞASIN ULUSAL DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ.
KAHROLSUN FAŞİZM, SOSYAL-FAŞİZM.

A.Ü. TIP FAKÜLTESİ HASTAHANESİNDEN DEVRİMCİ SAĞLIK İŞÇİLERİ

Almanya'da çalışan Türkiyeli işçilerin durumu II

Dortmunt şehrinde Yunanistan'lı bir işçi karakolda Alman polisi tarafından dövülerek öldürüldü. Berlin'de Türkiye'li bir işçi karakolda ağzı burnu kırılıncaya kadar dövüldü. Hagen yürüyüşünde Alman polisi köpekleri saldırarak 25 Türkiyeli yurtsever ve devrimciyi köpeklere parçalattırdı. Alman'lardan da ısırılanlar oldu. Bunlara benzer olaylar son yıllarda ekonomik krizin de artması ile birlikte hızla çoğalmaktadır. Alman yabancı ve tüm işçi sınıfını özellikle devrimci, yurtsever ve demokratları hedef almaktadır.

Fabrikalarda maden ocaklarında çalışma şartları çok ağırdır. Çalışma tarzı "AKORD" veya "BAND" sistemidir.

Akord sistemi

Bu sistem işçinin emeğini en fazla kullanabilme yöntemlerinden biridir. İşçiye örneğin 8 saatte malın cinsine göre kaç adet üreteceği söylenir. İşçi en az o kadar üretmek mecburiyetindedir. Aksi takdirde azarlanır veya iş beceremiyor diye işinden olma ihtimali bile vardır. Akord çalışan makinalarda kaç para işlediğini gösteren sayma aleti vardır. Çalışan işçi oradan kaç adet yaptığını görür. Sürekli olarak kendisine söylenen sayıya ulaşmak için çabalar. İşçiye 8-saatte yaptığı normal iş için fabrikaya girişte yapılan anlaşmada belirtilen saat ücreti verilir. Ama eğer o malzemeden 8 saatte normal gösterilen sayının üzerinde tesbit edilen akord miktarına ulaşırsa kendisinin saat ücretinin % 5 zamlı olacağı söylenir. Gösterilenden aşağı mal üretirse ücret düşer. Bir örnek verelim: Metal fabrikasında saat ücreti 7 mark ile başlıyorsunuz çalıştığınız fabrika Ford arabalarının çeşitli parçalarını yapıyor. Her bir parçanın yapıldığı bir çok sıcak soğuk kesici, düzeltici, şekillendirici pres makinaları. 2000 işçi çalışıyor. Sizin sorumluluğunuza bir makina, pres veriliyor. O makinada 8 saatte kaç parça çıkacağı biliniyor. Ayrıca her makinada işçi bütün gücü ile, yani işin başından sonuna kadar aynı hızla ve hiç ara vermeden çalışırsa kaç adet yapacağı hesaplanmış. Bu hesap içinde işçinin tuvalet, sigara içme, yemek yeme ihtiyacı konmuyor. Eğer işçi 8 saatte tesbit edilen işi yaparsa saat ücreti artıyor, yapamazsa normal ücreti azalıyor. Genellikle akord çalışan yerlerde sayı devamlı yükseliyor. Bu surette işçilerin gücü en fazla şekilde sömürülmüş oluyor. Akord çalıştığı zaman işçiye bir miktar fazla ücret ödeniyor. Fakat bu miktar akord çalıştığı zaman işçinin ürettiği miktarın yanında solda sıfır kalır. Hemen hemen bütün fabrikalarda akord çalışma sistemi mevcuttur.

Bant sistemi

Bu sistemde işlenecek malzemeler yürüyen, dönen şeritler üzerinde işçiler önüne gelir. Ya hiç durmadan yürür, işçi bantın yanından yürüyerek önünden geçen malla yapacağı işi yapar. Ya da bant çok az durarak devamlı yürür. Her işçi kendini bandın hızına göre ayarlamak zorundadır. Eğer bir işçi işini yapmazsa ondan sonraki işçiler de yapamazlar. Band usulü çalışan yerlerde saat ücreti normal ücret üzerinden ödenir. Yukarıda izah etmeye çalıştığımız AKORD usulündeki gibi fazla ücret eödenmez. Bazen prim verirler.

Yabancı işçilerin ücretleri şöyledir:

Erkek işçi için brüt 7 - 7,5 DM saat ücreti,

Kadın işçi için brüt 5,5 veya 6 DM saat ücreti.

Fakat bu bazı iş yerlerinde daha az, bazılarında çok olabilir. Ücretler hakkında doğru bir anlayışa sahip olabilmek için bazı temel tüketim maddelerinin fiatlarını da bilmek gerekir:

1 kg. ekmek 2,70 DM,
1 kg. et 8 DM,
1 kg. balık(hamsi) 5 DM
1 kg. peynir 18 DM
Yeni bir Ford marka araba 16-19 bin mark,
Benzinin litresi 0,90 DM
Elektirik Kw/saat 0,11 DM,

Ortalama günde 8 saat çalışan bir işçi net olarak 1000-1200 DM, kadın işçiler ise 600 DM elde edebilirler.

Ev kiraları ortalama (eski evler için) 150-250 arasıdır. Daha muntazam, geniş ve rahat olanlar daha pahalıdır.

Trenler çok pahalıdır. Mesafeye göre ücret tesbit edilir. Örneğin 100 km.lik bir mesafeye 15 DM. para ödersiniz.

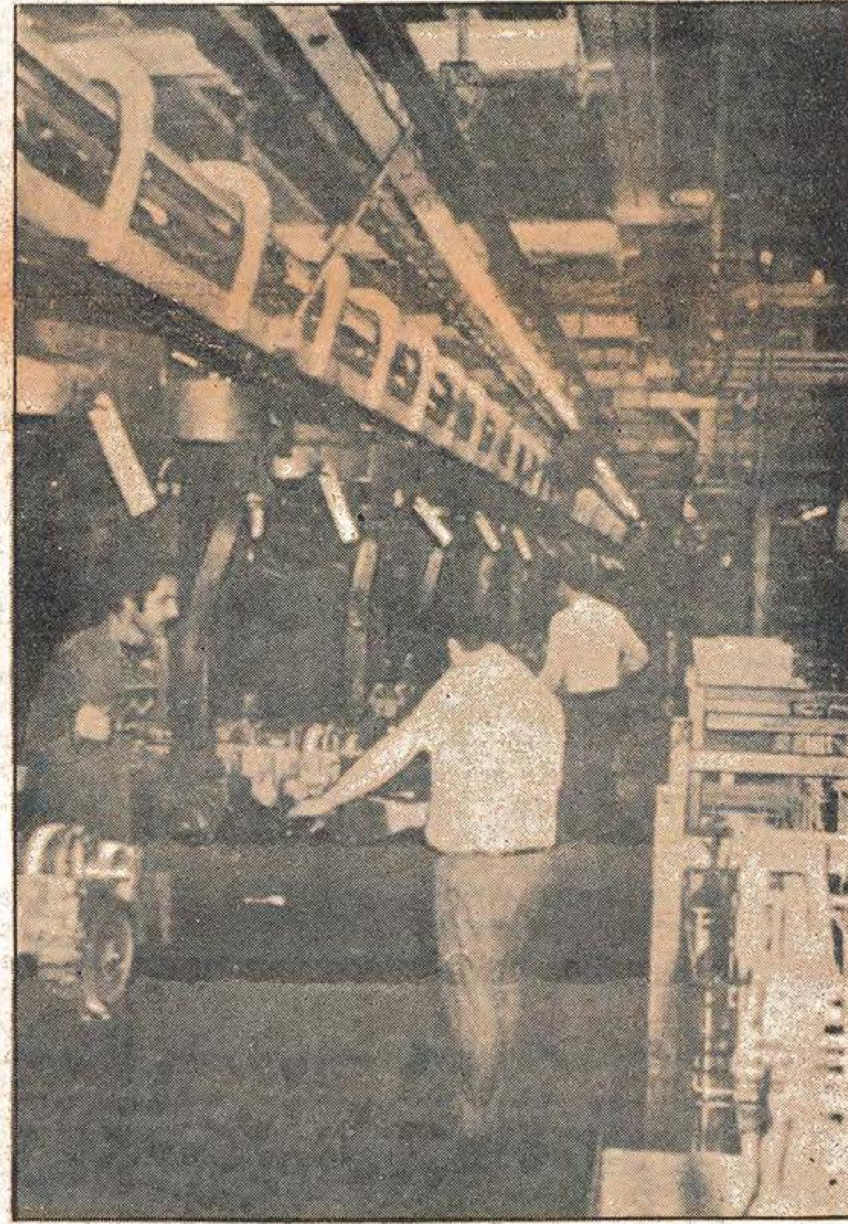
Sendika yöneticileri

Alman tekelci burjuvazisinin hizmetindedir

Almanya'da tüm sendikalar DGB (DEUTSCHE GEWERKSCHAFT BUND-ALMAN SENDİKALAR BİRLİĞİ) adı altında toplanmıştır. Bu birliğin farklı üretim dallarında kolları vardır.

Bu sendikalar fabrikalarda işçi sınıfını patronlara daha sadık bir köle haline getirmek, işçi sınıfının sömürüye, baskılara karşı mücadelesini engellemek, bastırmak işini üstlenmiş durumdadır. Sendika yönetimi hemen hemen tamamen, çıkarları işçi sınıfının sömürülmesinde olan sendika ağaları, bürokratları tarafından işgal edilmiş durumdadır. Direkt olarak Alman tekelci burjuvazisinin savunuculuğunu yapmaktadırlar. Sendikalar işçi sınıfını ilgilendiren kararları işçilerle değil patronlarla almaktadırlar. Hemen hemen bütün fabrikalarda sendika temsilcilikleri vardır. İsimleri işçi temsilcilikleridir ama fabrika içinde işçi aleyhinde her ne varsa yaparlar. Bir işçi herhangi bir haksızlık, baskı karşısında sendikaya baş vurduğunda ellerinden bir şey gelmediğini söylerler. Eğer işçiler kendileri haksızlıklara karşı mücadeleye başlıyorlarsa, bu işçilerin işten atılması için patronlardan daha evvel davranırlar. Devrimci işçiler için dosyalar tutarlar ve ilk fırsatta işten atarlar. Yaptıkları iş üretim arttırılması için patronun yardımcılığını yapmaktır. Her ay sendika parası keserler. Sendika ağaları işçi sınıfının sömürü, baskı ve zulme karşı mücadelesinde en büyük engellerden biridir.

Sendikalar içerisinde de sınıf mücadelesi hızlanmaktadır. İşçiler sendika ağalarını daha iyi tanımakta ve onları yönetimden devirerek kendi yönetimlerini kurma yolunda ilerlemektedirler. Geçtiğimiz günlerde yapılan bir sendika toplantısında fabrikadaki aşırı sömürü ve baskıyı anlatmak istiyen bir Türkiyeli işçi arkadaş sendika toplantısına sokulmamıştır. Ford fabrikası sendika toplantısında fabrikadaki baskı ve zulmü anlatan bir işçi arkadaşa sendika aracılığı ile çıkış verilmiştir. Sendika toplantılarına sendikacılar tarafından patron temsilcilikleri çağırılmakta, işçilerin konuşmaları teybe alınmakta, bu yöntemle de işçilerin konuşmaları üzerinde engeller konulmaya çalışılmaktadır. Fakat her şeye rağmen işçiler gerçekleri söylemektedirler.

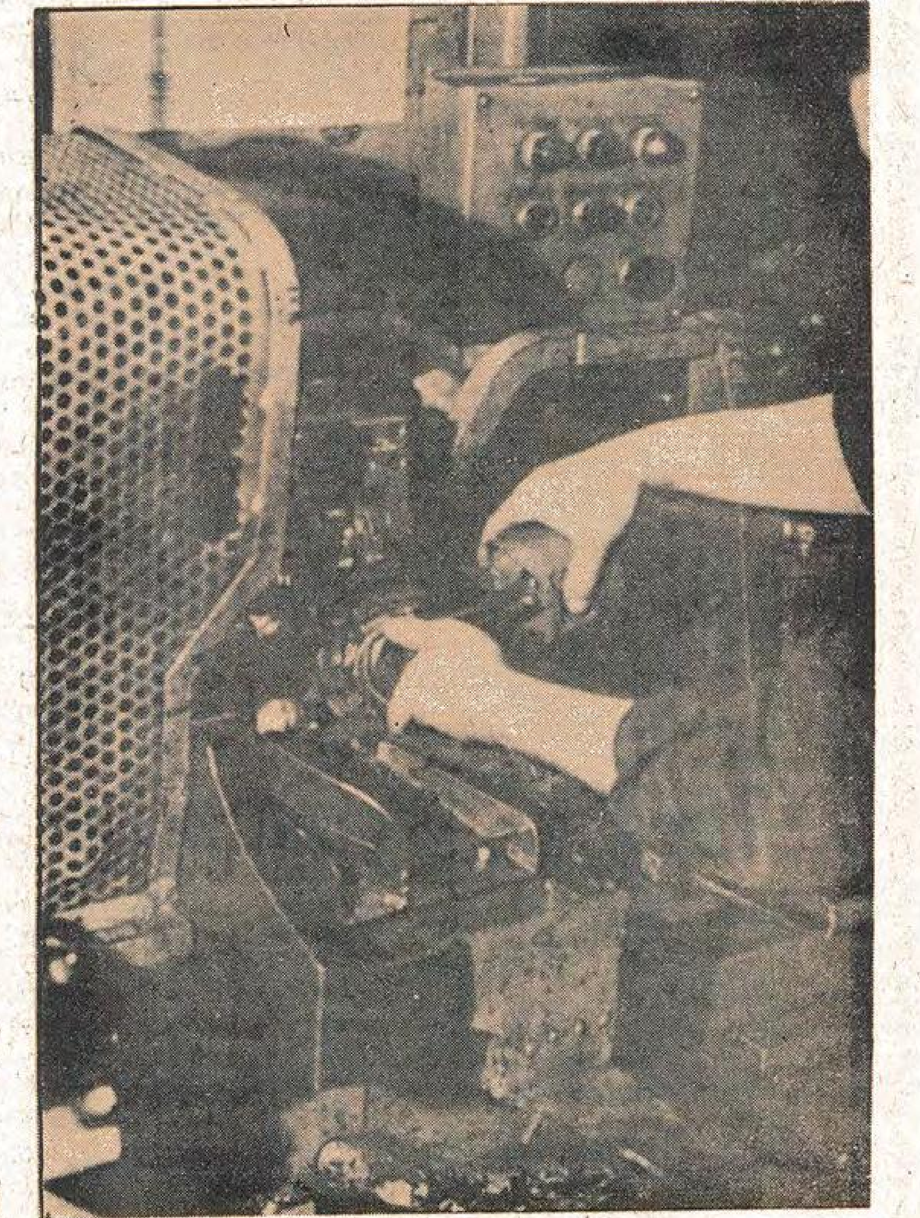
Ford Fabrikası'ndaki uygulamalar, Almanya'daki yabancı işçiler üzerinde uygulanan baskı ve sömürünün bir örneğidir

Batı Almanya'daki sömürü, baskıyı daha iyi anlatabilmek için FORD fabrikası ile ilgili bilgilerimizi kısaca belirtelim:

Ford fabrikası Batı Almanya'daki ABD'nin en büyük tekellerinden biridir. Önemli bir bölümü KÖLN şehrindedir, 50.000 civarında işçi çalıştırmaktadır, bunun 2 bin kadarı Türkiyeli işçidir.

Fabrikada Ford arabaları üretilmektedir. Üretim band usulü yapılmaktadır. Motor parçaları bir band üzerinde gelmekte, işçiler sürekli olarak çeşitli parçaları birbirine eklemeye

De.sa.7.sü.4'de

İSKENDERUN DEMİR ÇELİK İŞÇİLERİNİN DURUMU VE MÜCADELESİ III

On binlerce işçinin çalıştığı İskenderun Demir Çelik (İSDEMİR) fabrikasında, işçilerin büyük çoğunluğu köyden yeni gelmiş, sendikal mücadele tecrübesi olmayan, faşist ideolojinin, siyasetin, reformizmin etki alanından çıkamamıştı.

Köyden yeni gelen işçiler ellerine geçen parayı (daha öncekilere kıyasla) yetersiz görmüyorlardı. Ancak işyerinde, eve gidip gelişte trende, mahallesinde, evinde sürekli faşist baskı ve tehdit altındaydılar.

İşyerinde yetkili sayılan Çelik-İş Sendikası'nın yönetimini faşist güçler gaspetmiş, işçileri bizzat kendi sendikaları vasıtasıyla sürekli işten atmakla tehdit ediyorlardı. İşçilerin iş ve can güvenliği, okuma ve konuşma özgürlüğü yoktu. Bu nedenle, işçilerin önde gelen talebi ücret artışı değildi. Faşist baskı ve terörün ortadan kalkması, iş güvenliği, can güvenliği, okuma ve konuşma özgürlüğünün sağlanmasıydı. (Bu talep hala geçerlidir. Çünkü o günden bu yana, değişen pek bir şey olmamış, faşist güçler daha da örgütlenmişlerdir.)

İşte bu amaçla, güçlü bir devrimci sendikal kuruluşun İSDEMİR'e getirilmesi çabası başladı. DİSK'e bağlı Maden-İş Sendikası getirildi. 1975 yılı başında İskenderun'da Maden-İş Sendikası 18. bölge temsilciliği kuruldu. Bölge temsilcisi olarak, şimdi Maden-İş Başkan Yardımcısı olan Cengiz Turhan seçildi. Maden-İş'in kurulmasıyla bölgedeki tüm demokrat ve devrimci potansiyel Maden-İş'in çatısında toplandı.

Maden-İş'in yöneticilerinin sosyal-faşist yüzü kısa sürede ortaya çıktı

İşçiler zulmün gerilemesi, sömürünün hafifletilmesi için bilinçlenmek, işçi sınıfının sınıf bilincini kazanmak için devrimci bir eğitim istiyordu. İşçiler faşizme ve emperyalizme karşı örgütlü mücadele vermek istiyorlardı. Anti-faşist mücadelenin güçlü bir şekilde verilmesi için tüm güçlerin birleştirilmesini istiyorlardı. İşçiler, faşist Çelik-İş Sendikası'nda hiç bir zaman "söz ve karar sahibi" olamamıştı, söz ve karar sahibi oldukları, yönetiminde bizzat kendilerinin oldukları devrimci bir sendika istiyorlardı. İşçiler bu taleplerine ulaşmak umuduyla, Maden-İş Sendikası'na koştu.

Maden-İş'in gelmesiyle fabrikada faşist baskılar, işten atmalar, tehditler, yaralamalar, dövmeler daha da yoğunlaştı.

Çelik-İş'de üslenmiş faşist beslemeler, hemen her gün bir çok demokrat, devrimci işçiyi dövüyordu. Kitle halinde işten atmalar başladı. İşten atılan işçilerin 300'lü, 500'lü listeleri hazırlandı. Göstermelik işe giriş sınavlarında 9 ışık nedir, Türkeş kimdir gibi sorular soruluyor, Türkiye'nin çeşitli yerlerinden MHP ve Ülkü Ocakları kanalıyla gelen faşist unsurlara sınavlar kazandırılıyordu. (Bu durum hala devam etmektedir. Ancak MHP, AP ve Ülkü Ocaklarından getirilen kartlara MSP de eklendi.)

Devrimci, ilerici gazeteler okutulmamakta, işçilerin ellerinden alınarak yırtılmakta ve bunun üzerine olay çıkarılmakta, olaydan sonra da o gazeteyi, dergiyi okuyan işten atılmaktaydı. Bunun yanında Hergün, Bayrak, Milli Gazete, Bugün gibi gazeteler zorla satılmaktaydı. Fabrikanın bekar işçi lojmanında, devrimci işçiler hergün dövülmekte, lojmandan atılmaktaydı. Çelik-İş Sendikası'nı üs olarak kullanan faşist komandolar 40-50 kişilik belleri silahlı gruplar halinde hergün, tüm üniteleri dolaşmakta, işçilere sataşmakta, dövmekteydi.

Maden-İş eğitimcileri, revizyonist safsatalarla işçileri uyutmaya çalışıyordu

Tüm bu baskı, tehdit, işten atma, dövme olayları devam ederken, Maden-İş yöneticileri, işçilere sabırlı olmalarını, bunların düzeleceğini, işten atılanlara yardım yapılacağını söyleyerek oyalıyorlardı. Eğitim yapılmasını isteyen işçilere sosyal-faşist Cengiz Turhan: "Maden-İş eğitim dairesinden eğitimci uzmanlar gelecek ve eğitimi onlar yaptıracak" diyordu. Maden-İş İSDEMİR'e geldikten yıllar sonra Eğitim Dairesi'nden revizyonist 3 eğitimci (!) geldi. 3 gün üstüste 6 saatte salt DİSK ve Maden-İş'in sendikal yapısını ve yöneticilerini tanıtan, öven, işçilerin lirasına kuruş katmayı öğütleyen tam bir revizyonist zırvalardan sonra çekip gittiler. O tarihlerde İSDEMİR'de 9.000 işçi çalışıyordu. 9 bin işçiden (3 gün üstüste ikişer saat olması ve yerin ancak 400 kişi alması hesaba katılırsa) ancak 100-200 işçi kendilerine göre sınıf bilincini (!) kazandı. Bu devrimci (!) eğitimden sonra bir daha uğramadılar.

İşçiler faşist baskı ve oyunları teşhir eden bildiri ve broşürlerin basılıp dağıtılmasını, işten atılmaları vs. protesto için miting ve yürüyüşler düzenlenmesini, faşizme karşı, sermayeye karşı işçi sınıfının sınıf gücünün gösterilmesini, bölgedeki anti-faşist mücadeleye önderlik edilmesini istiyorlardı. Sosyal-faşist Cengiz Turhan ve diğer yöneticiler, "Olmaz. Biz merkezi örgütüz. Merkezin izni olmadan bildiri, broşür dağıtamayız, miting ve yürüyüş yapamayız" diyorlardı. Maden-İş İskenderun'a geleli iki yılı geçti. Geldiğinden bu yana tek bir bildiri, tek bir miting, yürüyüş yapmadı. Diğer kuruluşların bildirilerinin, miting ve yürüyüşlerin tek birine bile katılmadı, desteklemedi.

(DEVAM EDECEK)

"Halkın Sesi"nin reformist siyaseti seçim taktiklerine de yansıyor

Devrimci proletaryanın seçimlerde tavrı ne olmalıdır meselesi, günümüzde teorik bir sorun olmaktan çıkmış pratik uygulama aşamasına girmiştir. Devrimci proletaryanın siyasi, ideolojik ve örgütsel çizgisi ile revizyonist, reformist ve her türden oportünizm arasındaki derin uçurum, seçim taktiklerinde de görülmekte, marksist taktik ile her türden oportünist taktik arasındaki derin uçurum da berraklaşmaktadır.

Seçim platformu, proleter devrimcilere, proletaryanın devrimci siyasi çizgisinin propagandası ve yığın ajitasyonu için son derece elverişli bir ortam sağlamaktadır.

Faşist diktatörlük altındaki seçimlerin ve parlamentonun niteliğini açıklamak halk yığınlarının bilincinde yaratılmaya çalışılan sahte "umut"larla mücadele etmek, seçimlerin kurtuluş olmadığının, tek kurtuluşu yolunun devrim olduğunun propagandasını yapmak, devrimi savunmak ve burjuva demagojisine karşı mücadeleyi her türden oportünizme karşı mücadeleyle birleştirmek, faşist diktatörlüğe karşı mücadeleyi, reformizmin her türlüsüne karşı mücadeleyle birleştirmek görevi ile karşı karşıyayız.

Faşist diktatörlük altında, devrimci mücadele, en yüksek biçimine yığınların aktif siyasi eylemine ulaşana kadar geçen süre, parlamenter ve demokratik mücadele yöntem ve araçlarının esas olduğu bir dönem değil, tersine yığınların aktif siyasi eyleminin şartlarını yaratan mücadele ve örgütlenmenin esas olduğu bir dönemdir. Bu dönemde, her türlü çalışma biçimi bu esasa tâbi ve ikincil durumdadır.

Bu yüzden devrimci proletarya, emekçi halkın bütün siyasi haklarını kullanamadığı, faşist diktatörlük altında, barışçıl mücadele araç ve yöntemlerinden yararlanırken son derece titiz olmalı ve bu araç ve yöntemlerin, daha üst mücadele yöntemlerine tâbi olduğunu ve devrim dalgasının kabarmasıyla beraber her an terkedilebilir araçlar olduğunu gözden kaçırmamalıdır.

Devrimci proletarya, parlamento ve seçimlerin niteliğini teşhir ederken, bu teşhiri, gerçek "özgür seçimlerin" ancak ve ancak, emperyalist boyunduruğu parçalayarak ulusal devrimi gerçekleştirip, yerli gericiliğin ekonomik ve siyasi iktidarını aktif siyasi mücadeleyle yıkarak ve toprak devrimini gerçekleştirerek demokratik devrimi zafere ulaştırıp, yani ancak devrimci işçi-köylü iktidarı altında mümkün olacağını savunmakla birleştirmelidir. Devrimci proletarya kendisini bununla da sınırlamaz. Devrim mücadelesinin en yüksek biçimi için, Mao Zedung'un belirttiği gibi "iktidarın silah zoruyla ele geçirilmesi ve meselenin savaşla halledilmesi" için, kitleleri eğitir, örgütler ve seferber eder. Kitlelerin dikkatini yeni mücadele biçim ve yöntemlerine çeker. Çünkü devrimci proletarya kendisini, sağ oportünizmin yaptığı gibi parlamenter ve barışçıl eylem metodlarıyla sınırlamaz. Kitlelerin devrimci mücadelesinin eriştiği düzeye uygun olarak ve mücadelenin ortaya çıkardığı daha üst mücadele yöntemleri uygulamak, kitlelerin mücadele içinde kendi öz tecrübeleriyle yeni mücadele yöntemlerinin gerektiğini kavramalarını hızlandırmak ve onları bu yolda eğitmek, devrimci proletaryanın her şart altında vazgeçilemez önemli bir görevidir.

Devrimci proletarya, parlamento ve seçimlere bu açıdan yaklaşır. Devrimci proletarya için parlamento, yerli gericiliğin teşhir edildiği, devrimin propagandasının yapıldığı ve sınıf mücadelesinin "keskinleştirildiği" bir "kürsü"den başka bir şey değildir ve olamaz.

Halkın Sesi kitlelerin geri bilincine tapıyor

Devrimci siyaseti kitlelere ulaştırmak için, genel olarak kitlelerin bulunduğu heryeri, özel olarak da seçim mitinglerini -"tertipleyen" kim olursa olsun- devrimci bir kürsü haline getirmek gerekliliğini savunan Leninist teze karşı, Halkın Sesi oportünizminin, menşevik seçim taktiklerini mahkum etmek, burjuva-reformist çizgilerini menşevik seçim taktikleriyle "derinleştiren" reformist sağ sapmayı teşhir etmek, bugün proleter devrimciler önünde vazgeçilmez bir görevdir.

Devrimci mücadeleyi düzen sınırları içinde tutmak için vargücüyle çabalayan, faşist diktatörlüğün izini dışındaki her eylemi inkâr eden ve küçük gören, H.Sesi'nin, CHP reformizminin etkisindeki yığınları proleter devrimci siyasete yükseltmek görevini inkar etmesi, kitleleri CHP reformizminin etkisinde bırakmayı öneren bir seçim taktiği savunması ve CHP reformizmine teslim olarak kitle kuyrukçuluğu yapması, kitlelerin geri bilincine tapması bizi hiç şaşırtmıyor. Bu tam da H.Sesinin burjuva-reformcu çizgisine uygun bir seçim taktiğidir. H.Sesi'nin menşevik seçim taktiği uyguladığı ve savunduğu için eleştirmiyoruz. Bu onun doğası gereğidir. Ama H.Sesi, kitleleri CHP reformizminin esiri olarak bırakan bu menşevik taktiği, "proleter devrimci tavır" olarak gösterdiği için, kitlelerin bulunduğu her yeri olduğu gibi seçim mitinglerini de devrimin propagandasının ve yığın ajitasyonunun yapıldığı alanlar haline getirmek için çalışan proleter devrimcileri, "olay çıkaranlar" olarak gösterdiği ve ihbarcı bir tutuma girdiği için eleştiriyoruz. Bu yüzden seçim platformu, reformist sağ sapmanın teşhiri için de kullanılmalıdır. Bu yüzden devrimci proletaryanın ilkeli ve uzlaşmaz seçim taktiği açıklanırken, her türden oportünist taktik de amansızca eleştirilmelidir.

H.Sesi, devrimci proletaryanın seçimlerdeki taktiğini ve tavrını, Ecevit'in "kışkırtıcı ajan" demagojisini taklit ederek ve aynı ağzı kullanarak karalamakta, CHP mitinglerinde devrimci siyasetin savunulması ve propagandasını "olay çıkarmak" olarak nitelemektedir. H. Sesi bununla da kalmamakta, tıpkı 5 Şubat mitinginde, sosyal-faşistlere karşı kararlılıkla mücadele eden proleter devrimcileri, "başkalarının mitinglerinde olay çıkaran bir avuç Mao'cu" olarak göstermeye çabalayan revizyonistler gibi, CHP mitinglerinde devrimci siyaseti savunanları, "kitlelerin iradesine rağmen ve başkalarının miting ve toplantı yapma hakkını hiçe sayarak bazı sloganları bağıran bir avuç insan" (H.S. 103) olarak göstermektedir.

CHP yönetiminin reformcu-burjuva siyaseti ile "kitlelerin iradesini" özdeş kılmak; tam da H. Sesi'ne uygun bir tahlil. Reformcu burjuvazi, halkın gelişen mücadelesini yatıştırabilmek, iktidarı faşistlerle paylaşmak için, faşizmle uzlaşmacı siyasetini ve kitlelerin "oylarının herşeyi belirleyeceği" boş hayalleri ile kandırma siyasetini sürdürürken, halkın devrimci mücadelesinin giderek kabardığı ve yeni boyutlara ulaştığı günümüzde, CHP reformizminin etkisi altındaki geniş kitleler arasında devrimci propaganda ve ajitasyon yapmanın önemi daha da artarken H. Sesi oportünistleri, CHP mitinglerinde "olay çıkarılmasın" kendileri olmadığını, bu tür "olaylara" karşı olduklarını beyan ediyorlar (!)

Seçim platformunda, toplumdaki tüm sınıfların ve onları temsil eden siyasi hareketlerin mevzilenmesi daha belirginleşmekte, saflar daha berraklaşmakta, seçim faktörleri ile netleşmede önemli bir kriter olmaktadır.

Stalin'in belirttiği gibi; "seçim mücadelesi canlı bir eylemdir ve partiler sadece eylem halinde tanınabilir. Mücadele amansızlaştıkça, çatışanların yüzünün o oranda açıkça ortaya çıkmasının zorunluluğu doğaldır."

Halkın Sesi, sloganların sınıf mücadelesinin somut bir ifadesi olduğunu inkâr ediyor

H. Sesi'ne göre bazı gruplar, "kendileri tarafından düzenlenmeyen ve yurtsever kitlelerin katıldığı çeşitli miting ve toplantılarda çatışma çıkarmak pahasına bazı sloganları bağırmayı devrimci bir başarı saymaktadırlar." (H.Sesi 103)

"Slogan"ın ne olduğunu Stalin şöyle tanımlıyor: "Slogan, mücadelenin yakın veya uzak hedeflerinin kısa ve açık olarak yönetici grup tarafından, diyelim ki proletarya ve onun partisince formüle edilmesidir. Sloganlar, mücadelenin değişik aşamalarına uygun olarak atılır, bu amaçlar, ya tüm bir tarihsel dönemi kucaklar, ya da belirli bir tarihsel dönemin tek tek aşamalarını ve kesimlerini kucaklar."

Proletaryanın bağımsız siyasi çizgisini her şart altında savunan, halkın faşist diktatörlüğe karşı mücadelesine önderlik ederken, burjuva reformizmine karşı güvensizliğini yükseltmeye de önderlik eden, "oyları bölmek" kaygısıyla reformizme karşı mücadeleyi tatil eden her türden oportünizmi teşhir eden, faşist diktatörlüğe karşı mücadeleyi reformizme karşı mücadeleyle birleştiren, CHP reformizminin etkisindeki küçük burjuva unsurları, tutarlı yurtsever demokrat çizgiye yükseltmeye çalışan proleter devrimcileri "bir avuç insan" olarak gösteren Halkın Sesi, bu mücadelenin somut ifadesi olan devrimci sloganları da, "bazı sloganlar" olarak küçümsemekte, seçim mitinglerinde proletaryanın slogan ve şiarlarını savunmayı da "bağırmak", "haykırmak" olarak aşağılamaktadır. Devrimci siyasetin savunulmasında ve kitlelere kavratılmasında, somut şartlarda kullanılması gerekli olan bir alan olan seçim platformundan kaçmadıkları için, kendilerinin yaptıkları gibi burjuvaziye güven verme siyaseti izlemedikleri için, Lenin'in dediği gibi "proletaryayı, burjuva sınıflarının zavallı bir yardakçısı haline getirmek taktiği"izlemedikleri için, proleter devrimcilere çok kızıyor Halkın Sesi. "Demokrasi havarisi" Ecevit'in ve CHP yönetiminin gerçekte tutarsız demokratlar olduğunu, CHP mitinglerinde emekçi halkın acil taleplerini dile getiren devrimci ve yurtseverlere karşı zorbaca ve anti-demokratik yöntemlere başvurduklarını teşhir ettikleri için proleter devrimcilere çok kızıyor Halkın Sesi.

Halkın Sesi'nin menşevik seçim taktiğini daha iyi kavrayabilmek ve "kitlelerin iradesini" nasıl çarpıttıklarını görmek için yakın geçmişten bir olayı hatırlayalım.

1976 Eylül grevlerinde işçi sınıfının mücadelesi kendiliğinden yükselirken ve proleter devrimciler bu kendiliğinden mücadele içinde proletaryanın siyasi bilincini yükseltmek ve işçi sınıfı mücadelesiyle sosyalizmi birleştirmek ve bu mücadele içinde revizyonist sendika ağalarını teşhir etmek görevleri ile yükümlü iken, Halkın Sesi, işçi sınıfının kendiliğinden mücadelesinin revizyonistlerin işine yarayacağını, çünkü önderliğin revizyonistlerde olduğunu vs. vs. beyan ederek, bu mücadelede, (her zaman yaptığı gibi)"gözlemci" olmakla yetiniyordu.

Halkın Sesi'ne sormak gerek, bu mücadele revizyonist engelleri aşıp, Profilo direnişinde olduğu gibi, yerli gericiliğin ordusuna ve polisine karşı devrimci şiddet kullanıldığı bir aşamaya yükseldiği zaman, yiğit Profilo işçileri, "kitlelerin iradesine" ters mi düşüyorlardı? Yoksa "olay çıkmasın" diye Profilo işçileri, revizyonistlerin kendilerini düzenin sınırları içinde tutmalarına izin mi vermeliydiler? Proleter devrimcilerin bu mücadelelere katılmaları "kitle kuyrukçuluğu" oluyor da, Halkın Sesi oportünistlerinin ekonomizmden kaynaklanan, CHP mitinglerinde kitlelerin geri bilincine tapma şeklinde yansıyan kitle kuyrukçusu reformist tavırları "devrimci tutum" (!) mu oluyor?

"Kitleler birleştirilmeden, seferber edilmeden sloganlarımızın zafer kazanması olanaksızdır" diyor Halkın Sesi. Böylece marksizm-leninizmin evrensel gerçeğinin her meselesinde yaptığı gibi, "kitle çizgisi" anlayışını da çarpıtmaya çabalıyor. Devrimci çalışma tarzının en temel ilkelerinden biri olan kitle çizgisi, kitlelerin geri bilincinin önünde boyun eğmeyi değil, kitle kuyrukçuluğu yapmayı değil, kitleler proleter devrimci siyaseti kavrayana kadar vargücümüzle propaganda ve ajitasyon yaparak, onları devrimci bir tarzda örgütlemeyi ve kitlelerin devrimin gereğini kendi öz siyasi tecrübeleriyle kavramalarına ve eyleme dönüştürmelerine vargücümüzle çalışmayı gerektirir. Kitlelerin devrimin gereğini kavramaları kendiliğinden değil, proleter devrimcilerin, uzun, sabırlı devrimci kitle çalışmaları yoluyla olur. Kitlelerin birleştirilmesi ve seferber edilmesi, kitlelerin devrimci mücadelesini dışardan gözlemlemekle değil, bu mücadelenin içine bizzat katılarak, eylem içinde kitlelere önderlik ederek mümkün olur. Halkın güçlerini genişletmek ancak ve ancak yığınların mücadelesinin içinde olur. Devrim yapmak diye bir sorunları olmayanların, yığınları burjuva reformculuğunun etkisinden kurtararak devrime seferber etmek diye bir sorunları da elbette olamaz.

Halkın Sesi "Kitle çizgisi" adı altında sınıf işbirliği siyaseti güdüyor

"Miting ve toplantılarda devrimci tutumun biricik ölçüsü kitlelerle birlikte hareket edebilmektir." Böyle diyor Halkın Sesi. "Kitlelerle birlikte hareket" etmek, Halkın Sesi oportünistlerinin önerdiği gibi, kitlelerin geri bilincine teslim olmak, kitleleri reformist burjuvazinin etkisinde bırakmak ve "aman olay çıkmasın" diye devrimci siyasetin savunulmasını inkar etmekle mi mümkündür; yoksa, kitleleri devrim yolunda eğiterek ve örgütleyerek, devrim mücadelesine seferber ederek, her şart altında marksizm-leninizmi savunarak, tek kurtuluş yolunun devrim olduğunu savunarak mı mümkündür? Proleter devrimciler ikinci yolu tercih ederler, her zaman. Bu yüzden onlar, kitle çizgisini Mao Zedugn'un belirttiği gibi; "kitlelerin düşüncelerini..... almak ve onları yoğunlaştırmak... ondan sonra yeniden kitlelere gitmek ve kitleler bunları kendi düşünceleri olarak benimseyinceye, bunlara sımsıkı sarılıncaya ve bunları eyleme dönüştürünceye kadar, bu düşünceleri yaymak ve açıklamak, bu düşüncelerin doğruluğunu kitlelerin eylemi içinde sınamak..." olarak anlarlar ve uygularlar.

Devrimci proletarya kitlelerin birliğinden Halkın Sesi'nin anladığı gibi, kitleleri burjuva-reformizme teslim etmeyi, proletaryayı burjuvazinin kuyruğuna takmayı, halkın mücadelesini parlamenter ve "barışçıl" sınırlar içinde tutmayı anlamaz.

"Ancak direnmeye, birliğe ve ilerlemeye dayanan birleştirme gerçek birleştirmedir. Bütün diğerleri sahtedir." (Mao)

Devrimci proletaryanın kitlelerin birliğinden anladığı, proletaryanın ve onun partisinin önderliğinde, emperyalizme ve yerli gericiliğe karşı Ulusal Demokratik Halk Devrimi mücadelesinde, halkın ordusu ve birleşik cephesi etrafında birliktir. Halkın birliği ancak böyle sağlanır.

CHP reformistlerinden "talepler" öne sürerek "boykot faşizmin ve revizyonizmin işine yarar" çığlıkları atarak, halkın mücadelesini 'barışçıl' ve parlamenter mücadele sınırları içinde tutmaya çalışan Halkın Sesi'nin sağ oportünist çizgisi, sınıf teslimiyetçiliğinin, sınıf işbirliğinin çizgisidir. Mao Zedugn'un dediği gibi, "Bu eğilim, proletaryanın kendisini burjuva reformizmine ve burjuva baştan savmacılığına tâbi kılmasına yol açar."

Proleter devrimciler, her şart altında marksizm-leninizmi savunurlar. Marksizm-leninizm, toplumun objektif gelişme yasalarına dayanan, her zaman için geçerli tek bilimsel ve devrimci öğretidir. Marksistler, burjuva idealist "irade" anlayışını reddederler. İnsanların iradesinden anlaşılan, insanların toplumsal varlıkları temelinde, toplumun objektif gelişme yasalarına uygun olarak bilinçli davranışlarıdır. Toplumsal varlığın belirlemediği bir "insan iradesi" bilim dışıdır, anti-marksisttir. Kitlelerin iradesiyle, marksizm-leninizm birbirine ters düşmez, çünkü bizzat devrimin kendisi, objektif şartlar temelinde insanların iradi çabasının sonucudur. Kitlelerin iradesini, marksizm-leninizmin değil de burjuva-reformizminin temsil ettiğini söylemek ise Halkın Sesi oportünistlerinin, marksizme son "katkısı"dır (!) Burada söz konusu olan, CHP reformizminin etkisi altındaki kitlelerin geri bilincini, yanlış bilincini değiştirmek ve onların objektif gelişmeye uygun devrimci bilinçle, donatmaktır. Çünkü "irade" ancak, objektif zorunluluğa uygun olursa özgür olabilir.

Devrim yapmak diye bir sorunları olmayanların, kitlelerin geri bilincini değiştirmek ve onları devrim bilinciyle eğitmek, seferber etmek ve örgütlemek diye bir sorunları da olamaz. Halkın Sesi'nin de böyle bir sorunu yoktur.

Sözde "milli bağımsızlığı" savunan Halkın Sesi, insanların doğuştan "yurtse-

De.sa.7.sü.1'de

Ülkemizde, devrimci proletarya kendi bağımsız siyasi örgütü ile hiçbir dönem seçimlere katılmamıştır

Bundan dokuz yıl önce yapılan seçimlerde Türkiye İşçi Partisi seçimlere katıldı ve yüzbinlerce emekçinin oyunu aldı.

Türkiye İşçi Partisi o zaman da, bugün olduğu gibi revizyonist bir partiydi. Ve o zaman da düzenin değiştirilmesi, devlet, seçimler ve benzeri konularda revizyonist görüşlere sahipti.

Sınıf mücadelesinin gelişmesi, siyasi ayrılıkların giderek olgunlaşması ve devrimci unsurların devrimci düşüncelerin etkisine girerek oportünizme karşı bir tepki geliştirmeleri, T.İ.P in daha o zamanlarda tecrit olmasına yolaçtı.

T.İ.P, emekçi yığınların devrimci taleplerine işçi sınıfının tarihi görevinin gerektirdiği bir yapıya uygun olmayan bir oportünistler tekkesi haline geldi.

Fakat o haliyle bile emekçi yığınların belli bir kesiminin oyunu aldı. Bunun sebebi T.İ.P'in kendi yapısı ve niteliği değildi. Bunun sebebi bilinçsizce de olsa düzenin değişmesini arzulayan kitlelerde, parlamenter hayaller uyandırarak, kendisinin bir çıkış yolu olabileceği inancını yaymasıydı.

T.İ.P daha o zamanlarda burjuvazi ve toprak ağalarına yaltaklanıyor ve onlarla uzlaşma içinde "parlamenter" koşullarda ilelebet yaşamaya hazırlanıyordu.

T.İ.P daha o zamanlar "Anayasamızın" "sosyalizme açık, kapitalizme kapalı" olduğunu iddia ediyor, işçi sınıfı partisinin parlamento da temsilinin sağlanmasıyla demokrasinin gerçekleşeceğini iddia ediyordu.

T.İ.P daha o zamanlarda karşı devrim için çalışmaya başlamıştı. Kitlelerin devrimci eyleminden alabildiğine korkuyor, hakim sınıfların ordusu emperyalizmin gücü karşısında alçakça boyun eğiyor ve böyle yapmayıp devrim yolunda yürümek isteyenlerin karşısına dikiliyordu.

Onun kitlelere vaadettiği kurtuluş yolu hayali bir çıkış kapısı olan parlamenter yoldan ve hakim sınıflarla barış içinde "sosyalizm"e geçişti. Kısacası, 9 yıl öncenin T.İ.P'inin tek bir görevi vardı. O da kitlelerin devrim yolunda yürümesini engellemek, onları parlamenter mücadeleyle sınırlanmış bir kısır döngününün içine hapsetmek.

T.İ.P bütün, "sosyalist" makyajına rağmen bir burjuva muhalefetinden ibaret bir hareket olarak kaldı.

12 Marst 1971 bu hareketi karşı devrimin batağının diplerine itti. Behice Boran ve diğerleri mahkemelerde ve zındanlarda emperyalizme ve hakim sınıflara, faşizme, ve karşı devrime uşaklık ettiklerini bir kez daha kanıtladılar. Onların "hapisane deneyleri" en alçakça lekelerle doludur.

"Sosyalist" Behice Boran'ın Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan, Hüseyin İnan, yoldaşlarımızı ve Mahir Çayan Arkadaşı kastederek savunmasında "devlet bir kaç anarşistle başa çıkabilirdi" şeklinde konuşması herhangı bir T.I.P yönetiminin kimlerin hakkından geleceğini ve kimlere karşı dövüşeceğini hakim sınıfların ayaklarına kapanarak ilan etmekten başka bir anlama gelebilir mi?

T.İ.P'in dokuz yıl öncesinden bu yana gelen geçmişi işte böyle ibret dolu bir geçmiştir ve onun ne mal olduğunu iyi ortaya koyar.

Şimdi ise T.İ.P, eski T.İ.P değil, daha da beteri o artık sosyal emperyalizm ve işbirlikçilerinin emrinde sosyal faşist bir partidir. Rusyanın kölesi ve işbirlikçisi olanların partisidir. Yani artık o dolaylı yollardan değil doğrudan doğruya emperyalizmin ve yerli işbirlikçi hakim sınıfların çıkarlarına hizmet eden bir hakim sınıflar partisidir.

Bu nedenle şunu hemen söylemek gerekir ki Türkiye'de işçi sınıfının bağımsız siyasi örgütü ne 9 yıl önce ne de daha önce seçimlere katılmamış, parlamentoda temsil edilmemiştir.

Kahramanmaraş milletvekili aday adaylarının niteliği CHP'nin kimleri, ne için veto ettiğini de göstermektedir

Ecevit düzeni toprak ağalarıyla birlikte mi değiştirecek?

Egemen sınıfların temsilcileri, seçimlerde yoksul, emekçi halktan oy toplamak için türlü dolaplar çeviriyorlar. CHP de seçimleri kazanırsa "düzeni değiştireceği ", halka "özgürlük ve refah" getireceği masallarıyla ortalıkta esip savuruyor. Kahramanmaraş CHP milletvekili aday adaylarının bir bölümüne göz atarak, CHP'nin bu iddialarının ne ölçüde ciddi ve geçerli olduğunu görelim:

* Toprakağası Asaf Koçdağ: 1975-1976 Salmanıpak toprak işgali sırasında, yoksul köylülerin toprak mücadelesini, egemen sınıfların jandarmasıyla birlikte vahşi bir biçimde bastırmıştır. Yine 1976 yılında Emiroğlu köyündeki toprak işgalinde, bugün AP'nin saflarında yeralan Mustafa Emiroğlu ile Koçdağ'lar elele verip, yoksul köylüleri olanca güçleriyle ezmişlerdir. Yörenin sayılı zorba halk düşmanlarındandır.

* Toprakağası Memiş Özdal, Salmanıpak toprak işgalinde yoksul köylülerin ezilmesinde önemli rol oynamıştır. CHP Pazarcık İlçe Başkanıyken "senin işini yaparım biraz para ver de sağa sola yedireyim" diyerek halkı dolandıran bu halk düşmanı, sürekli olarak mezhep çatışması yaratmağa, Alevi-Sünni yoksul halkı birbirine düşürmeye çalışır.

* Oğuz Söğütlü: Eczacıdır. Emekçi halkın üzerinde baskı ve terör uygulayan Elbistan emniyet amirine yardımcı olmakta, yurtseverleri ispiyonlamaktadır. Emniyet amirinden aldığı yazıyla, Elbistan gençlik kollarını feshetme yoluna gitmiştir. Yurtsever öğretmen Mustafa Has aleyhinde tanıklık yapanlar bu halk düşmanının uşaklarıdır. Bu da diğer tüm halk düşmanları gibi, mezhep çatışması yaratmağa, Alevi- Sünni yoksul halkı birbirine düşürmeğe çalışır.

* Avukat Ali Şahin: 1973 delege seçimlerinde ilk sıraya gelince, "ben nasılsa seçiliyorum" diyerek, halka oylarını işbirlikçi egemen sınıfların temsilcisi DP adayına vermesini söylemiştir. Mezhep ayrılığını körüklemektedir.

* Hüseyin Doğan: Hakimdir. Kırıkhan'da görevliyken, işçilerin aleyhinde karar vermiş, sonra adaylık durumu ortaya çıkınca, onlara özür mektubu yazıp, kara gün dostuymuş gibi görünmeğe çalışmıştır.

* Avukat Vedat Çuhadar da çıkarı için türlü partiler arasında mekik dokuyan bir gericidir. CHP den CGP'ye, oradan AP'ye geçmiş, şimdi de yeniden CHP'den adaylığını koymuştur.

Bunları CHP'nin 5 Hazirandaki seçimler için onayladığı aynı nitelikteki binlerce aday adayından birkaçıdır. İşte CHP bu faşist, gerici, feodal halk düşmanlarıyla kolkola girerek "halk için, halk yararına" bir düzen getireceği masallarını yayıyor. İşbirlikçi tekelci burjuvazi ve toprak ağalarının temsilcilerini kanatları altına alıp, gerçek yurtsever ve devrimci aday adaylarını veto ediyor. CHP ve lideri Ecevit, bu faşist, gerici aday adaylarını, niteliklerini bilmediğinden, kör bir iyi niyetten ötürü mü bağrına basıyor? Elbette hayır. Bu tavır CHP nin yapısından kaynaklanmaktadır. Çünkü CHP gerçekte halkın kurtuluşundan, bağımsızlık ve özgürlüğe kavuşmasından yana değildir. Önerdiği, uyguladığı yöntemlerle halkın bunları kazanması zaten mümkün değildir. CHP, halkın bilenen öfkesini, tomurcuklanan umutlarını oya dönüştürüp yalnızca bu düzeni sürdürmek yolunda kullanma çabasındadır. Tüm yurtseverlerin, devrimcilerin görevi, CHP'nin bu ikiyüzlü, faşistlerle uzlaşan tutumunu gözler önüne sermek, yoksul emekçi halkın kurtuluşunun önüne dikilirken gözünü kırpmadan binlerce yalan kıvıranları kulağından tutup ortaya getirmektir.

Halk kendisinin sömürülmesi ve acılarından temellenen bu düzenin sürdürülmesinden yarar umanlardan hesap soracaktır.

Hozat halkı Tunceli'deki zulmü protesto ederken orta yolcular kitlelerden tecrit oldular

Faşist diktatörlüğün çeşitli milliyetlerden halkımızın üzerindeki baskılarının bir yansıması da, Tunceli halkı üzerinde kendini açık seçik göstermektedir. Tunceli halkı üzerindeki bu baskılar milli zulümden ayrı değerlendirilmez. Hakim sınıflar gelişmekte olan halkın devrimci mücadelesini bastırmak için faşist-polis-jandarma kuvvetlerini kullanmışlardır. Bunun en somut örneğini 29 Mart 1977 tarihinden beri Tuncelideki faşist terörü gösterebiliriz. Bundan önce de faşist terör vardı. Ama bu terörü gittikçe arttırdılar. 2 Nisan'da hakim ve savcının dövülmesi, halktan çok sayıda kişinin tutuklanmasını ve işkence görmesini protesto eden Tunceli'nin yurtsever halkı süresiz olarak (fırın hariç) bütün dükkanlarını eczaneleri kapatmışlardır. Tunceli halkının bu direnişini desteklemek amacıyla kazamız Hozat'da bir kitle eylemi yapıldı. Devrimciler orta dereceli okullarda boykot kararı alırken, ortayolcu (Devrimci Gençlik) dergisi bu karara karşı çıktı. Karşı çıkarken şunları ileri sürdü "Türkiye'nin her yerinde faşizmin etkisi vardır. Tunceli'de de olacaktır. Her baskıyı protesto etmek gerekmez" dediler. Fakat proleter devrimciler bunu şöyle teşhir ettiler: "Hakim sınıfların oyunlarına anında cevap verilmelidir. Ve halkımızla beraber teşhir edilmelidir". Faşist diktatörlükle böyle mücadele edileceğini söylediler. Bunun aksi hakim sınıfların yedeğine düşmektir dediler.

Proleter devrimcilerin söyledikleri gerçekleşti, lisede boykot kararı alındı. Çarşıda yürüyüş yapıldı. Dükkanlar, ticarethaneler, kahveler, lokantalar kapatıldı. Halkımız devrimcilerin saflarına katıldı. Polis-jandarma yürüyüşü engellemek istedi. Fakat halkımızın mücadelesi ve doğru devrimci önderlik polis-jandarma engellerini geri püskürttü. Devrimci sloganları atarak yürüyüşe devam etti. Yürüyüş boyunca "Katil İktidar, Milli Zulme Son, Kurdara Azadi, Yaşasın Halk Savaşı" sloganları atıldı. Orta yolcu Devrimci Gençlik akımı yürüyüş boyunca kitleye teşhir edildi. Bunu hazmedemeyen orta yolcular lisedeki boykotu kırmaya çalıştılar. Derslere girmek istediler. Halkın Gücü, Halkın Birliği, Halkın Kurtuluşu taraftarları engel olmak istediler. Orta yolcular devrimcilere saldırdı, devrimciler bu saldırıyı püskürttüler ve orta yolcular geri çekilmek zorunda kaldılar. Orta yolcu Devrimci Gençlik grubu lisede derslere girdi. Kız Sanat Lisesi de derslere girdi.

Halkla hiç bir ilişkisi olmayan orta yolcular, halkla bütünleşen devrimcilerle olay çıkarıp devrimcileri teşhir etmek istediler. Ama istedikleri olmadı ve kendileri teşhir oldu.

Biz proleter devrimciler olarak tekrar kendilerine söylüyoruz. Küçük burjuva maceracı teorileri terkedip, proleter devrimci saflara katılmalıdırlar. Çünkü bu teorinin bizi götüreceği yer hakim sınıfların kucağıdır. Hozat'taki tavırları da bunu doğrulamıştır.

Bu olaylardan ders çıkarıyoruz. Faşist terör ve baskı bizi yıldıramaz. Tam aksine mücadelemizi bileyecektir.

YAŞASIN ULUSAL DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ!
KAHROLSUN FAŞİZM,
SOSYAL-FAŞİZM!
KURDARA AZADİ!
KAHROLSUN KÜRT ULUSU ÜZERİNDEKİ ULUSAL BASKI!
KAHROLSUN ABD EMPERYALİZMİ HEGEMONYACILIĞI, RUS SOSYAL-EMPERYALİZMİ YAYILMACILIĞI!
YAŞASIN HALK SAVAŞI!
YAŞASIN HALKIMIZIN DEVRİMCİ BİRLİK VE DAYANIŞMASI!
FAŞİZME ÖLÜM, HALKA HÜRRİYET!

HALKIN KURTULUŞU
HALKIN GÜCÜ
TARAFTARLARI HOZAT

Elbistanlı devrimciler 1118 imzayla Elbistan'daki faşist saldırıları protesto ediyor

Elbistan ilçesi Nurhak bucağının Kıyılar mahallesinde ilkokul öğretmenliği yapan Muharrem Özer, devrimci propaganda yaptığı gerekçesiyle 23 Şubat günü gözaltına alınmıştır. Öğretmen Muharrem Özer gözaltında tutulduğu sırada kaymakam tarafından açığa alınmış ve kendisine Emniyet Amirliğinde bazı polisler tarafından, daha sonra da cezaevinde bazı gardiyanlar tarafından ağır işkenceler yapılmıştır.

Beş yıl önce Kızıldere'de şehit düşen on devrimcinin anısına bir toplantı düzenlendiği gerekçesiyle Elbistan Turistsever Derneği 30 Mart gecesi polis tarafından basılmıştır. Polis o anda dernekte bulunan 74 kişinin isim ve adreslerini almış, derneği kapatmış ve dernek yönetim kurulu üyelerinden Şemsi Tamer, Ali Tolu ve Aziz Tunç'u gözaltına almıştır. Polis tarafından gözaltına alınan bu arkadaşlara ağır işkenceler yapılmıştır. 1 Nisan günü sevkedildikleri mahkemede bu arkadaşlardan Ali Tolu ile Aziz Tunç tutuklanarak cezaevine sevkedilmişlerdir.

30 Mart gecesi polise ateş ettiği iddiasıyla gözaltına alınan Necdet Taftaf adlı öğrenciye polis tarafından ağır işkenceler yapılmıştır.

Malatya caddesinde faaliyet gösteren Yıldız kitabevinin sahibi Kasım Yıldız asker kaçağı olduğu bahanesiyle 26 Mart ile 30 Mart tarihleri arasında gözaltında tutulmuş ancak bırakılmasından bir gün sonra 31 Mart günü kitabevi polisler tarafından basılmıştır. Kitabevinde bulunan yaklaşık on bin lira değerinde kitaba polisçe el konulduğu gibi, Kasım Yıldız da tutuklanarak cezaevine gönderilmiştir.

Elbistan'ın Malap köyünde ilkokul müdürü olan Mustafa Has hakkında Memiş Kaya ve Hüseyin İpek adlarındaki kişilerin asılsız ihbarları sonucu devrimci propaganda yaptığı ve okula bayrak çekmediği gerekçesiyle dava açılmıştır. Bu dava bahane edilerek Malap köyü Mart tarihinde bir jandarma müfrezesi tarafından basılmıştır. İlkokul müdürü Mustafa Has ise 1 Nisan tarihinde tutuklanarak cezaevine konulmuştur.

Son günlerde yoğunlaşan bu baskı ve işkencelerin en önde gelen sorumluları kaymakam ve emniyet amiridir. Mevcut yasaları bile hiçe sayan bu kişiler yaptıkları tahrikler halkı sindirmeyi ve ilçede bir terör yönetimi uygulamayı amaçlamaktadır.

Aşağıda imzaları bulunan bizler bu kişiler hakkında gereken kovuşturmanın yapılmasını, haksız yere cezaevinde tutulmakta olan Muharrem Özer, Ali Tolu, Aziz Tunç, Necdet Taftaf, Kasım Yıldız ve Mustafa Has'ın serbest bırakılmalarını ve kanunsuz olarak kapatılan Elbistan Turistsevenler Derneği'nin açılmasını talep ediyor ve yapılan bu baskı ve işkenceleri kınıyoruz.

KAHROLSUN FAŞİZM,
SOSYAL-FAŞİZM,
HALKIMIZ İŞKENCECİ KATİLLERDEN HESAP SORACAKTIR.

ELBİSTAN'DAN
BİR GRUP DEVRİMCİ
TOPLAM 1118 İMZA

Tutuklu bir devrimci işçi

Halkın Kurtuluşu engellenemez Devrimci basına, devrimci kitapları satan kitapevlerine, kitapevlerinde çalışan işçilere, baskı, tehdit, engelleme, yasa ve insanlık dışı tutumlar devrimci basını, devrimci kitapevlerini ve işçileri yıldıramaz

İskenderun Kurtuluş Kitapevinde işçi olarak çalışmaktayım. 26.4.1977 günü, çalıştığım Kitapevine polisler geldi. "Halkın Kurtuluşu" gazetesinin 54. cü sayısı iler birlikte Halkın Kurtuluşu, Halkın Birliği ve Halkın Yolu gazetelerinin ortaklaşa çıkardıkları "Yaşasın 1 Mayıs" adlı özel sayıları gelmişti. Gelen polisler; Kitapevini aramak, Halkın Kurtuluşu gazetesi ile 1. Mayıs özel sayılarını yasaklandığı gerekçesiyle götürmek istediler. Ben bu gazete ve özel sayının yasal olduğunu, kitapevini aramak ve bu gazetelere el koymak için mahkeme kararı gerektiğini, bu neden mahkeme kararlarını göstermelerini istedim. Polisler; "senin istediğin bizi ilgilendirmez," dediler. Hiç bir mahkeme kararı göstermeksizin Halkın Kurtuluşu gazetesinin 54. cü sayısından 2500 ve 1. Mayıs Özel sayıdan 6.000 adet olmak üzere tümünü orada hazır bulunan polis arabasına yüklediler. "Sende bizimle geleceksin" dediler. Ben, "sadece satıcı durumunda ücretli işçi olduğumu, kitapevinin sahibi olmadığımı söylediğimde" "yeter...yeter.. gelmezsen biz zorla da götürmesini biliriz" diyerek. polislerden ikisi kollarımdan, birisi omuzumdan tutarak zorla, sürükleye, sürükleye kaldırıma kadar çıkardılar. "İnsan bu şekilde götürülmez, alçaklar! "diyerek, onların bu insanlık dışı davranışlarına karşılık verdim. Kitapevinin kapısını bile kapatmama izin vermeden, zorla arabaya bindirmek istediler. Kapıyı kilitlemek için direttim. Sonunda ellerinden kurtulup kapıyı kitledim. Arabada iken, polis Mustafa "Sükretki sana daha nazik davranıyoruz," dedi. Bununla bu tavırlarının daha çok yumuşak olduğunu söylemek istiyordu.

Emniyete getirildiğimde, Kitapevine gazete almak için gelmiş olan sonradan adının Nurettin Akgün olduğu öğrendiğim şahsıda gördüm. Onuda Kitapevine geldiği için getirmişler.

Emniyette, Halkın Kurtuluşu ve 1 Mayıs özel sayıları için: "Bu gazeteler komünistlik ve kürtçülük yapıyorlar" "Bu gazete bölücü, yıkıcı bir gazetedir","Bu gazetelerin satılmasını, dağıtılmasını mutlaka engellemek gerekir" diyorlardı. Kadın polislerden birisi de "Bunlar kime hizmet ediyorlar bir türlü anlayamıyoruz. Rusya ya da, Amerikaya da karşılar" diyerek gazetenin içinden bazı kısımları okuyarak "Bunları hangi cesaretle yazıyorlar." dedi.

Beni getiren polisler benden davacı değillerdi. Daha sonra bir üstleri ve onun da üstü, polislere davası olmaları için baskı yaptı. Emir verdi. Polislerde biribirilerine sen davacı ol, biz şahit olalım" diyerek sonunda davacıyı kararlaştırdılar.

Polist tarafından hakaretleri protesto ediyorum. Hakkımda suç teşkil ettirmek için yalan ifadelere başvurmaları, gazeteye gizlilik anlamı vermelerini, ve hakkımda verilen tutuklama kararına karşı ogünden itibaren açlık grevine başladım.

HALKIN KURTULUŞU ENGELLENEMEZ.
DEVRİMCİ BASINA, DEVRİMCİ YAYINLARI SATAN KİTAPEVLERİNE, KİTAPEVLERİNDE ÇALIŞAN İŞÇİLERE BASKI, TEHDİT, ENGELLEME, YASA VE İNSANLIK DIŞI TUTUMLAR DEVRİMCİ BASINI, DEVRİMCİ KİTAPEVLERİNİ VE İŞÇİLERİ YALDIRAMAZ,

NOT: açlık grevi 27.4.1977 den beri devam etmektedir. Tutuklu bulunan 5 işçi de arkadaşı desteklemek için açlık grevine başlamışlardır.

"Var gücümle Marksizm-Leninizm'i öğreniyorum"

Ben Kahraman Maraş'ın Pazarcık ilçesine bağlı Söğütlü köyünden bir devrimci anayım. 8 yıllık evliyim. 8 yıllık evli olduğum halde kocam devamlı gurbettedir, ağa işinde çalışmaktadır. Ancak kurban bayramında 1 hafta izinleri var. Kocam yılda 7-8 bin lira kazanabiliyor. Ben 3 çocuk anasıyım, bu parayla çocuklarımı geçindiremiyorum. Kocam çalıştığı yerde sigortasız ve sendikasızdır. Ben eskiden "kader böyleymiş" deyip, boynumu büker, susup otururdum. Meğer böyle değilmiş, bütün bunlar sömürü düzeninin bir sonucuymuş. Bugün ise elimden geldiği kadar Marksizm-Leninizm'i öğrenmeye çalışıyorum. Ve şimdi çok iyi biliyorum ki, kurtuluşumuz ancak Ulusal Demokratik Halk Devrimi'ndedir.

KADINLARIN KATILMADIĞI DEVRİM OLAMAZ!
KAHROLSUN İŞBİRLİKÇİ TEKELCİ PATRONLARIN VE FEODAL TOPRAK AĞALARININ DÜZENİ!

SÖĞÜTLÜ'DEN
BİR DEVRİMCİ ANA

Halkın kararlılığı karşısında çaresiz kalan jandarmalar çekip gittiler

Son pazarcık olaylarında Mahmut Sayılır adlı devrimci arkadaşımız tutuklanmış. Sokakta bulunan bir silah üstüne yüklenmiştir. Bir kaç gece karakolda kaldıktan sonra pazarcık cezaevine atılmıştır. Bunun üzerine 12 Nisan günü öğleden sonra 6 jemse dolusu jandarma komandosu iki de jip köyümüz Davutlara geldiler. Bir evde yapılan aramada beş altı sayı Halkın Kurtuluşu gazetesi bulundu, jandarma alıp götürdü. Başka evleri aramaya kalkışan jandarmaya analarımız bacılarımız yiğitçe direndi, önce arama emrinin olup olmadığını sordular. Ve evi aramak için direnen jandarma çavuşuna karşı evi aratmayacaklarını söylediler. Karşılıklı epey zaman süren tartışmadan sonra çavuş çaresizlik içinde "Telefon edip çadır istiyeceğim, bir hafta burda çadır kuracağım" diye bağırdı. Bu sırada bir arkadaş "Burası hazine malı değil, kendi tapulu malımızdır" dedi. Köy halkının evi aratmayacaklarını anlayınca, bunun karşısında boyun büküp defolup gittiler.

Bundan sonra analara, bacılara ve tüm köylülere bu uşakların iç yüzünü açıkladık, direnenleri örnek verdik. Ve kadınların devrimci mücadeledeki yerini, rolünü anlattık. Kadın katılmaksızın devrim olmayacağını vurgulamaya çalıştık.

Tüm analar, bacılar kararlıydı, eğer arkadaşlarımızdan götürülenler olursa hep birlikte direnip teslim etmeyecektik. Bizi hakim sınıfların bu uşakları hiç bir zaman yıldırmayacaktır. Onların boy gösterileri köylümüzü ürkütmüyor, tam tersine onların egemen sınıfların uşakları olduklarını bir kez daha görmüş, öğrenmiş oluyorlar. Faşist çavuşların bu kadar jandarmayla gelmeleri halkımızdan ne kadar korktuklarının ifadesidir.

Bizi ne faşizmin ne de sosyal faşizmin topu tüfeği, terörü yıldıramayacak, Ulusal Demokratik Halk Devrimi yolunda verdiğimiz kararlı kavgadan geri dönderemeyecektir.

FAŞİZME ÖLÜM HALKA HÜRRİYET!

DAVUTLAR KÖYÜNDEN
DEVRİMCİ KÖYLÜLER

DÜZELTME

Halkın Kurtuluşu Yayınları arasında çıkan "TÜRK ŞOVENİSTİ HALKIN SESİ KÜRT MİLLETİNİN KENDİ KADERİNİ TAYİN HAKKINI NASIL İNKAR EDİYOR" broşüründe bazı dizgi hataları vardır. Bu dizgi hatalarını aşağıya çıkartıyoruz. Düzeltir, özür dileriz.

1- 6. sahifenin aşağıdan 4. satırında geçen "tahrifine" kelimesi "tahribine" olarak düzeltilecek.

2- 28. sahifenin aşağıdan 12. satırında geçen "ayrılma hakkını" ibaresi yerine "ayrılmayı" yazılacak.

3- 41. sahifenin yukarıdan 4. satırında geçen "elde edilelebilir" kelimesi "elde edilebilir" olacak.

4- 62. sahifenin yukarıdan 5. satırında geçen "bugünkü şartlar bunlardır" ibaresinin başına koyulması gereken tire işareti unutulmuş, "bugünkü" kelimesinin önüne (-) işareti koyulacak.

5- 68. sahifenin aşağıdan 8. satırında geçen "yaşatılmasının sona erdirilmesi demektir" ibaresi, "yaşatılmasının sona erdirilmektir" şeklinde düzeltilecek.

6- 71. sahifenin ortasında, Halkın Sesi'nden yapılan alıntıda geçen "... özgür bir referandum, Kürt emekçi halkının bu referandumda kaderini tayin etmesinden söz etmek..." ibaresinin altının çizilmesi unutulmuş. Altı çizilecek.

7- 73. sahifenin aşağıdan 10. satırında geçen "Böylece" kelimesi ile başlayan cümlenin parantezi kapatılmış fakat açılması unutulmuş. "Böylece" kelimesinin önüne parantez açılacak.

8- 83. sahifenin aşağıdan 13. satırında geçen "koymak" kelimesi "boyamak" olarak düzeltilecek.

9- 93. sahifenin aşağıdan 7. satırında geçen "zorundayız" kelimesi "zorundaydık" olarak düzeltilecek.

10- 94. sahifenin aşağıdan 2. satırında geçen "ustalaşmamızdan" kelimesi "ustalaşmamızdan" olarak düzeltilecek.

11- 97. sahifenin yukarıdan 2. satırında geçen "bağdaşabilinmektedir" kelimesi, "bağdaşabilmektedir" olarak düzeltilecek.

12- 101. sahifenin yukarıdan 8. satırında geçen "ve" kelimesinin sonuna nokta koyulacak ve "Doğuda Referandum" ibaresinin başına tırnak açılacak.

13- Arka kapakta Lenin'den yapılan alıntıda son satırdaki "Özgürlüğü" değil, "Özgürlüğünü" olacaktır.

Komisyoncuların baskısı gün geçtikçe artıyor

Biz Elağız sebze halinde çalışan, işbirlikçi tekelci burjuvazi ve toprakağalarının faşist diktatörlüğü altında, Kürt ulusu üzerinde uygulanan milli zulüm altında inleyen Kürt devrimci işçileriz.

Gün geçtikçe güçleşen ağırlaşan hayat şartları altında yaşantımızı sürdürebilmek için gece saat 01'den, akşam saat 6'ya kadar halde çalışıyoruz. Yazın sabah akşam çalışarak karnımızı güç doyuruyoruz, kışın ise aç kalıyoruz. Bu güçlüklerin yanı sıra faşist komisyoncuların baskı ve sömürüsü de gün geçtikçe yoğunlaşmaktadır. Biz, halde çalışan diğer işçi arkadaşlarla birlikte bütün baskılara karşı mücadele etmekte kararlıyız. Halkımızın kurtuluşunun ancak kendi kollarının gücüyle gerçekleşeceğine inanıyor, faşist diktatörlüğe karşı usanmadan mücadele ediyoruz. Gün geçtikçe sayıları artan katliam ve işkencelerin mutlaka hesabını soracağız.

Bu köhnemiş ve artık işlemez hale gelen düzenin Ulusal Demokratik Halk Devrimi yolunda kararlı bir mücadele ile yıkılacağına inanıyoruz.

DOĞU'DA MİLLİ ZULME SON!
YAŞASIN HALKIMIZIN DEVRİMCİ MÜCADELESİ!
FAŞİZME ÖLÜM, HALKA HÜRRİYET!

ELAZIĞ SEBZE HALİNDE
ÇALIŞAN BİR GRUP
DEVRİMCİ İŞÇİ

Halkımızın fedakârlığı mücadele azmimizi biliyor

Bizler Maraş'ın Sivricehöyük köyünün yoksul köylüleriyiz. Halkın Kurtuluşu gazetemizi okuyoruz ve doğruluğuna inanıyoruz. Bu zamana kadar CHP'yi ve onun genel başkanı Ecevit'i kurtarıcı olarak görüyorduk. Ama şimdi CHP'nin gerçek yüzünü öğrendik. CHP'den aday adayı olan çevremizden Hüseyin Sayılır'ın adaylığı Genel Merkez tarafından veto edildi. Bir çok toprak ağasının aday olduğu CHP deki bu vetolar, onun yoksul halktan yana olmadığını gösteriyor.

Halkın Kurtuluşu mücadelesine daha da hırsla sarılacağız. Gazetemizi daha güçlü yapabilmek için köyümüzden 850 lira yardım topladık, gönderiyoruz. Yardıma katılan bir köylü arkadaşımızdan bahsetmek istiyoruz. Arkadaşımız ilaç makinasını sırtına bağlayarak tarlaları ilaçlıyor. Yardım toplanırken bu yoksul arkadaşımız geldi ve hergünkü kazandığı yevmiyenin bir kısmını Halkın Kurtuluşu için ayırdığını söyleyerek biriktirdiği paraları verdi. Halkımızın bu fedakarlıkları mücadele azmimizi bilemektedir.

KAHROLSUN FAŞİZM SOSYAL FAŞİZM!
YAŞASIN ULUSAL DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ!

SİVRİCEHÖYÜK KÖYÜNDEN
DEVRİMCİ KÖYLÜLER

SÖMÜRÜCÜLERDEN HESAP SORACAĞIZ!

Niğde, Ortaköy ilçesine bağlı Balcı kasabasından bir grup devrimcileriz. Bizim kasabamız hayli kalabalıktır, geçim çiftçilik ve hayvancılıktır. O da yeterli değildir. Her gün ezilip sömürülüp duruyoruz. Bizi hiç bir partinin kurtaracağına inanmıyoruz. Tek umudumuz Ulusal Demokratik Halk Devrimidir. Bu yolla kurtulacağımızı biliyoruz ve kanımızın son damlasına kadar mücadele ediyoruz.

Kasabamıza güçlükle yapılan Sağlık Ocağı iki yıldır doktorsuz bekliyor. Yalnız sağlık memuru ile ebe bulunmaktadır. Kasabamızın bir doktora ihtiyacı vardır. Fakat faşist Belediye Reisi Sağlık Ocağı'nda bulunan sağlık memurunun sürdürülmesi için elinden gelen gayreti göstermektedir.

Bir başka konu da faşist Belediye Reisi'nin yolsuzluğudur. Kasabamız için gerekli olan kamyon, vinç, ambulans vb. almak için gittiği Almanya, Fransa, Hollanda Belçika da çalışan, kasabamız ve çevre köylerden olan işçilerden makbuzsuz olarak topladığı yardımların dörtte üçünü kendi menfaatine kullanmıştır. Faşist Belediye Reisi Murtaza Çoşkun, işçilerin güç bela kazandıkları paralardan topladığı 200.000 mark karşılığında bir hurda kamyon ile bir vinç almıştır. Bu araçların fiatı 50.000 marktır. Geri kalan paranın bir kısmı ile Avrupa'da bir ay kalarak zevkine eğlencesine harcamıştır. Artırdığı para ile evini yeniden düzenlemiştir. Kalan paraları da seçime ayırmıştır. Faşist Belediye Reisi'nın çevirdiği yolsuzluklar ortaya çıkmıştır.

Halkımıza ve yabancı ülkelerde çalışan işçilerimize yaptığı hainlikler halkımızın yüreğini kin ve nefretle doldurmuştur. Bir gün Halkımız Faşist belediye reisinden ve bütün sömürücülerden hesap soracaktır.

BALCI'DAN BIR GRUP DEVRİMCİ

Halkın Sesi'nin reformist

"ver bilinçle" doğduğunu zannediyor. Kitleleri devrim bilinciyle eğitirken, onlara gerçek tutarlı yurtsever bilincin verilmesinin de devrimci proletaryanın görevi olduğunu bilmiyor. CHP'li kitleler yurtsever kitleler olduğuna göre (diğer gerici burjuva partilerin tabanındaki kitleler emekçi halk değil mi?), "proleter devrimcilerin" tek yapacağı şey, kitlelerin kuyruğuna takılmak ve parlamenter ve barışçıl yoldan milli bağımsızlığı "savunmak" oluyor! İşte Halkın Sesi'nin proletaryaya ve emekçi halka önerdiği "devrimci tavır"!

Sınıflarüstü yurtseverlik bilinci yoktur ve olamaz. Yurtseverlik bir sınıf sorunudur. Devrimci proletarya, kitleleri, en tutarsız yurtsever olan orta burjuvazinin kuyruğuna takmayı değil, onları, proletaryanın yurtseverliği düzeyine yükseltmek için çalışırlar.

Halkın Sesi'nin üç maddelik talebini CHP kabul etmediği takdirde... "kitleler kimden ne beklenebileceğini bir kere daha öğreneceklerdir." (H.Sesi 103) Kitleleri, burjuva reformculuğunun etkisinden kurtarmak için mücadeleye gerek kalmıyor (!) CHP bu talepleri reddederse, kitleler CHP reformizmini tanıyacaklar. Reformist sağ sapmanın, burjuva-reformculuğu ile "mücadelesi" de bundan öteye gidemiyor.

Proletaryanın bağımsız siyasetinin savunulması, halk yığınlarının devrim yolunda seferber edilmesi, birleştirilmesi, bugünkü seçim platformunda, devrimci proletaryanın temel görevidir. Devrimci proletarya, halkın devrim yolunda birliği ve mücadelesi için seçimleri ve parlamentoyu da kullanır. Ancak bu araçların, gelişen devrimci mücadelenin yeni boyutlara ulaşması durumunda, terkedilmeye her an hazır araçlar ve metodlar olduğunu da hiçbir zaman gözden kaçırmaz.

Devrimci proletarya, siyasi bağımsızlığını, hiçbir şeye feda etmez. Seçim mücadelesinde, insiyatifi kendi elinde tutar ve devrimci ve yurtseverleri, proletarya etrafında birleştirmek için çalışır. Devrimci proletarya, faşistlerin ve reformistlerin yüzünü sürekli olarak teşhir eder, açığa çıkartır. Reformizmi desteklemenin, faşizmi desteklemek olduğunu açıklar. Halkın kabaran mücadelesinin karşısında, faşizmle uzlaşmaya her an hazır olan reformistlerin, halk kitlelerine verdikleri "söz"lerin, yaydıkları "umut"ların sadece bir amaca hizmet ettiğini, halkın mücadelesini kendilerine kanalize etmek ve devrim mücadelesini yatıştırmak ve kararsız unsurları devrim güçlerinden tecrit etmekten başka bir amaçları olmadığını açıklamak, devrimci proletaryanın vazgeçilmez görevleri arasındadır.

Devrimci proletarya, reformist burjuvaziye karşı tavrını, onun sahte vaadlerine göre belirlemez. Devrimci proletarya bilir ki, reformist burjuvazinin halka verdiği sözlerin artışı, ülkedeki devrim mücadelesinin büyümesine bağlı olarak artmaktadır. İşçi sınıfının acil ekonomik ve siyasi çıkarlarının savunulmasını, reformist burjuvaziye bırakmak ve ondan "talep etmek", işçi sınıfını ve emekçi halkı burjuvazinin kollarına teslim etmek ve burjuvaziyle sınıf işbirliği yapmaktır. Reformist burjuvazinin, halkın acil taleplerini gerçekleştirebileceği yolunda, kitlelerde en ufak "umut"lar yeşertmek, halkın ve devrimin çıkarlarına ihanetten başka bir şey değildir.

Halkın gelişen mücadelesinin her ge-

Baş.ta.sa.5'de

çen gün yükseldiği, proleter devrimcilere "devrimciler örgütü"nün inşası ve kitlelerin bu örgüt etrafında birleştirilmesi ve devrime seferber edilmesi görevini yüklediği günümüz şartlarında bu görev, burjuvaziyle uzlaşmanın ve sınıf işbirliğinin her türlüsüne karşı, reformist burjuva politikasının her türlüsüne karşı amansız mücadele etmek görevi ile birlikte ele alınmalıdır.

Halkın Sesi'ne göre, CHP'nin "halkın çıkarlarına uygun bir siyaset" izleyememesinin nedeni, onun burjuva sınıf konumundan ileri gelmiyor (!) Bunun nedeni "seçim hesaplarının ve iktidar hırsının" (H. Sesi 103) CHP yöneticilerinin gözlerini karartmasıdır (!) Bu olumsuzluklardan kurtulursa ve "müdafaa-i hukuk ruhu" yeniden canlanırsa CHP, "ülkenin bağımsızlığını iki süper devlete karşı" savunacaktır. Ülkemizin bağımsızlığının "savunulmasını" -"kazanmak" değil sadece "savunmak"!- bir süre önce "Dördüncü Ordu"ya teslim eden Halkın Sesi şimdi bunu yetersiz görmüş olacak ki, CHP'yi de "görevlendiriyor"!

"Seçimler boyunca devrimci proletarya süper devletlerin işbirlikçisi partilere oy verilmemesi için çağrı yapacaktır." böyle diyor Halkın Sesi. Genel olarak emperyalizmin işbirlikçisi partilere değil, sadece süper devletlerin işbirlikçisi partilere oy verilmemesi için çağrı(!)

Bir emperyalistle "mücadele" ederken, diğerine dayanmayı savunan; faşizme karşı "mücadele" ederken, reformizmle mücadeleyi tatil eden; sözümona "milli bağımsızlık" için "mücadele" ederken, sınıf işbirliğinin savunucusu Halkın Sesi'nin, seçimlerdeki taktik ve tavrı da tam beklenilen gibi: Burjuvaziyle uzlaşmak ve menşevizm.

NATO

Baş.ta.sa.1'de

leleri Avrupa'dan Asya'ya Afrika'ya kadar bütün kıtaları sarmıştır, ve emperyalizmin temellerine güçlü darbeler indirmektedir.

Nitekim, sosyal emperyalizmin Afrika'da hızla yayılması ve bu kıtada anti-emperyalist kurtuluş mücadelelerinin yükselmesi karşısında amerikan emperyalizmi hem Güney Afrika ırkçı yönetimini güçlendirmiş hem de NATO'nun Güney Afrika"ya sarkıtılması önerisini yapmıştır.

Amerikan emperyalizmi, toparlanma çabalarına uygun olarak, "aktif" yani, daha da saldırgan bir dış politika izlemeye başlamıştır. NATO'nun güçlendirilmesi çağrısı da bu doğrulduta bir girişimdir.

Ekonomik Zirve Toplantısı ve NATO Zirvesi Amerikan emperyalizminin savaş cephelerini takviye etmek ve günümüze koşullarına uygun bir silahlanma ve silahlandırma rotası izlemek niyetini ortaya koymuştur.

NATO Zirvesine Demirel de katıldı. Büyük gürültüler ve "yumruk yumruğa yiğitlik" ışıkları altında Türkiye halkına yutturulmaya çalışılan yalanlar bir kenara itildiğinde, Demirel'in NATO toplantısında şahsiyetsiz ve sözü dinlenmeyen bir hiç olmaktan öteye geçemediği görülmektedir.

NATO bünyesi içinde Türkiye ve Yunanistan arasındaki anlaşmazlığın nasıl "çözüleceği" konusunda, şimdiden bütün gözlemcilerin birleştiği nokta çatışmanın şiddetli olduğu ve savaş ihtimalının uzak olmadığıdır.

Türkiye'deki "istikrarsiz" siyasi durumdan tedirgin ve şikayetçi olan diğer NATO üyeleri, Türkiye karşısında tutumlarını hemen resmi olarak açıklamak durumunda değildirler. Onlar 5 Haziran sonrasında Türkiye'de ki siyasi ortamı da değerlendirerek karar vermek istemektedirler.

Bu "bekleyişin" durgun ve suya sabuna karışmadan geçeceğini düşünmek yanlış olur.

Amerikan emperyalistleri açık ve gizli yollar ve yöntemlerle Türkiye halkının devrimci mücadelesini, siyasi uyanışını engellemeye çalışmaktadırlar.

Ülkemiz üzerinde süren hegemonya mücadelesinde Amerikan emperyalistlerinin hegemonyalarını kendiliklerinden ve hiç mücadele etmeden terkedip gideceklerini ve yerlerini sessiz sedasız sosyal emperyalistlere bırakacaklarını düşünmek devrime ihanet, sınıf işbirliğine doğru açılan dehlizin eşiğine gelmekle aynı şeydir.

NATO Zirvesi, Demirellerin amerikancılık reklamı yaptıkları bir panayır olmuştur. Emekçi halk ise bu gün Amerikan emperyalizmine ve onun işbirlikçilerine karşı kinini bilemiştir.

NATO dünyanın en saldırgan iki emperyalist askeri örgütünden biridir. Varşova Paktı ile karşılıklı ve sürekli rekabet halindeki bu örgütte bulunmak, halkımıza felaket ve zulüm kaynağıdır. NATO emperyalist tahakkümün bağrımıza sapladığı kanlı bir hançerdir. NATO örgütünden çıkmak için mücadele, emekçilerin önemli görevlerinden biridir.

İşbirlikçi Demirel'ler istediği kadar NATO için de kalmaya heveslensinler. Biz, Türkiye'li emekçiler, kurtuluşumuzun, Amerikan emperyalizminin, askeri örgütü NATO ve sosyal emperyalizminin askeri örgütü Varşova'ya karşı mücadeleler içinden geçerek gerçekleşeceğine inanıyoruz.

NATO ÖRGÜTÜNDEN ÇIKILMALIDIR!
NATO ÜSLERİ KAPATILMALIDIR!
NE AMERİKA NE RUSYA BAĞIMSIZ DEMOKRATİK TÜRKİYE!

Carter-Demirel

Baş.ta.sa.1'de

den daha açık bir anlam taşımaktadır.

O, çaresizliğini örtbas etmek için süper devlet Amerika'nın devlet başkanının huzuruna etek öpmeye gitmiştir. Faşistler, bu geziyi, bir kahramanlık seferi olarak yutturmaya çalışıyorlar. Bu komik, gülünç bir çabadır.

Amerikan emperyalizminin kısa vadede, hele seçimlerden önce, Türkiye ile ilgili tutumunu değiştirmeyeceğini en kaba tahliller bile tesbit edebilmekteyken, faşistlerin "Demirel Londra'ya kararlı gidiyor" gibi zırvalarla halkı uyutmaya çalışmaları sökmeyecektir.

Amerika tutumunu değiştirmeyecektir. Ambargo sürecektir.

Fakat, Türkiye'deki işbirlikçilerinin durumunu açıkça daha da kötüye götürecek olan seçimler ve sonraki gelişmeler, karşısında Amerikan emperyalistleri elleri kolları bağlı kalacak mıdır?

Demirel'in gezisini sadece basit bir şaklabanlık olmaktan kurtaran bu sorundur.

Amerika, işbirlikçilerinin hezimete uğramasını engellemeye çalışacaktır. Demirel bunu sağlamak, araya giren soğukluğu gidermek için Londra'ya gitmiştir. Yani, o, "vatanın haklarını koruyorum" safsatası ardına gizlenerek halkımızı ve yurdumuzu bir kez daha Amerikan emperyalistlerine peşkeş çekmek için Carter'in elini öpmüştür.

Kimbilir ne vaadlerde bulunmuş, ve bütün gücüyle efendilerine yalvarmıştır. Bu gün ülkemizdeki hakim sınıflar içinde egemen durumda olan Amerikancılar, aynı zamanda halk kitleleri önünde en açık bir tarzda teşhir olmuş, siyasi bakımdan en çok yıpranmışlardır.

Demirellerin, Türkeşlerin, Feyzioğullarının suratlarını tanımayanlar oldukça azdır. Onlar geniş emekçi kitlelerinin derin nefretini kazanmışlardır. Sahte vaadlerinin dışı renkli fakat içi boş balonlar olduğunu işçiler ve köylüler acı deneylerle öğrenmişlerdir. 1940 sonlarından bu yana dökülen emekçi kanı bunların eline bulaşmıştır.

Şimdi bunların halka söyleyecekleri hiç bir yalan hiç bir boş laf tutmayacaktır. Çünkü emekçilerin siyasi uyanışı bu alçakları faka bastırmıştır.

Ve gittikçe gelişen yön bunların halka karşı açık zulüm ve terör kullanmaları; halkı silah ve zindanla bastırmaya çalışmalarıdır.

Demagoji ve yalanlara sığınarak ayakta kalamadıkları için silahlarına sarılıyor, kan dökerek ayakta kalmaya uğraşıyorlar.

EKONOMİK GÜÇLÜKLER

Amerikan işbirlikçilerinin siyasi platformdaki bu kötü ve gittikçe kötüleşen durumları, ekonomik platformda da aynı özellikleri göstermektedir.

Amerikan emperyalizmi 1970 başlarından beri derin bir ekonomik krizin içindedir. Enflasyon % 17-% 10 arasında, işsizlik % 10 - % 8.5-9 arasında oynayan oranlara sahiptir. 10 milyonu aşkın emekçi yarı aç ve sefil, işsiz dolaşmaktadır.

Endüstri kapasitesinin çok altında % 40 - % 50 verimle çalışmaktadır. Yatırımlar azalmakta, silah endüstrisi dışında bütün dallarda gerileme ve çöküntü izlenmektedir.

Dünyadaki buhran 1975 de doruğuna çıkan bir şekilde Amerikan sermaye ihracının düşmesine yolaçmıştır.

Amerikan emperyalizminin ekonomik durumu da Türkiye'deki işbirlikçi Amerikancıların durumunu derinden sarsmıştır.

Carter'in işbaşı etmesiyle birlikte yeniden toparlanma çabaları başlamıştır. 1974'den bu yana ilk ciddi düzelme belirtileri bu yıl, bir iki ay önce tesbit edilmiştir.

Ülkemizde Amerikan emperyalizminin hegemonyası sürmekte fakat çeşitli zaaflar taşımaktadır.

İşte seçimlere bu koşullarda giren Amerikancılar, egemen durumlarını koruyabilmek için bütün güçlerini seferber edeceklerdir. Kitleleri demagojilerle kandırmak, hele hele onları ikna etmek gibi bir seçenekleri olmadığından herkes onların saldırılarını beklemektedir.

İlk bakışta Amerikan emperyalizmi ve onun yerli işbirlikçilerinin seçim sonuçlarına rıza göstermekten başka bir şey yapamayacakları düşünülebilir.

Fakat bu Amerikan emperyalizmini küçümsemek ve onun teşkil ettiği büyük tehdidi hiçe saymak gafletlerine düşmek olacaktır.

Çünkü geçmişte olduğu gibi bu gün de Amerikan emperyalizminin siyaseti, saldırganlık, yeni mevziler ele geçirme ve kaybettiklerini geri alma siyasetidir.

Amerikan emperyalizmi vahşetinden hiçbir şey kaybetmemiştir. Tayland ve Lübnan bunun en açık ve yeni iki örneğidir.

Seçim kampanyası döneminde AP-MHP işbirliğini, Ecevit'in mitinglerine yapılan kanlı saldırıları ve en nihayet 1 Mayıs katliamını Amerikan emperyalizminin ülkemizde hegemonyasını koruma çabalarından ayrı düşünmek mümkün değildir.

CIA, onun yerli uşağı MİT ve diğer faşist güçler, varolan durumu muhafaza etmek, devrimci uyanışı bastırmak, geniş emekçi yığınları terörle yıldırmak için uğraşmaktadırlar.

Bu dökülen kanlarla tesbit edilmiş bir gerçektir.

İşte bu açıdan bakıldığında Demirel'in Londra gezisinin sadece şarlatanlık olmadığı, aynı zamanda kara ve kanlı pazarlıkların yapıldığı karanlık bir yolculuk olduğu ortaya çıkmaktadır.

Demirel, 1 Mayıs katliamının hemen ertesinde Carter'dan yeni saldırılar için destek almıştır.

Carter'in ve Demirel'in el sıkışmaları ve sahte gülücüklerinin arkasında kanlı ve büyük saldırıların yatma ihtimali çok büyüktür.

Unutmayalım ki "emperyalizm ve özellikle Amerikan emperyalizmi, aynı zamanda (kaybettiği) eski mevzilerini geri almak ve yenilerini ele geçirmek için çabalarını arttıracaktır. Bu gelişmenin ve emperyalizmin çöküşünün diyalektiğidir."

Saldırgan Amerikan emperyalizmi ve onun işbirlikçilerinin; Amerikan emperyalizminin hegemonyasını pekiştirme planlarına uygun olarak yeni ve daha kanlı saldırılara girişmesi tehlikesini hatırdan çıkarmadan mücadelemizi sürdürelim. FAŞİZME ÖLÜM, HALKA HÜRRİYET sloganını hem Amerikancı hem de Rusçu faşistleri yere sermek için haykıralım.

Ecevit

Baş.ta.sa.1'de

re önce devrimcilere karşı, Düzce mitinginde başlattığı "sarı sol" yaygarasına "sorumsuz gruplar" "bir avuç maceracı", "aşırı ve taşkın sözde 'sol' gruplar" gibi adlandırmalarla devam etmektedir. O, türlü yalan ve iftiralarla dolu olan konuşmasında "komünizm tehlikesi"ni ancak kendisinin önleyeceği üzerine hakim sınıflara teminat üzerine teminat vermektedir. Ecevit, gelişen devrimci harekete karşı faşist diktatörlüğü korumakta, üstelik hakim sınıfları devrimcilere karşı "etkili tedbirler" almamakla suçlamaktadır. Onun bütün hareketlerine, attığı her adıma, hakim sınıflara, emperyalizm ve sosyal-emperyalizme yaranma siyaseti yön vermektedir.

"KARA SİLAHLARA KARŞI AK OYLAR" (!)

Ecevit'in seçim siyaseti tam anlamıyla bir uyutmacadır. O, gün geçtikçe azgınlaşan faşist ve sosyal-faşist saldırılara, halka çevrilen namlulara karşı 5 Haziran'a, seçimlere kadar beklemeyi tavsiye etmektedir. Halk saflarına faşist diktatörlüğün seçimlerle yıkılacağı hayalini yayarak (kendi deyimiyle faşist saldırıların son bulacağı, halk iktidarının kurulacağı) halkın uyanıklılığını, mücadele azmini köreltmekte, hedefe yönelmesini önlemekte, onu silahsızlandırmaktadır. Ecevit'in "ak oylar" hayali aslında faşist namlulara karşı değil, halkın silahlanmasına, hedefi görmesine, devrime karşı öne sürülmektedir. O "ak oylar"la düzeni değiştirmek"ten söz ederek halkın devrim için seferber olmasını engellemeye, sömürücü sınıfların kaçınılmaz sonunu geciktirmeye çalışmaktadır.

Ama halkımız her geçen gün kimin neyi savunduğunu, kimin kendi taleplerine sahtekarca sahip çıktığını anlamaktadır. Bütün sömürücülerle, halkın can düşmanlarıyla birlikte CHP reformizminin de sonu yakındır.

1 Mayıs katliamında

Baş.ta.sa.1'de

patacaktı. Bunların ellerinde küçük pankartlar raptiyelenmiş büyük sopalar, üzerlerinde kırmızı gömlekler olacaktı. (Mehmet Ertürk bu sopaların gerektiğinde karışıklık çıkaranlara karşı kullanılacağını söyledi). Bu bin görevlinin hemen arkasında TDD işçileri, onların arkasında UZEL, Sungurlar vs. kendi pankartlarının arkasında kemerlere kadar sıralanacaktı. Unkapanı köprüsündeki 1000 kişilik görevli grubundan itibaren kemerlere kadar, yolun her iki tarafında 1000'er kişilik, başına kırmızı şapka giymiş görevliler olacaktı. Bunların görevi dışarıdan sızmaları önlemekti. (Mehmet Ertürk'ün deyimiyle sol içindekilerin, Maocuların sızmasını önlemek). Mehmet Ertürk görev dağılımı sırasında, bütün görevlilerin birbirlerinin görevlerini öğrenmemeleri için titizlik gösteriyordu. Ama bunlar konuşmalar sırasında belli oldu. En arkada yani kemerlerin önündeki 2000 görevli, "davetsiz misafirleri" işçilerden koparacaktı. Bunların üzerinde de kırmızı gömlekler olacaktı. Her görevli grubunda 50 kişinin bir ekip başı olacak, bu ekip başları da grubun tek sorumlusu ile ilişkide olacaktı.

Taksim'de 1 Mayıs alanında ise yerleşme şöyle olacaktı: Geceleyin 500 görevli önceden alana gelerek bazı "açıkgözlerin" stratejik noktaları tutmalarını engelleyecek, buraları kendisi tutarak kontrol altına alacaktı. Ertesi sabah saat 10.00'dan itibaren Taksim'deki görevlilerin sayısı 2150'yi bulacaktı. Bunlar meydanı tamamen kapatacak ve belli giriş çıkışları tutacaktı. 1000 veya biraz fazla görevli kürsüyü koruyacaktı. Alana ilk önce Saraçhane'den gelen kortej girecek ve kürsünün önünden geçerek İnönü tarafına yerleşecekti. [illegible]

Mehmet Ertürk konuşması sırasında şöyle diyordu: Arkadaşlar esas olarak sağdan bir saldırı ihtimali zayıftır. (M.E. burada biraz bocaladı). Biz bunu bir ihtimal olsa bile sağdan gelecek saldırıya hazırlanırız. Ama şimdi sol içindekilerle karşı karşıyayız. Bunlar [illegible] mitingi provoke edebilirler. [illegible] Bunlar 12 Mart rejiminin [illegible] İçlerinde tabi ki iyi niyetliler de vardır, ama bunları yabancılar yönetiyor. İşte biz bunlara karşı hazırlanıyoruz.

Yine Mehmet Ertürk'e göre görevli sayısı 20.000'di ve bunların yaklaşık 17.000'i Maden-İş'e bağlı fabrikalardandı. Zaten Saraçhane'de de en önde Maden-İş'e bağlı fabrikalar yürüyecek, onların arkasından da diğerleri gelecekti.

Görüldüğü gibi 20.000 kişiyi DİSK "maocuların saldırısına" karşı hazırlıyordu. Ve hiç kimse MİT, CIA, diğer faşist kuruluşlar, ajan provakatörler mitingi sabote etmeye kalkarsa nasıl davranacağını bilmiyordu, öğrenemedi. Bu konuda hiç bir şey söylenmedi.

Bütün bunlardan anlaşılabileceği gibi faşistlere, CIA'ya tam anlamıyla bir cennet hazırlanmıştı. Nereden gelirse gelsin bir tek kurşun patlarsa miting provoke edilecek ve bu kolaylıkla, DİSK yöneticilerinin ve onlar gibilerin hazırladıkları ortam sayesinde devrimcilerden bilinecekti. Bu durumda mesele gerçekten nerden gelirse gelsin bir kurşuna, bir dinamite veya bir şişe benzine kalmıştı. Nitekim bir kurşun patladı.

MİTİNG GÜNÜ

Ertesi gün, yani 1 Mayıs günü kutlamalara katılma beklenenden az oldu. Bizce bunun sebebi povokasyon dedikodusunun fazlasıyla yayılması ve mücadele için şevk ve kararlılık verilecek yerde işçilerin korkutulmasıydı. Görevliler yerlerini aldılar ama bir süre sonra görevlilerin yerleri değiştirildi. Unkapanı köprüsünün önünde durması gereken görevliler, en arkaya 2000 kişilik tampon gruba yaklaştırıldı. "Maocular saldıracak" dedikoduları yayılmaya başladı. Bu arada şiddetli bir şekilde slogan attırılarak kitle ajite edilmeye çalışıldı.

Ancak görevli işçilerin büyük çoğunluğu devrimcilerin (yöneticilerin deyimi ile maocuların) niçin saldıracaklarına akıl erdiremiyorlardı. Hele onların "İşçiler Birliği" [illegible] "Yaşasın 1 Mayıs" sloganlarını [illegible] "Saraçhane'de 60.000 kişi toplanmış [illegible] "Bayrama bütün işçilerin katılmasını istiyoruz" [illegible]

Saat 17.30 sıralarında, Alana Dev-Genç kalabalık bir grupla [illegible] istikametinden giriyordu. İşçilerin bir kısmı "Maocular da girdi" diye konuşuyordu. Bazıları çok heyecanlanmış olmalı ki, onların attığı sloganlara katıldı, bazı görevliler onları uyardı.

Dev-Genç alandaki yerine yerleştikten sonra Tarlabaşı istikametinden gelenlere yol açtılar. En önde KSD'nin pankartı arkasından Proleter ve Emeğin Birliği alana girdi. Herkes kesinlikle "Maocuların alana girdiğinden emindi", "dışarda kimse kalmayacak" diye sevinenler çoğunluktaydı.

İki yana açılan görevlilere Murat Tokmak ve diğerleri "Bunların önü tutulacak dediği zaman herkes çok şaşırdı. Çünkü herkes "davetsiz misafirlerin" alana girdiğini sanıyordu. Küçük bir karışıklık oldu. Kimi barikat kurmaya çalışırken kimisi iyice kenara çekildi. Kimse işin ciddiyetini kavramadı. Halkın Yolu, Halkın Kurtuluşu, Halkın Birliği pankartı arkasında yürüyenlerin gelmekte olduğu duyuldu. Tam bu sırada panzerlerin kapılarını kapadığı görüldü. Sular İdaresi'nin önündeki panzer ile Tarlabaşı caddesine yüzünü dönmüş olan panzerin hazırlandığı görüldü.

Bu sırada küçük çaplı olduğu sesinden belli olan bir tabanca patladı. Bunun Sular İdaresi'nin önündeki kaldırımdan geldiğini söyleyebiliriz. Bir kısım işçiler, görevlilerden iki kişinin göstere göstere tabancalarına mermi sürdüğünü söyledi. Bu arada belirtelim ki, görevlilerle gelen grup arasında çatışma olmadı.

O ilk kurşundan sonra iki kurşun sesi daha geldi ve arkasından alana her taraftan kurşun yağmaya başladı. Aradan 3-4 [illegible]

ruz. Sular İdaresi'nin üzerinde silahlı kişiler var, gerekli önlemler alınsın." Anonstan hemen sonra o tarafa baktığımızda Sular İdaresi'nin üzerinde en az iki baş kayboldu.

Bu arada askeri birlikler alana girmeye başladı.

Şimdi soruyoruz: neden panzerler ilk silahın patlamasından az önce pencerelerini kapattılar? Neden silahın patlamasından 3-4 saniye sonra halka saldırdı, bomba attı, kurşun sıktı, paniğin artması için elinden geleni yaptı? Niçin her taraftan kurşun yağıyordu? Niçin aynı anda Tarlabaşı istikametinden gelen ve alanı bile göremeyen gruba da panzerler saldırdı? Bütün bunlar olayın bir tertip olduğunu ortaya koymaktadır.

Mitingden önceki "Maocular saldıracak" lafları miting sonrasında da devam etti. DİSK yöneticileri hepimizin gözleri önünde cereyan eden olayı "maocular işçileri makinalı tüfeklerle taradılar" diyerek tahrif ettiler.

"Maocular" mitingi provoke etmek isteseler, niye arkalarına binlerce kişiyi takarak, kendilerini göstere göstere gelsinler? Mitingi bozmak isteyen oraya buraya adamlar yerleştirir, CIA ve MİT'in yaptığı gibi dikkatleri üzerine çekmeden ortalığı karıştırabilirdi.

Mitingden sonra Mehmet Ertürk'ün yaptığı açıklamalar bizce kendi sorumluluğunu gizlemek içindir. O ve onun gibiler mitingden önceki çalışmaları ile MİT'e, CIA'ya tertip fırsatı verdiler.

Devrimcilerden istediğimiz şudur: bu konuyu araştırın, açığa çıkarın. Bu konunun açığa çıkarılması gerekir, çünkü daha şimdiden TDD ve UZEL'den birkaç devrimci işçinin fabrikaya sokulmadığı ve bu suretle işten atıldığını duyuyoruz. Bu açığa çıkarılmazsa bundan sonra da benzer tertiplerin önü alınamayacaktır.

Bu açıklamamızı yayınlamanız dileğiyle içten devrimci selamlar.

BİR MAYIS KUTLAMALARINA "DİSK GÖREVLİSİ" OLARAK KATILAN BİR GRUP İŞÇİ

NOT: Bu açıklama Halkın Birliği, Halkın Kurtuluşu Halkın Yolu, Devrimci Gençlik, Politika, Kurtuluş, Bağımsız Türkiye, Halkın Sesi, Cumhuriyet, Hürriyet, Günaydın, Vatan, Milliyet gazetelerine gönderilmiştir.

Almanya'da çalışan

Baş.ta.sa.4'de

çalışmaktadırlar. Motor bölümünden sonra diğer aksanlar bölümünde ve kaporta bölümünde de gene arabalar bandlar üzerinde gelir. Bandların en sonunda arabaların her şeyi tamam olmaktadır. Normal olarak bir banddan 8 saatte 600-700 araba çıkması gerekir ama korkunç bir çalışma hızı ile 1500-1600 üretilmektedir.

Ford'un yıllık karı net olarak 821 milyon 700 bindir. Ford'da işçi olabilmek çeşitli sorgulamalardan, saatlerce sıhhi muayenelerden geçtikten sonra mümkün olabilmektedir.

İlk işe başlayan işçi 6 ay öğrenme süresi geçirmektedir. Fakat Ford'da işe başlanır başlanmaz aynı yerde uzun zamandır çalışmış olanların yaptığı kadar iş istenir.

Ustabaşı ve bölüm şefleri (meister) bir işçi tuvalete gitse veya su içmeye gitse hemen bakmakta, aslında işçi gecikmemiş olsa bile bir daha sık sık tuvalete gitmemesi için ihtar etmektedir. Sabahları işe bir iki dakika geç kalındığında ihtar edilmekte azarlanmakta, bağırılmaktadır. 1 dakika geç kalma ücretten düşer.

İşyerinde kimlerin ilerici, kimlerin gerici ve patron safında olduğu bölüm şefleri tarafından tespit edilmektedir. Devrimci işçiler üzerinde özellikle baskı ve zulüm arttırılmakta, en ufak fırsatta çıkış verilmektedir.

Bölüm şefleri (meister) dediğimiz kişilerin görevi işçilerin daha hızlı çalıştırılması, işçilerin devamlı kontrolüdür. Meisterlerin işçiler üzerinde bu kadar çok fazla baskı yapmalarının sebebi her meistere sorumlu olduğu bölümden ne kadar çok fazla mal üretilirse o kadar prim verilmesidir.

Meisterlerden başka işçilerin başında ustalar bulunmaktadır. Ford'da bunlar genellikle Türkiyelidir. Ve çoğu da patronların uşaklığını yapan faşistlerden gericilerden seçilmektedir. Çoğu MHP'li MSP veya AP'lidir. Bunlar "kraldan çok kralcı" olarak patronun uşaklığını yapmakta, işçileri, özellikle ilerici olanları ezmek için ellerinden geleni yapmaktadırlar.

Hiçbir iş emniyeti olmadığı için sık sık iş kazaları olmaktadır. Makinada çalışan bir işçinin parmak, kol, bacakları koptuğunda meisterlerin yaptığı ilk iş makinanın bozulup bozulmadığına bakmaktır. Yaralı, ancak arkadaşları ilgilenirse yardım servisine gidebilir.

İlk yardım servisinde ise genellikle "mühim değildir" denilip baştan savulmaktadır. Geçen sene Türkiyeli bir işçi, iş emniyeti olmadığı için meydana gelen iş kazasında ölmüştür. Firma ise ölümden sonra aileye bir yardımda bulunmamıştır.

Fabrikada iş tecrübesi arttıkça bir işçi, onüçüncü gruba kadar olan kıdemleri sıra ile terfi eder. Buna bağlı olarak ücretlerin de artması gerektiği halde grup değişmesine, yapılan iş ve sarfedilen emek artmasına rağmen ücretlerde bir artış olmamaktadır.

Fazla mesai yapmak işçinin isteğine bağlı olmasına rağmen işçileri hergün iki saat fazla çalışmaya mecbur tutmaktadırlar. Uymayan işçinin üzerinde çeşitli baskılar uygulanmaktadır. Yazının girişinde kısaca açıklamaya çalıştığımız sarı sendikalar da iş yerindeki tüm azgın baskı, zulüm ve sömürüyü bildikleri halde, sömürüyü arttırmak için patronlarla elele işçi sınıfına karşı mücadele etmektedirler. Sendika ağaları, Türk faşistleri ve MİT'le elele işçilere karşı baskı uygulamaktadır. Ama işçi sınıfı sömürü ve baskıya karşı mücadele bayrağını yükseltecektir ve yükseltmektedir de.

KAHROLSUN BATI ALMAN TEKELCİ BURJUVAZİSİNİN ALMAN VE YABANCI İŞÇİLER ÜZERİNDEKİ SÖMÜRÜ, BASKI VE ZULMÜ!
FAŞİZME ÖLÜM, HALKA HÜRRİYET!

Adana'da 1 Mayıs

Baş.ta.sa.8'de

oldu.

1 Mayıs emperyalizme, sosyal-emperyalizme, faşizme ve sosyal-faşizme karşı mücadele bayraklarının yükseldiği bir gün oldu.

1 Mayıs oportünizmin ve küçük burjuva siyasetlerin gerilediği bir gün oldu.

1 Mayıs proleter devrimci hareketlerin güçlendiği ve halk kitleleriyle birleştiği bir gün oldu.

1 Mayıs faşist diktatörlüğe önemli darbelerin indirildiği bir gün oldu.

YAŞASIN I MAYIS!
YAŞASIN PROLETER DEVRİMCİLERİN BİRLİĞİ!
KAHROLSUN FAŞİST DİKTATÖRLÜK!

ADANA'DAN HALKIN KURTULUŞU SEMPATİZANLARI

6 Mayıs anıldı

Baş.ta.sa.8'de

bir darağacını yakmışlar ve faşist Türk devletinin üç yoldaşı katledişini protesto etmişlerdir.

Manisa Ön Lisan Yüksek Okulu devrimci ve yurtseverlerinin 6 Mayıs'ı anmak için düzenledikleri foruma faşistler saldırmıştır.

Uşak'ta okullarda forumlar düzenlenmiş ve derslere girilmemiştir.

İzmir'de, Suphi Koyuncuoğlu Lisesi devrimci yurtsever öğrencileri, üç yoldaşın idam edilmesini protesto için bir forum düzenlemişler, foruma faşistler saldırmıştır. Ama faşistler hak ettikleri dersi almışlardır.

KARŞI DEVRİM CEPHESİ

Baş.ta.sa.1'de

halkı kölelik zincirlerine bağlı tutmak, komünizm düşmanlığı kampanyasına hız vermek isteyen faşistlerin ve sosyal-faşistlerin ortak çizgisi olmuştur. Kemal Türkler'i, Faik Türün'ün diliyle konuşmaya sevkeden şey devrimin, işçi sınıfının ve halkın kurtuluş mücadelesinin ateşini söndürme arzusudur.

Ne faşistler ne de sosyal-faşistler Türkiye'nin meydanlarında "Kahrolsun Amerikan emperyalizmi ve Sovyet sosyal-emperyalizmi" şiarını duymak istememektedir. "Kahrolsun faşistler, sosyal-faşistler" sloganı bu hainleri çılgına çevirmektedir. Bu nedenle faşistlerin namlularından çıkan kurşunlar "Ne Amerika ne Rusya" diye haykıran Mehmet Küçükdal'ı bulmakta ve yine aynı nedenle sosyal- faşistlerin silahları "Kahrolsun faşistler, sosyal- faşistler" diye haykıran Sadık Canarslan'a ölüm kusmaktadır. Halka karşı zor, ideolojik saldırı bu iki karşı devrimci çetenin ortak yönleridir.

Faşistler ve sosyal-faşistler arasında elbette bir çelişki ve mücadele vardır. Ama gelişen olaylarında gösterdiği gibi faşistlerle, sosyal-faşistler arasındaki mücadele ve işbirliği çelişen tek bir gerçeğin iki cephesidir. Halkın mücadelesi yükseldiğinde, devrim davası ve komünizm kızıl bayrağı ufukta gözüktüğünde bütün çelişme ve iç mücadele durulmakta; işçi sınıfına, onun öncü güçlerine azgınca bir saldırı başlamaktadır. Faşistler ve sosyal-faşistler bugün için düşman kardeştirler. Ama eninde sonunda kardeştirler. İşçi sınıfına ve halka karşı eylem söz konusu olduğunda mütareke, ittifak her zaman geçerli yollardır. Onlar halkı soymak ve ezmek konusunda işbirliği yapan ama ganimetten kimin daha fazla payı olacağında anlaşamayan iki haydut çetesidir.

Bu şartlar altında devrimcilerin görevi kararlı mücadeleleri ile bu iki düşmanın genel ve çok yönlü saldırısına karşı çıkmaktır. Faşist saldırıya karşı sosyal-faşist ihanet çeteleri ile kol kola girmek veya tersine gelişen sosyal-faşizm tehlikesine karşı Amerikancı faşizme karşı uyanıklılığı köreltmek veya onu sosyal-faşizm tehlikesine karşı şemsiye olarak kullanma hayalleri halkımıza yapılacak ihanetlerin en büyüklerinden biridir.

Bu iki çetenin ortaklaşa yürüttükleri komünizm düşmanlığı kampanyasına gelince; bu karşı-devrimci faaliyetler faşistlerin yüzünün daha da açığa çıkmasına hizmet etmekten başka bir sonuç vermeyecektir. Nasıl 12 Mart'ın "anarşit avları", halka karşı saldırıları yüzbinlerce emekçinin devrimci mücadeleye katılmasıyla sonuçlandı, faşistlerin yüzünü açığa çıkarttıysa; nasıl 5 Şubat mitinglerinden sonra "anti-mao'culuk" kampanyası geri tepip sosyal faşistlerin suratında patladıysa, bugünkü anti komünist kampanya da aynı sonucu verecektir. Bundan kimsenin kuşkusu olmasın. Proleter devrimciler bu karşı-devrimci kampanyayı püskürteceklerdir.

Son bir yıldır gün geçtikçe artan, 5 Şubat mitingiyle hamle yapan ve 1 Mayıs tertibinden sonra en yüksek noktasına varan komünizm düşmanlığı başka gerçekleri ve sonuçları da daha berrak bir biçimde ortaya sermektedir.

Faşist ve sosyal-faşist saldırının ortaklaşa hedeflerinin yükselen halk mücadelesi, gerçek bağımsızlık ve demokrasi şiarları, bu mücadelenin ve şiarların öncü güçlerinin olması, halkla hakim sınıflar arasındaki çelişkinin belirleyici niteliğini göstermektedir. Hakim sınıfların bütün kliklerinin, faşistlerin ve sosyal-faşistlerin, halka ve proleter devrimcilere karşı ortaklaşa yürüttükleri saldırı aralarındaki mücadeleyi ve çelişkiyi örtebilmektedir. Ülkemizin toprağında siyasi gelişmeleri belirleyen halkın mücadelesi ile hakim sınıfların çıkarları arasındaki çelişmedir. Dünya'da ve Türkiye'de devrimci akım, halk güçleri ile karşı devrim arasındaki ilişki hala tayin edicidir. 1 Mayıs sonrası ortaya çıkan anti-komünist kampanya bütün bunları bir kere daha ispatlamaktadır. Devrim dalgası yükselirken karşı-devrimi daha büyük bir hızla doğurmakta ve birleştirmektedir.

Bu gerçeği göremiyenler Türkiye devriminin ilerlemesinin önüne set çekmekte, hakim sınıfların bir çetesinin değirmenine su taşımaktadır. Bu tespite uygun tahliller yapmıyanlar halkın faşist diktatörlüğe karşı yönelen eylemini zayıflatmakta, sosyal-uzlaşmacılığın, sınıf işbirliğinin yeni örneklerini vermektedirler. Ama kitlelerin eylemi öyle büyük bir güçtür ki, halkın ileriye doğru attığı her adım faşist ve sosyal-faşist çetelerin yüreğine korku salarken, bütün sosyal-uzlaşmacı akımları da bir kenara fırlatmakta veya üzerine basıp geçmektedir. Kitle eyleminin yarattığı büyük fırtına hayatın yalanladığı bütün sınıf işbirliği düşüncelerini ve eylemini de yıkıp geçecektir.

HALKIN KURTULUŞU

HAFTALIK GAZETE
SAHİBİ: NEVZAT AÇAN, SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: H. SELİM AÇAN, YÖNETİM YERİ: N. OSMANİYE CAD. ATA İŞ HANI 14/404 CAĞALOĞLU-İSTANBUL, ABONE ŞARTLARI: YURT İÇİ YILLIK 125 TL. 6 AYLIK 65 TL, YURT DIŞI YILLIK 200 TL. 6 AYLIK 100 TL. İLAN ŞARTLARI: SANTİMİ 30 TL.
DİZGİ: OLİMPİYAT İBM BASKI: DAILY NEWS VEB. GENEL DAĞITIM: YURT-DA ŞEFTALİ SOKAK NO:10/4 CAĞALOĞLU-İSTANBUL, [illegible] YURT-DA ANKARA BÜROSU. İZMİR CADDESİ, IHLAMUR SOKAK 6/2 YENİŞEHİR-ANKARA, İZMİR DAĞITIM: [illegible] KESTELLİ CADDESİ [illegible] NO:F.18 YAZIŞMA ADRESİ: P.K. 1107 SİRKECİ-İSTANBUL.

1 Mayıs tüm yurtta coşkuyla kutlandı

Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan, ve Hüseyin İnan yoldaşlar boykot, toplantı ve gösterilerle anıldı

1 Mayıs takliamından sonra polis tüm yurtta bir terör ve sindirme hareketine girişti. Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan'ın 12 Mart cellatlarınca katledildikleri 6 Mayısı, devrimcilerin unutamayacaklarını, o gün yoldaşlarını anacaklarını faşistler de çok iyi biliyorlardı. Bu yüzden halkın üç devrimci için gösteri, miting vs. düzenlemesini önlemek için "olay çıkacak" havası yaratmaya çalıştılar. Bütün gerici basın "Maocular 1 Mayıs'tan sonra 6 Mayıs'ta da halka saldıracak" diyerek

Istanbul Üsküdar Lisesi öğrencileri, öğleyin okul bahçesinde toplanarak 6 Mayıs'ı andılar. Bir öğrenci yaptığı konuşmada faşist diktatörlüğü lanetledi. Bu konuşmadan sonra öğrenciler devrim andı içtiler ve "Kahrolsun faşist diktatörlük", "Faşizme Ölüm, Halka Hürriyet" sloganlarını atarak dağıldılar.

halkın gözünü korkutmaya, onu 6 Mayıs gününü evinde geçirmeye zorlamıştır.

Üç yoldaş, darağacında katledilmelerinin 5. yılında yurdun her tarafında her türlü engellemeyi cesaretle aşarak anıldı. Boykotlar forumlar toplantılar, gösteriler yapıldı. Faşist diktatörlük hiçbir tehditin halkı yıldırmayacağını, bir kez daha anladı.

İstanbul'da İ.Teknik Üniversitesi Maden ve Kimya fakültelerinde, Gazetecilik ve Halkla İlişkiler Yüksek Okulu'nda, Devlet Güzel Sanatlar Akademisinde, Uygulamalı Endüstri Sanatlar Yüksek Okulu'nda, Işık Mühendislik, Mimarlık Yüksek Okulu'nda, Galatasaray İşletmecilik Yüksek Okulu'nda Nişantaşı Dişçilik Yüksek Okulu'nda Boğaziçi Üniversitesinde binlerce devrimci, yurtsever öğrenci Deniz, Yusuf, Hüseyin yoldaşları anmak için toplantı ve forum düzenlediler ve bir günlük boykot ilan ettiler.

Üsküdar Lisesi'nde, İstanbul Erkek Lisesi'nde forumlar düzenlenmiş, üç yoldaşın katledilişi lanetlenmiştir.

Sağmalcılar Cezaevi siyasi mahkumları, 6 Mayıs'ta Deniz, Yusuf ve Hüseyin yoldaşların katledilmesini protesto ederek bir günlük açlık grevi yapmışlardır.

Ankara'da; Abidinpaşa Meslek Lisesi, Aktepe İncirli, Anıttepe, 50. Yıl, Mimar Kemal, Başkent, Cumhuriyet Akşam Ticaret, Bahçelievler Akşam Ticaret, Çankaya Lisesi'ndeki binlerce devrimci yurtsever düzenledikleri forumlar ve toplantılar ile Deniz, Yusuf, Hüseyin yoldaşları anmış, bir günlük boykot ilan etmişlerdir.

Ankara'da Gazi Mustafa Kemal Caddesinde devrimciler trafiği keserek

De.sa.7.sü.3'de

Niğde'de 6 Mayıs afişlemesinde bir devrimci katledildi

Özalp Koç halkının kurtuluşu için savaştı

4 Mayıs akşamı bir proleter devrimci daha, Niğde'de katledildi. 12 Mart askeri faşist diktatörlüğü sırasında darağacında can veren Deniz, Yusuf, Hüseyin yoldaşların anısını yaşatmak, yoldaşlarının kanlarının yerde kalmayacağını, mücadelenin devam ettiğini kitlelere kavratmak ve onları adlarına layık bir şekilde anmak için Niğde'li devrimciler 6 Mayıs afişlemesine çıktılar. İşte bu sırada polis ekiplerinin ani saldırısı ile Özalp Koç yoldaş, faşist polis memuru Ayhan Yenice tarafından katledildi.

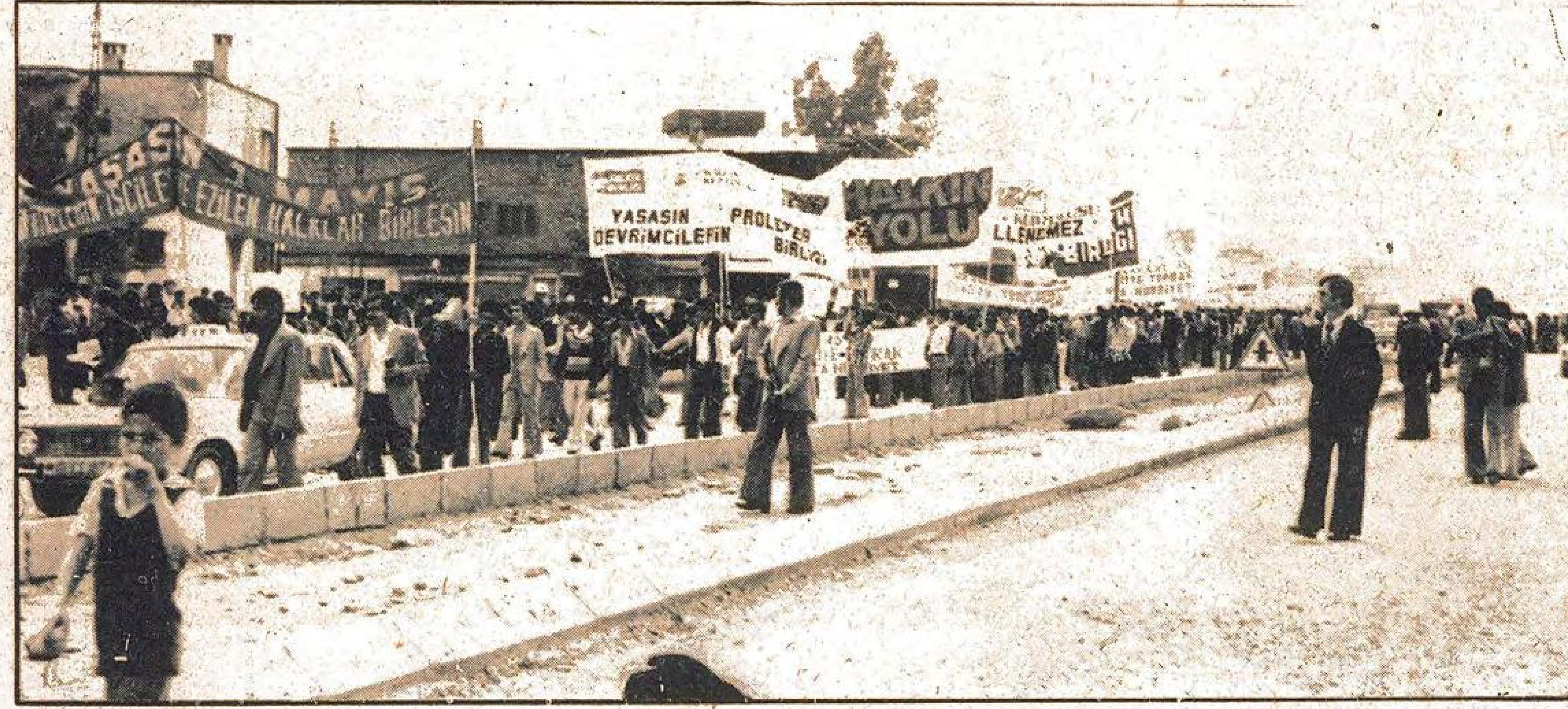
Özalp'in ölümü üzerine devrimci arkadaşları Özalp'in kendi okulu olan Ticaret Lisesi'nde ve Endüstri Meslek Lisesi'nde forumlar yaparak boykota gittiler. Ayrı ayrı yerlerden gelen kalabalık cenazenin bulunduğu hastanenin önünde toplandı. Niğde'de cenaze törenine köylerden gelenlerle birlikte 5000 kişi katıldı. Polisler kitlelerin gücünden korkarak kaçtılar, şehri terkettiler.

Daha sonra cenaze alınarak Özalp'in doğum yeri olan Çukurkuyu kasabasına getirildi. Burada çevre köy ve kasabalardan gelen köylülerle birlikte 3000 kişilik bir toplulukla tören yapıldı.

Polisler katliamı meşru gösterebilmek için olaya çatışma süsü vermeye çalıştılar. Ama çabaları boşuna, çünkü Özalp'in vurulduğu yerde oturan halk herşeye şahittir ve katil polisi görmüşlerdir. Faşist polis Ayhan Yenice 10 gün rapor alarak Niğde'den kaçmıştır. Olaydan sonra Niğde'deki devrimci potansiyeli susturmak için Emniyet Teşkilatı terör estirmeye başlamıştır. Devrimcilere işkence yapılmakta, evler basılmaktadır. Polisler katlettikleri Özalp'ın dayısını şehrin içinde dolaşırken yakalamışlar, 1. Şubede sabaha kadar dövmüşlerdir.

Özalp yetenekli, kararlı, faşizme ve sosyal-faşizme, emperyalizme ve sosyal-emperyalizme karşı mücadele azmiyle dolu, çevresinde sevilen bir devrimciydi. O, Ulusal Demokratik Halk Devrimi yolunda, önderleri Deniz, Yusuf, Hüseyin yoldaşların anısını kanıyla yazdı.

Anısı önder olsun!

ADANA'DA 1 MAYIS

Halkın Kurtuluşu, Halkın Birliği ve Halkın Yolu gazetelerinin tüm yurt çapında açtığı "1 Mayıs İşçi Sınıfının Birlik, Dayanışma ve Mücadele Günü"nü kutlama kampanyasının bir parçası olarak Adana'da bir miting düzenlendi ve 1 Mayıs bayramı coşkun bir şekilde kutlandı.

Faşist, sosyal-faşist, oportünist çeşitli engellere rağmen mitinge 10 bini aşkın kitle katıldı. İzin için Nisan'ın başında başvurulmasına rağmen 1 Mayıs'a dört gün kala ancak izin alınabildi. Valilik ve emniyetçe ön seçimler bahane edilerek miting ve yürüyüşe izin verilmek istenmiyordu. Valiliğin tüm engellemelerine rağmen 1 Mayıs'tan 4 gün önce izin alındı. Ama bu kadar kısa zamanda mitingin duyurusu iyi bir biçimde yapılamadı. Gazetelerde miting ilanının çıktığı günden 1 gün sonra tescilli sosyal-faşist DİSK Güney Bölge Temsilcisi Bektaş Avşar tarafından mitinge dil uzatıldı. Özellikle mahalli gazetelerde, Adana'da 1 Mayıs'ı kendilerinin değil "Maocu goşistlerin" kutladıklarını, Adana'da ya da başka yörelerde miting yapmanın Istanbul'daki mitingi etkileyeceğini söyleyerek işçi sınıfı düşmanı sosyal-faşist yüzünü bir kez daha ortaya koydu. Tertip komitesi bununla ilgili olarak gerekli açıklamayı gazetelere bildirmesine rağmen kasıtlı olarak gazetelerde yayınlanmadı.

Adana 1 Mayıs mitingi proleter devrimcilerin önderliğinde tüm yurtsever lerin katıldığı bir miting oldu. 1 Mayıs'a Yeni Haber-İş, Petrol-İş, Narlıca Halk Kültür Derneği, Mirzaçelebi ve Yeşilyuva Halk Kültür Derneği, TBP, SP, TEP katılacağını bildirirken, CHP ve Yeşiloba Teksif Şubesi mitingi destekledikleri bildirdiler. Ayrıca Belediye Başkanı da mitingi destekledi ve iki gün devamlı belediye hoparlörlerinden ilan etti. Halkımızın can düşmanı faşistler ve sosyal-faşistler bu mitinge de azgınca saldırdılar. Gazetelerin, sosyal-faşistlerin 1 Mayıs miting ve yürüyüşüne saldırıları na karşı Tertip Komitesinin açıklayıcı yazılarına yer vermemeleri, basın ahlakına (!) ne derece bağlı olduklarını göstermektedir.

1 Mayıs İşçi Bayramını kutlama mitinginde Halkın Sesi oportünizminin yüzü daha da açığa çıktı. Halkın Sesi son tavrıyla sınıf uzlaşmacı oportünist siyasetini ortaya koydu. Halkın Kurtuluşu, Halkın Yolu, Halkın Birliği tarafından eylemde birlik, ajitasyon ve propagandada serbestlik ilkesi temelinde mitinge çağrılan Halkın Sesi:

1) Bu üç siyasetin koyduğu hareket devrimin zararına olan, proleter devrimci hareketin gelişimini engelleyen bir hareket tir.

2) Bugün için görevimiz seçimlere hazırlanmaktır. Seçimlerin yanında 1 Mayıs önemsizdir.

3) 1 Mayıs bugünkü şartlarda mitingler, yürüyüşlerle değil, toplantılarla, gecelerle kutlanabilir.

4) Bu üç siyaset esas olarak ideolojik ve siyasi iflasın eşiğinde olduklarından, prestijlerini kurtarmak için birlikte eyleme g diyorlar, 1 Mayıs'ı kutlamaya çalışıyorlar.

5) Bundan böyle bizim dışımızda yapılan hiç bir eyleme katılmayacağız, cevabını verdi.

Daha sonra demokratik kuruluşlarla birlikte, Halkın Sesi'nin etkinliğinde olan Çitos-İş Sendikasını çağırdığımızda da aldığımız cevap hemen hemen aynı oldu. Bu son tavırlarıyla Halkın Sesi' nin proleter devrimcilerin birliği önündeki en büyük engellerden biri oldu ğu ortaya çıktı.

Devrimci Gençlik'i çağırdığımızda onlar, bu tür eylemleri siyasi hareketlerin değil, ancak demokratik kuruluşların düzenleyebileceğini, onun için DİSK'in İstanbul'daki mitingine katılacaklarını bildirerek her zamanki sorumsuz, orta yolcu, revizyonistlerin yanında yer alma şeklindeki tavırlarını sergilediler.

Devrimciler hayatın her alanında ve bulunduk ları her yerde proletaryanın önemli günlerini anarlar, kutlarlar ve kutlamak için mücadele ederler. Bugün ülkemizde de devrimciler her yerde 1 Mayıs'ı kutladılar, kitleleri bu eylemde en geniş biçimde seferber ettiler. Adana'da 1 Mayıs ilk kez bu yıl böyle geniş biçimde kutlandı. Miting alanını dolduran 10 bini aşkın kitle "Yaşasın 1 Mayıs" diye coşkuyla bağırdı. Proleter devrimciler kendi aralarında ajitasyonda ve eylemde birliği de en iyi biçimde uyguladılar. Mitinge katılan tüm kitle hep bir ağızdan "Ne Amerika, Ne Rusya, Bağımsız Demokratik Türkiye", "Kahrolsun Faşizm, Sosyal-faşizm", "Zindanlar Boşalsın, Genel Af", "İşçiler Sendika Yönetimine" vb. gibi devrimci sloganları haykırdı. Proleter devrimciler işçi sınıfının birlik, dayanışma ve mücadele gününe gerçek anlamını vererek, faşist diktatörlüğün yüreğine korku saldılar.

Miting sırasında polisler türlü yollarla mitingi engellemeye çalıştılar. Miting alanına girerken yapılan aramada bir arkadaşımızı gerekçesiz olarak aldılar. Proleter devrimciler ise arkadaşları geri verilene kadar gitmeyeceklerini söylediler. Polisler önce vermek istemedi, ama daha sonra kararlı direniş karşısında arkadaşı geri verdiler. Bunun aynısı yürüyüşün sonunda and içildikten sonra da tekrarlandı. Bu defa polisler iki arkadaşı yakaladılar. Tüm kitle kararlı bir şekilde polislerin üzerine yürüyerek; "Arkadaşımızı isteriz" diye haykırdı. Polisler fazla direnemeyerek arkadaşları gerisin geri bırakmak zorunda kaldılar. Bu Adana'da polisler için önemli bir geri adım oldu.

Bu hareket DİSK Güney Bölge Temsilcisi sosyal-faşist Avşar'ın sözlerini boşa çıkardı. 1 Mayıs'ı bir avuç kişi değil, on bini aşkın devrimci ve yurtsever kutladı ve ona gerçek anlamını verdi.

Miting konuşmalar ve yürüyüşten sonra and içilerek son buldu. Bu eylem çeşitli eksik ve aksaklıklarına rağmen, esas olarak proleter devrimcilerin birliğinde, proleter devrimci hareketlerin güçlenmesinde, Türkiye devrimci hareketinin gelişmesinde olumlu bir adım

De.sa.7.sü.6'da

Frankfurt'ta yapılan 1 Mayıs gösterilerinde faşist-sosyal faşist işbirliği

Polisler ve sosyal faşistler devrimcilere saldırdı

İşçi sınıfının Uluslararası birlik, dayanışma ve mücadele günü 1 Mayıs tüm dünyada olduğu gibi Almanya'nın Frankfurt şehrinde de kutlandı. Miting ve yürüyüşü tertipleyen Alman tekelci burjuvazisinin denetimindeki DGB (Alman Sendikalar Birliği) idi. Bizler de bu kutlamaya Filistinli devrimciler ve FRAP (İspanya Anti-faşist cephesi) ile birlikte katıldık. Daha yürüyüşe geçilmeden HALKIN KURTULUŞU'nun 1 Mayıs bildirisini dağıttık. Yürüyüşün ön tarafında kümelenmiş 20 kadar revizyonist bildirinin dağıtılmasını engellemek istedi, fakat bu engellemeye rağmen bildiriyi dağıtan iki arkadaş diretti ve arkadaşlardan biri bir konuşma yaptı. Konuşmasında onların halk düşmanı niteliklerini teşhir etti ve sosyal-faşist saldırıların, proleter devrimcilerin işçi sınıfı ile kaynaşmasını engelleyemiyeceğini söyledi. "Kahrolsun faşistler, sosyal-faşistler" sloganıyla konuşmasını bitirdiği anda sosyal-faşistler saldırıya geçtiler. Bu saldırıya karşı yiğitçe direndik.. Bu sırada saldırıyı gören, sosyal-faşist ideolojiye kanmış 2 işçi onların pankartlarını yüzlerine fırlattı ve saflarından ayrıldı. İşçiler, bildiriyi okumak istediklerini söylediler. Neden bize saldırdıklarını sorduklarında sosyal-faşistler "siz böyle şeylere karışmayın" diyerek onlara çıkıştılar.

Bu halk düşmanlarının yaptıkları bununla da kalmadı. Yürüyüş, miting yeri olan Römer'e geldi. Burada polisler her yeri tutmuşlardı ve devrimcilerin arasına girerek slogan atılmasını engellemeye çalıştılar. Buna karşı, tüm işçiler (yabancı ve alman) tek bir yumruk olarak direndiler, kolkola girerek polisin önünde barikat kurdular. "Polis kızıl 1 Mayıs'tan dışarı" sloganıyla ilerliyorlardı. Polis, joplarla ve göz yaşartıcı bombalarla saldırdı. Bu saldırıda biri kadın 5 yabancı ve Alman devrimci yaralandı, yine de tek bir geri adım atılmadı. Polis miting alanından dışarıya atıldı. Bundan sonra "Yaşasın Enternasyonal Dayanışma" sloganlarıyla birlik daha da sıklaştırıldı.

Polisin saldırısı sırasında sosyal-faşistlerden biri elindeki megafonla şöyle bağırıyordu: "Maocular Türkiye'de olduğu gibi burada da polise ve bize saldırıyorlar, geri çekilin!"

YAŞASIN ENTERNASYONAL DAYANIŞMA!
KAHROLSUN FAŞİSTLER, SOSYAL-FAŞİSTLER!

FRANKFURT'TAN BİR DEVRİMCİ

HALKIN KURTULUŞU

Silifke Yurtsever Halk Derneği'nin 1 Mayıs bildirisi:

"BUGÜN BİZİM GÜNÜMÜZ
BUGÜN BİR MAYIS
Tüm dünya işçilerinin bayramıdır 1 Mayıs.
Tüm ülkelerin işçilerinin sınıf bilincine vardıkları gündür 1 Mayıs.
1 Mayıs, işçi sınıfının sömürü ve zulme karşı isyan bayrağını açtığı gündür.
1 Mayıs bütün ülkelerin işçilerinin kardeşlik ve mücadele günüdür.
1 Mayıs sömürücüler için korku, emekçiler için umut ve zafer günüdür.
Kardeşler işte 1 Mayıs, burjuvazinin emekçi halkımıza yutturmak istediği gibi bahar bayramı değil, 1 Mayıs işçinin emekçinin mücadele ve dayanışma bayramıdır."

Bugün işçiler ve ezilen halklar dünyanın her yerinde başta dünya hegemonyası peşinde koşan iki süper devlet ABD-SSCB olmak üzere emperyalizme, sömürüye ve zulme karşı mücadele ediyor.

Ülkemiz ABD emperyalizminin boyunduruğu ve Rus sosyal-emperyalizminin yayılması altında yarı sömürge ve geri bir ülkedir. Halkımız işbirlikçi tekelci burjuvazi ve toprak ağalarının faşist diktatörlüğü altındadır. Bir taraftan faşist diktatörlüğün saldırısı diğer tarafta ise Rus sosyal-emperyalizminin işbirlikçisi sosyal-faşistlerin saldırı ve cinayetleri sürüp gitmektedir. Ama emekçi halkımız bugün eskisinden daha ileri atılarak, faşizme ve sosyal-faşizme karşı mücadele bayrağını daha da yükseltmektedir.

YEPYENİ BİR GÜNEŞ
DOĞAR EMPERYALİZME KARŞI
VERİLEN MÜCADELENİN
DORUKLARINDA
MUTLU BİR HAYAT
FİLİZLENİR KAVGANIN
UFUKLARINDAN

İŞÇİLER, KÖYLÜLER,
ÖĞRETMENLER, GENÇLER,
TÜM EMEKÇİ HALKIMIZ!

Dünya işçilerinin ve ezilen halklarının umut ve dayanışma günü olan 1 Mayıs'ta sömürü ve zulme karşı daha da şanlı savaşalım.

KAHROLSUN FAŞİZM,
SOSYAL-FAŞİZM,
NE AMERİKA, NE RUSYA,
BAĞIMSIZ DEMOKRATİK
TÜRKİYE,
FAŞİZME ÖLÜM, HALKA
HÜRRİYET,
MİLLİTLER ÖZGÜR, HALKLAR
BİRLİK OLMALIDIR,

SİLİFKE
YURTSEVER HALK DERNEĞİ

Amsterdam İşçi Derneği'nin 1 Mayıs bildirisi:

1886 yılı 1 MAYIS'ında Amerikan hakim sınıfının ekonomik buhranın yükünü işçi sınıfının sırtına yükleme çabalarına karşı, işçi sınıfı ülke, çapında genel greve girişti. Altıyüzbini aşkın işçi üretimi durdurdu....

Ancak 3 MAYIS günü grev kırıcıları, sarı sendikacılar ve gangasterlerin yardımıyla polis grevcilere saldırdı. 8 işçi öldürüldü, yüzlercesi yaralandı. Çatışma iki gün devam etti. Tutuklanan işçilerden Dört"ü 18 ay sonra idam edildi.

1 MAYIS, 1886 grevinin bastırılmasına rağmen dört işçi liderinin 18 ay süren yargılanmaları boyunca yürütülen propaganda 1 MAYIS'ı "Burjuvaziye karşı direnişin ve 8 saatlik iş günü için mücadelenin sembolü haline getirmişti. 1889 yılında da 1 MAYIS, bütün dünya işçilerinin birlik dayanışma ve mücadele günü ilan edildi.

İşçi sınıfı ilk defa dünya çabıpda bir dayanışmayı gerçeklestiriyordu.

Hakim sınıfların ve gericilerin hertürlü engellemelerine rağmen 1 MAYIS geleneği 88 yıldan bu yana olanca canlılığı ve heyecanıyla yaşamaktadır. Her yıl 1 MAYIS'ta yeryüzünün dört bir yanında milyonlarca insan işçi sınıfının ve ezilen halkların zaferlerini kutluyor, sevincini, acılarını paylaşıyor. Birbirlerine kenetlenerek, "Tek bir yürek, Tek bir yumruk" olup, emperyalizme, sosyal-emperyalizme, faşizme, sosyal-faşizme ve gericiliğe karşı örgüleniyor ve savaşıyor.

YAŞASIN 1 MAYIS!
BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ VE EZİLEN HALKLARI BİRLEŞİN!
ÜLKELER BAĞIMSIZ MİLLETLER ÖZGÜR HALKLAR BİRLİK OLMALI!
NE AMERİKA NE RUSYA BAĞIMSIZ DEMOKRATİK TÜRKİYE!
HERKESE İŞ KÖYLÜYE TOPRAK HALKA HÜRRİYET!
DOĞUDA MİLLİ ZÜLME SON!
ZİNDANLAR BOŞALSIN İŞKENCEYE SON!
FAŞİZME ÖLÜM HALKA HÜRRİYET!
YAŞASIN ULUSAL DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ!